

ԴԻԻ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԴԵՄՈԿՐԱՏԻԿԱՆ ԻՆՏԵԼԵԿՏՈՒԱԼ ԻՆՏԵՐՆԵՏԻՆԱԿԱՆ ԿԵՆՏՐՈՆ

hayalci kalem #1

**öyle ya da böyle “*bir şekilde hayattayız*”
özer uzun**

© 2022 hayalci hücre
bu kitabın türkçe yayın hakları hayalci hücre yayın'a aittir.

yayıma hazırlayan
kerem batumlu

kapak tasarım/illüstrasyonlar
gözde çöklü

dizgi
alp tekin babaç

baski-cilt
repar tasarım matbaa,
yenibosna merkez mh. cemal ulusoy cd. no: 43
bahçelievler/istanbul (sertifika no: 40675)

1. baskı 2022 / İstanbul
isbn no: 9786057358318

hayalci hücre yayın
foamed ilaç, kozmetik ve danışmanlık sanayi ve ticaret ltd. şti
sinanoba mahallesi ertekin caddesi a1-003 blok no: 1a iç kapı no: 8
büyükçekmece / istanbul

www.hayalcihucre.com / hayalcihucre@hayalcihucre.com

а р д е ё г ж з и й к л м н о п р с т ф х ц ч ш щ ъ

δ
öyle
ya da
böyle
"bir şekilde hayattayız"
özer uzun
δ

qiih
a p q r s t u v w x y z ç ğ h h h h h

Özer Uzun, mühendisti ancak bir şekilde yazar oldu.

Hayatını yazarak kazanıyor
ancak bir şekilde komedyenliğe başladı.

Daha önce de bir şekilde
Komik Günler isminde bir romanı kaleme almıştı.

www.ozeruzun.com

doğum 11
43 çocukluk
gençlik 69
95 yetişkinlik
düğün 121
153 boşanma
yaşlılık 179
201 ölüm

Teşekkürler!

Çizimleri için Gözde'ye, editoryal desteği için Kerem'e, canım aileme, Büşra'ya ve kitabımın ilk okumalarını yapan sevgili dostlarım Murat Turhan, Burak Can, Cihan Yayı, Mehmet Yayı, Hüseyin Sönmez ve Seçkin Yavaş'a sonsuz şükranlarımla...

Hoşgeldiniz.

Bu satırları okuyorsanız; öyle ya da böyle, bir şekilde hayattasınız demektir. Ne güzel!

Biz yaşayanlar olarak bir süre daha toprağın üst kısmında ikamet edecek ve kimine göre çok anlamlı, kimine göre ise tamamen manasız birtakım hareketler sergileyeceğiz. Bazen çok yoğun duygular içerisindeyken bazense hiçbir şey hissedemeyeceğiz. Doğduk, büyüyoruz ve en nihayetinde bir gün gideceğiz.

Elinizde tuttuğunuz bu kitapta işte bu esnada olan bitenleri tema edinen 8 öyküyü kaleme aldım. Çok uzun zamandır hikayeler uyduruyorum, kaleme alıyorum, dile getiriyorum. Çok anlamlı mı? Bilmiyorum. Tamamen manasız mı? Sanmıyorum.

Öyle ya da böyle, bir şekilde yaşamaya ve yazmaya devam ediyorum.

Keyif almanız dileğiyle.

DOĞUM

δ

Kar Ankara'ya gerçekten yakışabilir ama İstanbul hakkında aynısını söylemek pek mümkün değil. Özellikle de o gün yağan "şey" tam anlamıyla nitelikli bir kar bile sayılmazdı; sulu çamurlu garip bir karışım hayatı felç etmişti. Dışarı çıkmak zorunda olmayan şanslı insanların haricinde herkesin canı burnundaydı. Ancak evde oturmasına rağmen canı burnunda olan biri daha vardı: Buğra Görgün... Buğra'nın aklı çoğunlukla başında olsa da ne yazık ki canı ise her daim burnundaydı. Bunun için özel bir nedene de gerek duymazdı; doğuştan mızımız, bezgin ve karamsardı.

Uzandığı rahat koltuğunda dahi mıyıl mıyıl söylenirken telefonun çalması üzerine iyice çileden çıktı:

"Bir derdin varsa mesaj atarsın, ben senle konuşmak zorunda mıyım?"

Aramanın kendiliğinden sonlaması için bekledi. Fakat arayan kişi, yani Tuna Yakın, sosyal becerisi yüksek biri olmadığından bu denli bir ısrarın karşı tarafı rahatsız edebileceğini hesap etmemişti. Telefon çalmaya devam ettikçe Buğra acı çekiyor fakat yine de telefonu bir kenara atıp hiçbir şey yokmuş gibi davranamıyordu. Sonunda bu ıstıraba son vermek adına "Ne var be ne var?" anlamına gelebilecek bir ses tonuyla telefonu açtı.

Çok uzun yıllardır süregelen her arkadaşlık her zaman çok özel değildir; bazı dostluklar sırf hasbelkader yolları kesişen birkaç kişiden birinin gereksiz ısrarı yüzünden de sürebilir. Tıpkı sadece üniversitedeyken barınma ihtiyaçlarını gidermek için beraber yaşayan Tuna ve Buğra'nın dostluğunun, sadece Tuna'nın çabalarıyla ayakta kalması gibi...

Eğer Tuna üniversite yıllarının ardından sadece bir kez "Bu kez de Buğra beni arasın!" deseydi, şu an birbirlerini en fazla "Ya evet, öyle bir adam vardı okulda," şeklinde hatırlarlardı. Fakat Tuna buna izin vermedi. Halen üniversitedeydi ve artık bir fizik doktoruydu. Kafası çoğunlukla birtakım akademik mevzularla meşguldü. Buğra'yı, üniversite mezuniyetinden bu yana rahat bırakmadığı bir diğer arkadaşları Can Katip'e gitmeye ikna etmek için aramıştı. Hem de bebek görme ziyaretine...

"Abi şantiyeden yeni geldim, evden hiç çıkmak istemiyorum."

"Buğra, çocuk 2 yaşına gelecek, biz hala kaç aydır gittik, gidecez..."

"E biz olmadan da büyüyor işte çocuk, aynen devam etsinler..."

"Zaten ayda yılda bir görüşüyoruz. Hadi ama lütfen. Rica ediyorum."

Telefonu kapattıktan sonra sesli bir şekilde "Offff... Bıktım, yemin ediyorum bıktım," diye bağırان şüphesiz ki Buğra idi. Gelecekteki güzel günlere inancı olmayan ve dünyaya yeni bir çocuk daha getirmeye hiçbir mana veremeyen Buğra, istemediği halde 10 sene önce mezun olduğu üniversiteden bir arkadaşına "Vayy ne güzel çocuk yapmışsınız!" ziyaretine gidecekti. Tabii ki asla ağzından böyle bir cümle çıkmazdı ancak yine de eylemiyle bile olsa o amaca hizmet etmek hoşuna gitmemişti.

Çok geçmeden de kendisini Tuna'nın kullandığı arabada buldu. Hareketleriyle, mimikleriyle bu plana istemediği halde dahil olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama nafileydi. Tuna'nın sinyallerle işi olmazdı. Ona her konudaki fikrinizi açık ve net bir şekilde ifade etmeniz gerekiyordu. Kıvrık saçları, yuvarlak gözlüğü ve dalgın görünümüyle filmlerdeki çılgın profesörü andıran Tuna Yakın, zorla peşinde sürüklediği arkadaş söyleyirken gözünü bir an bile olsun yoldan ayırmadı.

Buğra: Bu şehirde yaşamak manyaklık, bunu biliyorsun değil mi? İmkânı olduğu halde buradan kaçmayan herkes ama herkes büyük gerizekalıdır.

(Sessizlik.)

Buğra: Şu an şu organizasyon sırf sen istiyorsun diye gerçekleşiyor. Eminim. Can da sana 'hayır' diyememiştir. Durduk yere iş çıkartıyorsun yemin ederim...

Tuna: Radyoyu açsana.

(Sessizlik.)

Buğra: Evli barklı insanlar oğlum bunlar, biz onların gözünde acınası sefil hayat süren bekarlarız. Yüzümüze iki gülüp sonra arkamızdan bize acıyacaktılar.

Tuna: Her defasında karıştırıyorum bu evin yolunu...

(Sessizlik.)

Buğra: Hediye aldın mı sen?

(Sessizlik)

"Şşşttt... Tuna! Hediye aldın mı diye sordum."

Tuna, arkadaşının sesini yükseltmesinin ardından "Ha... Altın... Küçük altın aldım.." diye yanıt verdi.

Bu cevabı da beğenmedi Buğra Bey! "Altın mı? Abi altın alınır mı ya? Düğün yaptılar diye altın tak, çocuk oldu diye altın tak. Can Katip'in aile kurması için bu kadar destek verilmesi normal mi? Asıl bana destek versinler, eşşek gibi şantiyelerde sürünüyorum," dedikten sonra birden duraksadı. Kısa bir fikir teatisinden sonra da hemen devam etti: "Kaç para abi küçük altın? Yarisını ben vereyim, birlikte almış olalım..."

Tuna, teklife itiraz etmedi. Ancak Can Katip'e altını uzatırken yapılan bu anlaşmayı gündeme getirmeyince bir anlamı da kalmamıştı. Buğra da araya girip "Bu arada altını beraber aldık," diye mediğinden, hem parasından olmuş hem de düşüncesiz bir misafirmiş gibi gözükmişti. İnce bir zevkle döşenilmiş ev, mutlu bir çift, bu tabloyu tamamlayan bir bebek zaten Buğra'yı yeterince

eksik hissettirirken yetmezmiş gibi bir de cebinden para çıkmıştı. Bunca zamandır ötelelediği bu ziyaret tam da beklediği üzere her bir anıyla kıymık batması gibi rahatsızlık veriyordu.

Oturduğu koltuğun derisinin yumuşaklığı ve rahatlığı bile Buğra'ya dert oldu. "Bu koltuğu bulmak için kim bilir ne kadar uğraştılar, araştırma yaptılar, alakalı alakasız insanlara fikir sordular. Neden? Çünkü harika çiftimiz dünyadaki her şeyin en güzelini hak ediyor da ondan!" benzeri düşünceler beynine hücum ediyordu. Buğra, kılık kıyafetine veya ev dekorasyonuna çok kafa yoran insanlara pek sempati ile yaklaşmazdı. Bu gibi konulardaki aşırı özenme hali onda tarifi imkansız bir "tiksinme" yaratıyordu ve kelimelerle bunu tam istediği gibi ifade edemese de dünyanın böylesi insanlar yüzünden berbat bir halde olduğuna inanmıştı.

Evde, ilgi kendi üzerinde olmadığı her an eleştirilecek yeni bir şeyler gözüne çarpıyordu. Kimseyi sallamadan kendi halinde ortalarda dolaşan kediye dahi dış biletti. "Tipe bak, tipe! Evin sahibi gibi bir havalar," diye geçirdi aklından. Dünya üzerinde hiçbir şeyden memnun olmayan bu adam elbette kendisinden de memnun değildi ve arkadaşının zoruyla getirildiği misafirlikte her geçen dakika daha da hırpalanıyordu.

Can Katip ise arkadaşına inat edercesine neşeliydi. Aslında bu inat değil; Can Katip'in normaliydi. Neşeli, muzip, her şeyle alay edebilen eğlenceli bir karaktere sahipti ve hayatı hafife aldığı ölçüde şanssı da yaver gidiyordu. (Bu da şüphesiz Buğra'nın canını sıkıran bir başka detaydı.) "Abiler siz gelmeseydiniz, çocuk artık takım kıyafetini giyip bayramda el öpmeye kendi gelecekti," dedikten sonra yeni hayatıyla ilgili kısa bir özet geçti: "2 sene önce ortada olmayan biri şimdi kendince bir şeyler konuşuyor, yürüyor, bizle oyuncak diye oynuyor oğlum, çok acayip..."

Çocuğu yatırdığı için ortalarda olmayan eşi Deniz Göze Katip de odadan gelince kocasının sözlerini tamamlarmış gibi devam etti: "Çok güzel; bambaşka bir duygu, 'tarif etmesi imkansız' derlerdi ama şimdi anladım... da, çok yorucu. Sağolsun Can yardım ediyor ama uyanık olduğu her an ilgi istiyor, başka bir şeyle ilgilenmenin

imkanı yok. Ne yalan söyleyeyim, uyuduğunda derin bir 'oh' çekiyoruz. Bak şimdi burada olsaydı konuşamazdık bile..."

Deniz Göze Katip'in bu denli şikayetçi tavırları da Buğra'ya dokundu. Her durumdan ustaca mutsuzluk damıtmayı başaran Buğra Görgün, bu sefer de kendi tekelinde olduğunu düşündüğü "söylenme hakkı" elinden alındığı için hoşnut değildi. Kendi kendine kafasının içinde konuşmaya hiç ara vermedi: "Tabii canım, sizin dertlerinle bizimki yarışabilir mi? Kimiz ki biz?"

Tuna Yakın ise böylesi bir sosyal aktiviteden dolayı memnundu. Kısıtlı sosyal becerilerine rağmen iyi iş çıkarmıştı; arkadaşları vardı, onları buluşturuyor, bir araya getiriyordu. Daha ne isteyebilirdi ki? Tabii biraz da sohbet etmeyi becerebilse fena olmazdı ancak genelde Tuna'nın iyi niyetli sohbet girişimleri bir yere varmadan kendiliğinden sönümlenip yok oluyordu.

"Eee şimdi biz bebek görmeye geldik ama o uyuyor öyle mi?" dedi ve gülererek Buğra'ya döndü: "Galiba yakın zamanda yine buraya gelmemiz gerekecek..."

Tahmin etmesi güç değil, Buğra'nın yüzündeki tek bir mimik bile bu espri karşısında hareket etmedi. Buğra, yanıt olarak "Hadi kalkalım o zaman," diyecek oldu ancak gelesi çok olmamıştı.

Can Katip, eski arkadaşının huzursuzluğunun farkındaydı. Biraz da olsa üzerine gitmekten çekinmeden konuştu: "Buğra kıpır kıpırsın, az rahatla lütfen. Yetmedik mi sana ya? Huzursuzluğun bitmiyor bir türlü..."

Can Katip'in bu sözleri, salonda Buğra haricindeki herkesi neşelendirmişti. Buğra ise içinden geçenleri bastırmaya çalışarak yanıt verdi: "Yok ya bir şeyim, şantiyeden gelince bende bir yabancılık oluyor, insanlara uyum sağlayamıyorum... Neyse, ne oldu şimdi sizin oğlanın burcu? İkizler olmasın diye uğraşıyordunuz en son?"

Deniz de kocasının aksine her zamanki gibi gergindi. Kendisine bir saldırı olduğunu düşünseydi misliyle karşılık verirdi ancak ilk etapta sadece "Yok canım, öyle şaka yapıyorduk ama yine de İkizler olmadığı için mutluyuz tabii. Verilmiş sadakamız varmış!"

demekle yetindi. Bunu söylerken Buğra'nın burcunun ikizler olduğundan haberdardı, çünkü elbette ki eski sevgilisinin burcunu çok iyi biliyordu.

Evdeki üç erkekle de tanışması ta üniversite yıllarına dayanıyordu ve kimse bilmese de okulun ilk aylarında çok kısa bir süre Buğra ile birlikte olmuştu. Öyle üzerinde durulacak bir ilişki denilemez; aralarında yarım kalmış bir şey veya çözülememiş problemler de yoktu. Tam olarak ne zaman başlayıp bittiği net olarak bilinmeyen 10-15 günlük bir şeydi. Bir araya gelerek "Bu konudan kimseye bahsetmeyelim," gibi bir ortak karar almamışlarsa da, geçmişte kalan bu ilişkiyi ikisi de bir daha gündeme getir-memişti. Ne var ki, aralarında herhangi bir problem olmamasına rağmen Deniz'in sarf ettiği "Yine de ikizler olmadığı için mutluyuz tabii," sözleri, Buğra'nın canını yakmıştı.

"Neyse canım, o kadar klasik müzik dinletmeler, folik asitler illa etki eder; çocuk burçlara inanacak kadar alık olmaz... Yani umarım," dedi Buğra. Tuna Yakın yine konuşulanları anlamış gibi davranıyordu. İnsanların bir araya geldiğinde böyle sosyalleştiğini düşünüyordu. Söylenenlerin içindeki asıl niyetleri anlayamıyor ve her denilene gülüyordu. Normalde profesörü andıran bir tipi olsa da, böyle gerilimli anlarda şapşal gibi sırtması dışarıdan bakanlar-da "Ya acaba biraz... şey mi?" gibi sorulara yol açabilirdi. Çocukla ilgili hoş bir sohbet edildiğini düşünmüş olacak ki, hiç çekinmeden sordu: "Ya bu arada çocuğun kimlikteki tam ismi ne oldu şimdi?"

Can Katip ve Deniz Göze Katip çifti, biricik oğullarının ismi için bir dönem tanıdıkları herkesin nabzını yoklamıştı. Yani daha çok Deniz Göze Katip bu konunun üzerine düşüyordu, yoksa Can Katip "Ali koyalım geçelim," diyecek rahatlıkta bir insandı. Heyecanlı bir anne adayı olan Deniz ise Yamaç, Toygun, Sarp gibi isimlerin kaldığı finalde "Barkın" isminde karar kılmış ve yanına da babasının ismini ekleyerek ilişkideki baskınlığını bir kez daha ispatlamıştı.

"Selim Barkın," yanıtını verdi, Deniz. Sanki her an tetikte olduğunu göstermek istercesine koltuğa yaslanmak yerine, minderin en uç kısmında oturuyordu. Uzlaşmacı insanlar sırf tatsızlık çıkmasın

diye bazı sözlerin üzerinde durmaz, bazılarını da duymazdan gelirdi. Deniz ise asla onlardan birisi değildi. Kendisini ilgilendirdiğini düşündüğü herhangi bir sözün üzerinde çok fazla durur ve rahatsız edici bulursa da altta kalmamak için elinden geleni yapardı. Yapısı böyleydi; içten içe kendini tutmak istese bile vücudu tepki verirdi. Yüzü kızarır, konuşması hızlanır ve sözlerini seçerken inanmadığı şeyleri dahi rahatlıkla söyler, sadece karşısındakinin canını yakmaya odaklanırdı. Henüz ortamda bunu gerektirecek bir durum söz konusu değildi ama o yine de pozisyonunu almıştı.

Can Katip ise ortamın giderek gerilmesi ihtimalini keyifle karşıladı; bu gibi çatışmalar onu eğlendirirdi ve hiç çekinmeden ateşe odun taşırdı. Taşıdı da: "N'oldu Buğra, nasıl isim? Sen beğenmezsin şimdi. 'Abi şimdi bu kadar kasmaya ne gerek var' dersin. Hadi hadi, çekinme. Yabancı mıyız biz?"

Gerçekten de yabancı değillerdi. Can, arkadaşının kafasından geçenleri detaylı bir şekilde özetlemişti ve sırf bu nedenle Buğra, kötü dublajlı bir filmdeki karakter gibi konuşmaya başladı. "Yok canım, adıyla yaşasın Selim Barkın. 40 yaşına kadar Barkın'ı kullanır, sonra Selim'den devam eder. Mis gibi..." dedi ve Tuna'ya bakarak devam etti "Ufaktan kalksak mı biz ya?"

Ziyaretin her açıdan çok güzel geçtiğini düşünen Tuna ise kendi dünyasında, arkadaşını duymadı bile. Bir anda masa başında çok fazla vakit geçirdiğinden şikayet ettikten sonra "Ben yere uzansam olur değil mi?" dedi ve daha cevap dahi beklemeden yerdeki halının üzerinde boylu boyunca uzandı. Neyse ki arkadaşları onu tanıyordu da bu durumu hiç garipsemediler. O sırada Deniz'in çalan telefonu da dikkatleri tamamen Tuna'nın üzerinden almış oldu. Aramaya yanıt vermeden "Hah, Gaye de geldi!" diyerek kapıyı açmaya giden Deniz, salona geri döndüğünde güzelliğine kimsenin kayıtsız kalamayacağı arkadaşı Gaye Büyükhan ile birlikteydi.

Deniz, hoş bir kadındı. Fakat Gaye ise sadece hoş veya çekici değil, kafa karıştırıcı ve akılda kalıcıydı. Tuna Yakın dahi, her zaman kafasında problem çözüyormuş gibi bir yüz ifadesine

sahiptir, eve gelen bu yeni misafiri görünce hemen yattığı yerden kalktı ve bir süre öylece onu seyretti. Buğra da ondan farksız değildi. Karamsar ve şikayetçi hali çabucak dağılmıştı. Tuna'nın "Bi 15 dakika daha oturalım, sonra kalkarız," demesine tepki dahi vermedi. Kediden, oturduğu koltuğun derisine dek bir şeylere kulp takma konusundaki üstün yetenekleri bir anda körelmiş, Gaye'de henüz bir kusur bulamamıştı.

Yirmili yaşlarının ortasındaki genç kadın, çekici olmasına engel teşkil etmeyecek derece bir sevimliliğe ve zeki olduğunu belli edecek bir konuşma tarzına sahipti. Kısa süre önce dahil olduğu ortamda, yeni tanıştığı insanlarla hemen samimi olmayı başarırken yine de mesafesine de hep dikkat ediyordu. Gaye'nin içeri girme-siyle birlikte odadaki atmosfer tamamen değişti.

"Selim Barkın için şöyle bir şey aldım ama büyük gelir galiba," diyerek getirdiği şort ve tişört takımını Deniz'e uzattı. Tuna ve Buğra, ziyaretine geldikleri çocuğun tam ismini daha az önce öğrenmişti ancak Gaye hem ismine, hem boyuna posuna dahi hakimdi. "Ya fotoğraflarını takip ediyorum, tam bir bal küpü," diyerek ev sahibi sempati puanlarını toplamaya devam etti. Bir süredir tüm dünyası "çocuk" haline gelen genç çiftten jüri özel puanlarını teker teker toplarken konuyu sürekli olarak Selim Barkın'da tutmakta da ısrarcıydı. Buğra Görgün, buna daha fazla kayıtsız kalamadı.

"Bence çocuk konusu biraz fazla abartılıyor..."

Her daim insanları provoke etmekten hoşlanan Buğra, kısa ama etkili bir cümle ile bombayı salonun ortasına bıraktı. Tamam, kabul, öyle büyük bir bomba olmasa da el bombası demekle sakınca yoktu. Gaye henüz Buğra'yı tanımadığından "Nasıl yani?" diyerek, ona sohbeti sabote etmesi için uygun koşulları sağlamış oldu.

"Milyonlarca yıldır doğuyoruz ve ölüyoruz. Sırf bu yüzden bile abartmamak gerek ama her gün 'vah dünya bitiyor, ah kıyamet geliyor' diyerek ağlayan insanların çocuk yapma konusundaki ısrarı bana garip geliyor. Çoğaldıkça diğer canlılara zarar veriyoruz, diğer canlılara zarar verdikçe yediğimiz, içtiğimiz şeyler yapayla-

şıyor. Tarihin hiçbir döneminde yediğinden içtiğinden bu kadar şüphe eden bir nesil olmamıştır; yarın Selim Barkın sırf sağlıklı beslensin diye fellik fellik organik gıda arayışına başlayacaksınız. Organik dedikleri de, sadece boka batırılıp çıkartılmış pahalı yiyecekler," dedi, Buğra.

Bunları söylediği sırada o kadar seriydi ki, benzer konuşmaları daha önce kafasında defalarca düşündüğü belli oluyordu.

İlk tepki Can'dan geldi, rahat ve güleç tavrıyla yanıt verdi: "Ha yani, bu kadar insan yeter. Biraz az üreyin diyorsun kısaca. Bir bizim oğlan mı battı gözüne ya? Aşkolsun..."

Deniz'in huzursuzluğu artmıştı. Normalde olsa çoktan sonradan pişman olacağı şeyler söylemişti ancak kendisinin o hallerini pek bilmeyen iş arkadaşı Gaye'ye bu yönünü, özellikle de kendi evinde, göstermek istemiyordu. Tuna, salonun ortasında kafası karışmış surat ifadesiyle sohbeti takip etmeye çalışıyor, Gaye ise Deniz haricinde henüz ilk kez gördüğü bu insanları tanıyabilmek adına konuşulanları dikkatle dinliyordu.

Can Katip'in alaycı yaklaşımını görmezden geldi Buğra; ortamda güzelliği ile ona hayat enerjisi veren bir kadın vardı ve yıllar içerisinde incelikli bir şekilde ördüğü fikirlerini bunun coşkusuyla ortaya serecekti. Bu arada Gaye güzeldi, evet, ancak Buğra da fena sayılmazdı. Kendisine özenen, bakımlı bir erkek olmasa da, sivri yüz hatları ve atletik vücuduyla çekici olduğu söylenebilirdi. Onu uzaktan gören bir kadın rahatlıkla ondan hoşlanabilir, biraz vakit geçiren bir kadın her konuya eleştirel yaklaşımından dolayı etkilenebilir ancak fazla zaman geçiren bir kadın ise en sonunda kaçıp uzaklaşmak isterdi.

Çoğunlukla Can Katip'e, ara ara da Gaye'ye bakarak konuşmaya devam etti:

"Artan nüfus ve azalan kaynaklar için sadece bir kısmı. Özgürlükçüyümüş gibi gözüken ama birey üzerinde kontrolünü her geçen gün artıran devletler, bu devletlerin başında peydah olan garip hal ve tavırdaki liderler, o liderlerin peşinde dizilen kalabalıklar... Bırakın çocuk yapmayı, hala yaşamımı sürdürmemin tek bir nedeni

var; daha neler olabileceğine dair duyduğum nedensiz merak ve heyecan. Başka bir şey değil..."

Buğra'nın sözleriyle gerdiği ortamı yumuşatmak için bu sefer Gaye hamle yaptı ve gülerek "Doğum sonrası ev ziyareti için bunlar pek uygun konular değil gibi... Buğra, keşke bunları doğumdan önce söyleseydin," dedi. Sinir bozukluğu ile birlikte bu espriye en çok gülen isim Deniz oldu. Tuna ise sabitti; sırtarak tenis maçı izlemiş gibi kafasını bir sağa, bir sola çeviriyordu.

Buğra, "Ya tabii hiçbir zaman böyle şeyler toplum açısından çok uygun bulunan, üzerine düşünülüp konuşulacak konular değil. Tanıdığım çoğu insan mutsuz, depresif, hayal kırıklığına uğramış ve yaşamak için zar zor motive oluyor. Fakat bir bakıyorum aynı insanlar birkaç sene sonra çocuk yapmaktan hiç çekinmiyor," dedi. Beklediğinden daha ileri gitmişti. Ziyaretin tamamına bakıldığında bunları sanki Can ve Deniz'i rahatsız etmek için söylediği düşünülebilirdi ancak şu da vardı, Buğra her zaman kafasının içinde böyle şeylere yer ayırırdı. Yüzünde tek bir ifade bile olmadan, insanların arasında "mendebur" diye adlandırılmasına aldırmaz etmeden aklından bunları geçirirdi.

Mutsuz olduğunu çoktan kabullenmişti ve bununla pek derdi yoktu. Onun kabullenemediği; insanların mutsuz olduklarını görmezden gelerek yaşamaya devam edebilme iradesiydi. Hatta daha kötüsü; mutlu olmalarıydı ancak buna pek ihtimal vermiyordu. Mutsuz olmayı hayatın normali kabul ediyordu. İnsanları ise, kendisi gibi bunu gizleyemeyenler ile mutsuzluğunu çok iyi maskeleyenler olarak ikiye ayırıyordu. İşte tüm insanlığa böyle bakan birisi elbette ki etrafındakilerin üremeye devam etmesine bir mana veremezdi.

Dünya üzerindeki herkesin, hatta sürekli şaşşal gibi sırtan Tuna'nın bile mutsuz olduğuna emindi. Hiç durmadan "mıyıl mıyıl" söylenmesinin nedeni de buydu. (Bir diğer nedeni de burnundaki et idi şüphesiz.) Arkadaşlarının sosyalleşirken takındıkları neşeli tavırlarının, bire birde yerini bitmek bilmeyen şikayetler silsilesine bırakmasına defalarca şahit olmuştu ve artık buna kayıtsız kalamıyordu.

Gaye, "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ben mutluyum," diyerek yanıt verdi. Onun araya girmesi yine Buğra'nın yükselttiği tansiyonu yumuşatmıştı. Üzerine bir de Can Katip'in "Valla istersen hayal kırıklığına uğra, ister çatla patla, keyfin bilir. Ben de mutluyum," demesi ise Buğra'yı bile gülümsetmişti. Fakat yine de sözlerini gülüşmelerin bitirmesine izin vermedi. Üstelemeye devam etti.

"Seni henüz tanımıyorum Gaye ama inan tanımak isterdim," derken, flört etmeyi de ihmal etmeyerek konuşmaya devam etti:

"Fakat yine de biraz tanısam içinden çocukluk travmaları, hayal kırıklıkları, büyük şehirden bıkmışlık, ukteler, kırılmış hevesler, bir türlü hayata geçememiş planlar gibi şeylerin çıkacağından eminim. Bunu senin yüzüne bakarak, ya da birkaç hareketinden tavrından çıkarmıyorum. Defalarca rastladım, en şen şakrak olanlar bile biraz yalnız kaldıktan sonra hemen dökülürler... Ya da bilmiyorum, benden cesaret alıyor olabilirler ama yine de zannetmiyorum..."

Buğra Görgün'ün söylediği son cümle sırf Gaye'nin güzelliği hatırına kurulmuştu. Genelde çok net ifadeler kullanan Buğra, Gaye'nin kayıtsız kalamadığı güzelliği nedeniyle "Benden cesaret alıyor olabilirler," demişti. Basit bir ayrıntı gibi gözükebilir ancak bu Buğra'nın bıraktığı açık kapıydı ve Gaye de oradan elini kolunu sallayarak girecekti.

"İçimden dediğin şeylerin, hatta daha fazlasının çıkabileceğine emin olabilirsiniz ancak tüm bunlara rağmen mutlu olduğumu söyleyerek bu konuyu kapatmak istiyorum. Çünkü bence mutluluk veya mutsuzluk, bir seçim yapmaktan ibaret. Ben de mutlu olmayı seçiyorum. Seçtim yani, seçmişim. Ne zaman yaptığımı bilmiyorum ama sanki bu hep böyleydi. Hatırladığım en eski zamana dek, her zaman neşeliydim. Hala da neşeliyim. Anlayacağın, ölene dek yaşamaya devam edeceğim..."

Tıpkı Buğra gibi Gaye de cümlelerinin sonunda aniden direksiyon kırarak ortamın gerilmesine engel olmuştu. Can Katip ve Deniz Göze Katip çiftinin misafirleri neyse ki bir çocuk ziyaretinde olduklarını hatırlıyorlardı. Can için ortamın gerilmesi pek sorun değildi ancak Deniz, Buğra'nın bir densizlik yapmasından korku-

yordu. Bunca zaman ailesini, kariyerini ve kendi yaşamını en ince ayrıntısına kadar kurgulayarak yaşamıştı ve iş yerinden arkadaşını da bu kısa ziyarette etkilemek istiyordu. Gaye, kocasıyla ilişkisini takdir etmeli, evdeki eşya seçimlerini ve küçük dekoratif dokunuşlarını beğenmeli ve henüz bekar olduğu için evden çıktığında "Ben de böyle bir ev ve evlilik istiyorum," demeliydi.

Halbuki Gaye Büyükhan'ın hiç o taraklarda bezi yoktu. Deniz'i seviyordu, Selim Barkın'ı sadece fotoğraflardan görse de çok tatlı bulmuştu ancak arkadaşının evine dikkat bile etmemişti. Birinin evine gidince en ince ayrıntısına kadar inceleyen, neyi nereden aldığı üzerine kafa yoran, bir başka arkadaşıyla gördüğü eksiklikler üzerine sohbet ederek eğlenen biri değildi. Hele bir başkasının ilişkisini kıskanmak asla aklına gelmezdi. Buğra'ya "mutluyum" derken bunu tüm içtenliği ile söylemişti ve hayatıyla o denli barışıklı ki gözünü birilerinin yaşantısına dikip kendisine durduk yere mutsuzluk çıkarmazdı.

Dediği gibi, hep neşeli bir tabiata sahipti. Bu neşelilik hali kendisini aşırı coşkulu bir şekilde belli eden ve başkalarının gözlerine sokularak rahatsızlık yaratan türden değildi. Kendi kendine mutluydu. Küçük yaşta babasını kaybetmişti, abisi ve annesiyle birlikte ailecek sarsılmışlardı ancak yine de bu onun dengesini bozamamıştı. Uyumluydu. Okulda, iş yerinde, tiyatro grubunda veya arkadaşlarıyla, arkadaşlarının arkadaşlarıyla... Bulunduğu hiçbir ortamda asla kendinden ödün vermezdi, su gibi kabın şeklini almak yerine en katı haliyle çevresindekilere varlığını kabul ettirirdi.

İş yerinde de kendini kabul ettirmişti. Ofisin en genci, en neşelisi, herkesle iyi geçineni ve ofis dışında da bir hayatı olan tek çalışanıydı. Bu yüzden de Deniz en çok onu etkilemek ve en çok da onun tarafından onaylanmak istiyordu. Olur olmadık zamanlarda Gaye'ye hediye alır, hediyeleri beğenilmeyecek diye strese girer ve Gaye'nin hediye karşısında gülen yüzünü görünce neşelenirdi. Ne mesai ama? Keşke birisi Deniz'i kenara çekip "Neyin peşinde-sin sen?" deseydi ancak ne yazık ki eleştirici kabul edebilecek bir karakteri yoktu.

- Saçım nasıl olmuş?
- Harikası Deniz.
- Sizce müdüre çıkışmam yersiz miydi?
- Hayır canım, çok güzel konuştun.
- Sunumda biraz gündemle alakalı konulardan bahsedicem, ilgilerini çeker diye düşünüyorum.
- Hmmm. Aslında gayet güzel bir fikir, evet.

Ne denli gergin olduğu her daim dudaklarından anlaşılan Deniz'e arkadaşları asla gerçek fikirlerini söyleyemezdi. Şöyle bir etraflica düşünüldüğünde, bu bir insanın başına gelebilecek en büyük felaketlerden bir tanesi olabilir. Deniz'e, onun hakkında gerçek fikirlerini söyleyebilen tek bir insan vardı, o da son derece yumuşatılmış cümleleri kullanan eşi Can Katip idi. Bu sebeple Deniz'in yanında aklına estiği gibi konuşan bir Buğra büyük tehlikeydi ve duracağı da pek benzemiyordu.

"Ölene kadar yaşamak fikri çok güzel Gaye, ben de buna katılıyorum ancak ayrıldığım nokta şu: Bununla yetinmeyip bir de çocuk yapmak... Ölene kadar yaşıyorsun bir de genlerinin senden sonra yola devam etmesiyle ölümsüzlük hissiyle doluyorsun. Biliyorum, çocuk yapmamak zor bir karar. Şu an yaşayan herkes, bugüne kadar çocuk yapmayı seçen insanların devamı. Yani birisi çocuk yapmayacaksa kendi soyağacında bunu yapacak ilk kişi oluyor ancak yine de medeniyetin geldiği şu noktada ne zaman irademiz, içgüdümüzün önüne geçecek? Gerçekten merak ediyorum."

Deniz, Buğra'nın bu sözlerine "Ne olacak ki?" sorusuyla karşılık verirken oturduğu koltuğun ucunda iyice dikleşti. Sadece dudakları değil, vücudu da yay gibi gerilmişti ancak bir yandan da iş arkadaşına bunu sezdirmemeliydi, devam etti: "Bir noktada bu dünyanın sonu gelecekse, ne fark eder ki? Biz, ya da bizden sonraki kuşak veya onların çocukları... İlla biri öyle bir sonla karşılaşacaksa, çocuk yapalım veya yapmayalım. Hiç fark etmez ve

açıkçası ben bu konuya niye bu kadar takıldığımı tam anlayamadım. Çocuk yapmak istemiyorsan, bu gerçekten çok kolay. Fakat dünyada yaşayan herkesin buna ikna olmasını bekliyorsan, boş yere vaktini harcıyorsun!"

"Boş yere vaktini harcıyorsun!" diyene kadar güzel getirmişti aslında Deniz. Fakat son anda tansiyonu giderek artmış ve vurguyu çok sert yapmıştı. Mutlu bir çift olarak tatlı misafirlerini ağırlayan bir ev sahibesi olamamıştı Buğra yüzünden. Öfkesini saklayamamıştı. Yanakları al al olmuş bir halde kimseyle göz göze gelmemek için boşluğa bakarken bir şeyler ikram etmek üzere mutfağa doğru hareketlendi. O mutfağa hareketlenirken ortamdaki elektriği alan yine Gaye oldu.

"Ya Selim Barkın uyanmayacak mı? Onu görmeden gitmek istemiyorum."

Ev sahipleri sırf misafirleri görsün diye Selim Barkın'ı uyandıracak değildi. Bir süredir huzuru sadece o gözlerini kapattığında buluyorlardı. Can Katip bunun mümkün olmadığını uygun bir dille anlattı. Aynı esnada bu sefer evden gitmek için huysuzlanan Tuna, fakat biraz daha oturmak isteyen ise Buğra oldu. Eğer Tuna biraz daha fırlama karakter olsaydı çok rahatlıkla arkadaşına "Buraya zorla gelen de, kalkalım diyen de sensin, şimdi ne oturması?" diyebilirdi. Onun yerine Deniz'in getirdiği sakızlı pastayı yemeyi tercih etti ve "Deniz böyle şeyler yapıyorsa, sen var ya abi iyi kilo almıyorsun," diyerek, Can Katip'e yaşlı bir devlet memurunun bürodan arkadaşına takıldığı gibi takıldı.

Buğra, tatlısını yerken ev sahipleriyle sohbet eden Gaye'yi inceledi. "Ne kadar da sahici," diye düşündü. Bir erkeğin ondan etkilenmesi için sadece güzelliği yeterli olabilirdi ama o bir de tüm bunların üzerine sahici, kararlı ve zekiydi. Buğra içinden "Yalnız olamayacak kadar etkileyici. Kesin sevgilisi vardır ama sevgilisi yoksa da bana bakacağını sanmıyorum," diye düşünürken, kafasındaki kurduğu hiçbir senaryoda Gaye ile bir araya gelemiyordu. Sorsanız karamsar olduğunu asla kabul etmez ve sadece "gerçekçi" biri olduğunu söylerdi ancak kötümser yanı, sadece etrafındakileri değil kendisini de boğuyordu.

Deniz ile Gaye, son zamanlarda anne babaların yeni doğan çocuklar için düzenledikleri saçma partilerle ilgili konuşup dalga geçiyorlardı. Cinsiyet tahmin partisi, 40 gün partisi, diş çıkarma, tuvalete gitme, yürüme partisi... Deniz'e göre bunların hepsinin sebebi çocuk yetiştiren ailelerin nefes almak için parti yapma bahanesi aramasıydı. O kadar bunalıyorlarmış ki, arada yapılan partiler olmasa delirecek gibi oluyormuş.

Can Katip ise bu partilerin nedenini, muhafazakarların para harcayacak organizasyon konusunda sıkıntı yaşamalarına bağlıyordu. Bu, "bir anda" zenginleşen muhafazakarlar hakkındaki genel bir kaniydi ve inanışları gereği dünyevi konularda kendilerine çizilen sınırlardan dolayı o kadar parayla ne yapacaklarını bilmedikleri düşünülüyordu.

"Adamlar para kazanıyor ama ne sürekli para harcayabilecekleri bir eğlence anlayışları var, ne de zenginliklerini gösterebilmeleri için rüküşlükten başka şansları... Bindikleri cipler olmasa hala kilim desenli apartmanlarda oturan uzak akrabaları gibi gözüktürler. O yüzden bir şekilde parti uydurmak zorundalar, yok dış buğdayı partisymiş de, bilmem ne... Hepsi bahane!"

Gaye'li düşüncelere dalmış olan Buğra, sakızlı muhallebisinden bir kaşık daha aldıktan sonra Can Katip'in bu sözlerine karşılık verdi. "Sadece buna indirgemek bence kolaya kaçmak. Hem ayrıca o insanlar paralarını bir şekilde harcıyor, siz merak etmeyin. Ve daha da önemlisi; muhafazakar olmayan ailelerde de bu tip partiler yapılıyor... Çünkü nedeni basit; insanlar artık neredeyse çocuklarına tapınacak haldeler ve işleri, güçleri, uğraşları çocukları oluyor..."

Ağzını her açtığında çocuklarla ilgili uç fikirlerini açıklamaktan çekinmeyen Buğra, sanki oraya misafirliğe gitmiş bir arkadaş değil de, Nüfus Planlama Dairesi personeli gibi davranıyordu. Hatta o kadar ki, Tuna bile kafasındaki fizik problemleri olduğu tahmin edilen düşünceleri kenara bırakarak arkadaşına çıkıştı.

"Buğra, yakın zamanda çocuklarla ilgili bir şey mi yaşadın abi?"

Buğra Görgün bunu duymazdan gelecekti ancak Deniz bu sefer savunmayı bırakıp saldırıya geçti.

"Barkın dünyaya geldikten sonra en çok gördüğüm şeylerden biri ne biliyor musunuz? Çocuk sahibi olsun olmasın, konuştuğum herkesin bir süre sonra çocuk uzmanı olduğunu fark ediyorum. Birazcık konuşmak yetiyor. Aslında çocuk yetiştirirken ne yapmam gerektiğini, anne babaların yaygın hatalarını ve kendilerinin çocuk yetiştirirken ne yapacaklarını dökülüyorlar. Ve çoğunlukla da bekarlar... Ebeveyn olduklarında mükemmel çocuklar yetiştireceklerinden o denli eminler ki, sözlerinde şüpheyi hiç yer olmaması beni gerçekten güldürüyor."

Deniz Göze Katip'in öfkesi artık tamamen ortadaydı, yapamamıştı. Güzel evinde ağırladığı tatlı iş arkadaşına mutlu aile portresi sunmak yerine dünyanın artan nüfusunu kontrol altına almak isteyen birisine laf yetiştirmeye çalışıyordu. İşin daha da kötüsü diğer misafir, fizik doktoru Tuna Yakın ortada olup biteni anlamıyor, eşi Can Katip ise tansiyon daha da yükselsin diye ellerini ovuşturuyordu. Ne biçim bir eğlence anlayışı vardı eşinin! Boşluğa bakarak saklamaya çalıştığı kafasının içinden bu düşünce geçti. Kendisi sanki iptal edilemeyen bir abonelikten çıkmak için boğuşurken eşi evdekilerin birbiriyle atışmasından haz alıyordu.

Gaye de ortamdaki yüksek gerilimden rahatsız olmuş gibiydi... Kapıdan ilk girdiği andaki kadar neşeli ve güleç değildi. Hatta Deniz'in son söylediklerinden sonra biraz da düşünceliydi. Kısa bir anlığına "Acaba ben de Deniz'in bahsettiği bekarlardan mıyım?" şeklinde fikir teatisi yaptı. O güne dek çocuk sahibi olmak veya çocuk yetiştirmek üzerine hiç kafa yormamıştı, bir gün zamanı gelecekti ve işte o zaman her şey kendiliğinden gelişecekti. Bu inancından hiç şüphe etmemesinden dolayı çocuklar onun için sadece sevimli minik varlıklardı.

"Ben sana böyle bir şey hissettirdim mi Deniz?" derken, ciddiye di ve bu soru iş arkadaşını daha da çileden çıkarmıştı. Deniz Göze Katip, ofisin en sevilen üyesi olan arkadaşını ağırlarken işlerin buraya geleceğini hiç ummamıştı. Tüm gerginliğini nafi bir

abayla gizlemeye çalışarak "Yok hayatım, sen her zaman çok şekersin," yanıtını verdi.

Tatlısını bitirip ortadaki sehpayı koyan Buğra ise tıpkı Deniz gibi artık koltuğun en uç kısmında oturuyordu. Oturma odasına tepeden bakılsaydı eğer Deniz ve Buğra'nın koltuklarının uç kısmında kavgaya hazırlandığı, diğerklerinin ise arkalarına yaslanıp seyirci pozisyonuna geçtikleri çok net anlaşılabilirdi.

Buğra öncelikle Gaye'ye gülerek "Senlik bir şey yok, o lafların adresi belli," dedi ve daha sonra Deniz'e döndü.

Buğra: Denizcim, ocuk yetiştirmekle ilgili herhangi bir iddiam olduğunu söylemedim, eğer net olarak kendimi ifade edemediysem, tekrarlayayım. Ben genel olarak ocuk yetiştirmeye karşıyım. Biliyorum siz elinizden geleni yapıyorsunuz, hatta muhtemelen Barkın bir proje ocuk ama üzgünüm, yine de bana çok doğruymuş gibi gelmiyor.

Deniz: Ne diyorsun sen Allah aşkına ya? Proje ocuk da nereden çıktı? Özür dileriz senden, yeni kuşak çocuklar, eskilere göre biraz daha az manyak olsun diye uğraştığımız için...

Buğra: Sizle alakası yok, etrafımda gördüğüm çocuklar artık birer özne değiller. Her biri aileleri tarafından nesneleştirilmiş haldeler... Hepsi sanki birer süs ağacı. Anneleri, babaları o ağacı bir şeylerle süsleme telaşında.

Deniz: Öyle veya değil, bu gibi fikirlerini gelip bizle paylaşmanın nedeni ne sorabilir miyim? Ne vardı yani pastanı yiyip biraz bizimle eğlenmeye çalışsan?

Buğra: Sizi gerçekten anlamıyorum, yani seni. Bunları konuşurken de eğlenemez miyiz? Benim söylediklerime niye bu kadar kızılıyorsun? Gerçekleri söylüyorum diye mi? Yoksa ne kadar harika olduğunu göstermek istediğın birileri o kadar da harika olmadığınızı düşünür diye mi?

Buğra'nın odada yankılanan son sözleri artık sınırı bariz bir şekilde aşmıştı. İkili arasındaki tartışma; Tuna'nın kayıtsız kalama-

yacağı, Can Katip'in de eğlenemeyeceği boyuta ulaşmıştı. Gaye de kalkmak için en doğru anı bekliyordu ancak tam da söylenen son sözlerin ardından gitmesi her şeyi daha da zorlaştırabilir diye kalmayı tercih etti. Fakat her şey yeni başlıyordu. Deniz Göze Katip, gerilmiş dudaklarını ısırarak konuştu.

"Neden böyle yaptığını biliyorum."

Ağzından çıkan bu sözcükler odadaki herkes tarafından farklı bir şekilde anlamlandırılmıştı. Gaye basit bir tartışma sanmıştı. Nasıl olsa bu aralar herkes gergindi. Tuna, Buğra'nın psikolojik durumu kastediliyor diye düşünürken Can Katip ise daha önceleri de aklına gelen bir şüpheden artık tamamen emin olmuştu. Deniz de bu söylediğini öyle havada asılı bırakmayacak, tamamen açacaktı. Eşine bakarak konuştu.

"Bak hayatım, üniversite 1. sınıftayken, yani senle ilişkimiz başlamadan tam üç sene önce Buğra'yla çok kısa süre sevgili... Daha doğrusu sevgili denmez, bir şeyler yaşamıştık. Dostluğunuza zarar vermemek için bugüne dek söylememeyi tercih ettim ancak sanırım iyi bir fikir değilmiş."

Bunları söylerken son derece soğukkanlıydı, Deniz. Salonda çıt çıkmıyordu. Sessizliği ilk kimin bozacağı merak edilirken Tuna yine olan bitene tezat olacak şekilde sırtarak "Ya Deniz eline sağlık, ben bu sakızlı pastaya bayılıyorum," dedi. Tuna'nın evreninde az önceki tartışmalar hiç yaşanmamış, herkes güle eğlene pastasını yemişti. "E artık ben gideyim, pasta için eline sağlık Deniz. Hiç zahmet etmeyin, ben kendim çıkarım. Buğra senle de haberleşiriz," derken o kadar neşeliydi ki, salondaki diğerleri bir an için kendilerinden ve yaşananların gerçekliğinden şüphe etti.

Tuna'nın apar topar salondan çıkmasının ardından, Buğra Görgün derin bir nefes aldı ve Deniz'inkine benzer bir soğukkanlılıkla sözlerine başladı.

"Kendimi izah etmek zorundayım; öncelikle Deniz'le benim aramda hiçbir sorun yok. Bugün söylediğim şeyler de ne geçmişle, ne sizinle ilgiliydi. Sadece fikirlerimi saklamamın, söylemekten daha büyük bir ayıp olduğunu düşünüyorum. Ta üniversite 1.

sınıfta olup biten şu meseleye gelince... Yani söylemeye bile değecek bir şey olmadığı için yok yere gündeme getirmedim ama öğrendiğin de iyi oldu. Böylece aramızda gizli saklı hiçbir şey kalmadı."

Gaye ortamdaki konunun kendisiyle ilgili olmadığını anladığından tarafların daha rahat konuşması adına sehpadaki boş tabakları alıp mutfağa götürdü. Can Katip ise kızgın olmadığını belli eden bir yüz ifadesine sahipti ancak yine de "Ne güzel eğlenecektik, iş mi yani bu yaptığınız?" der gibi canı sıkılmıştı. Eşini, birçok anlamda kendisini tamamlayan biri olarak gördüğü için ona derin bir sevgi duyuyordu ve kendisinden önce ne yapmış, ne etmiş çok da umursayacak biri değildi. Fakat bir şekilde karısı ve arkadaşı tarafından gizli tutulan bu gerçeği hiç ummadığı bir anda öğrenmişti ve yanlış bir kelime kullanıp pişman olmamak için kendisini tartışmadan tamamen izole etti.

"Anladığım kadarıyla benlik bir durum yok gençler, olmuş, bitmiş, geçmiş gitmiş. Sırf 'Çocuk yapılır mı, yapılmaz mı?' derken birbirinizin canını yakmak için konunun buraya gelmesi de, kendinize yaptığınız da ayıp bence. Yani en azından ben böyle düşünüyorum..."

Can Katip bir anda o kadar tarafsız olmuştu ki, tüm bu tat kaçırıcı konuşmaların ardından Deniz kendini tamamen yalnız hissetmişti. Kıpırmızı suratına rağmen yine de susmayı seçti. Gaye'ye sergilemek istediği "mutlu aile evi" gösterisinin, evliliklerinin temelleri çatırdayan bir çiftte dönüşmemesi için dayanmalıydı. Hem ilişkilerinin sorunsuz bir şekilde devam etmesini sağlayan da Can Katip'in sakinliği ve her konuda gösterdiği tarafsızlığı değil miydi? En başta adaletli biriydi Can ve bu özelliği zaman zaman sinirini bozsa da hayatta en çok onun söylediklerine güveniyordu.

"Eyvallah abi, ben bir konuyu... bir yere getirmedim de," derken sonlara doğru sesi iyice incelmışti Buğra'nın, "Neyse işte!" diyerek kestirdi. Bu sırada da Gaye mutfaktan dönmüşti.

"Keşke Selim Barkın uyanık olsaydı, bebek ziyaretinde olduğumuzu anlardık."

Sözleriyle basit bir gerçeği herkese hatırlatmıştı. Yaşananların bir bebek ziyaretine yakışmadığını söyleme biçimi dahi zarafet doluydu. Buğra bir kez daha etkilenmişti ancak söyleyecek bir lafı olmadığından ortamın sakinleşmesi adına tuvale doğru hareket etti.

Kendini tuvalete attığında boks müsabakasında molaya çıkmış gibi perişandı. Çok dayak yememişti ancak gereğinden fazla yorulmuş ve kaçak dövüşmediğinden en çok eforu o göstermişti. Çocuklardan hiç hoşlanmadığını söylüyordu ancak kadınlara karşı da bir o kadar zaafı vardı. Gaye olmasaydı o evde hiç bu kadar beklemes ve gereksiz yere de başı ağrımazdı. Gereği yokken Deniz ile üniversite 1. sınıftaki münasebeti gündeme gelmişti. Bari hazır bu anlamsız konu faş edilmişti, hiç değilse Deniz'e verdiği ve anneannesine ait yüzüğün akıbetini de konuşsalar.

Toplamda 15 gün sürmeyecek bir ilişki için çok kısa sürede hayallere dalmış, Deniz'in de itirazlarına rağmen anneanne yadigarı yüzüğü ona hediye etmişti. "Hayatımın her döneminde, her yaşında çok akıllı olduğuma eminim ama geçmişe her baktığımda tam bir gerizekalı olduğumu düşünüyorum," diye geçirdi aklından. Fakat yine de Deniz'in o arada yüzüğü kaybetmek için adeta zamana karşı yarışması ve üniversitede karşı cinsle ilk münasebetinde biricik anneannesinin hatırasına sahip çıkamaması tam bir basiretsizlikti.

Bu düşünceler içerisine dalmışken sifonu çekti ve bir anda tuvalete dolan suyun yükselmeye başlamasıyla kafasından geçenleri tamamen unuttu. Tüm odağı tuvalete yükselen su olmuştu ve küçük çaplı bir ilişki itiraflarının yaşandığı geceye bir de tuvalet rezaleti sıkıştırma korkusuyla panik yaptı. Fakat sadece 1-2 saniye içerisinde yaşadığı bu panik suyun yükseldikten sonra insanı rahatlatan bir şekilde delikten tamamen kaybolacak şekilde gitmesiyle sona ermişti. Korktuğu başına gelmemiştir ancak sifonu çektikten sonraki birkaç saniyelik sürede dahi bu denli kötü senaryonun kafasında belirmesi asabını bozmuştu.

Karamsarlık, her olayda en kötüsünü görmek, gerçekleşebilecek ihtimaller arasında en istenmeyen başına geleceğinden emin olmak gibi özelliklerinin üzerine bir de sifonu çektikten sonra

yükselen sulardan dahi elinin ayağına karışmasından yorulmuştu. Kendine gelmek için elini yıkadıktan sonra yüzünü suya tutmuş, üzerine de banyo dolabında duran ağız gargarasına uzanmıştı. Çünkü onun hala o evde olmasına neden olan zaafı ile belki evden baş başa çıkabilirdi ve her ihtimale karşın ağzının kokmaması daha iyi olurdu. Tabii keşke ağız gargarasına uzanırken diş fırçalarına çarpmasaydı ve lavabonun kenarından seken diş fırçası kapağı açık klozetten içeri düşüp kendisine bakmasaydı...

İnsanın başına gelenler sürekli kötü ihtimalleri düşünmeleriyle ya da tam tersi çok iyimser olmalarıyla ilgili değildi ancak böyle olduğuna inanmak rahatlatıcıdır. Çünkü bu, aynı zamanda istedikleri takdirde karşılaştıkları olaylara kendilerinin müdahil olduğu hissini uyandırır. Başlarına daha iyi şeylerin gelmesi için tek yapmaları gereken kötü düşünceleri bir tarafa atmaktır onlara göre... Fakat Buğra kafasındaki kötü senaryoları bir kenara bırakıp tam da Gaye'yi düşünüyordu ki, bu sefer de bir sakarlık sonucu zaten çok da iyi gitmeyen misafirliğine yeni bir vukuat daha eklemiş oldu.

Bir süre tuvaletin içinden "Merhaba, ben senin aptallığın sonucu buradayım," dermiş gibi kendisine bakan diş fırçasını izledi. Yapılabilecek bir şey yoktu, içeri gidip şapşallığını izah edecekti. Banyodan çıktı, salona gitmek üzereydi fakat o da ne? Karanlıktan gelen bir ses ile irkildi.

"Şişt gelsene buraya..."

Buğra odadan gelen tiz sestten fena ürkmüştü ancak yine de mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. "Bakıcı falan mı acaba?" diye düşünürken gizemli ses bir kez daha duyuldu.

"Gelsene buraya, konuşmamız lazım."

Kavga etmeden önce böyle nazikleşen insanlar vardır. Hatta nezaketin dozunu kaçırıp "Güzel kardeşim", "biraderim" diyerek daha da inceleyebilirler. Buğra Görgün de bu tür bir belaya karışmış hissiyle heyecanlandı ve kalp çarpıntısı neredeyse dışarıdan duyulabilecek şiddetteydi. Karanlığın içinde ürkekçe hareket ederek ilerledi ve nihayet kendisine meydan okurmuşçasına

bekleyen 2 yaşındaki bebeği gördü. Sesin sahibi Selim Barkın'dı. Odasının kapısını aralamıştı ve tam olarak babası yaşındaki Buğra'ya "Geçsene içeri," dedi.

Hali hazırda oldukça kötü bir gün geçirmekte olan Buğra Görğün, şaşkınlığının etkisiyle bir şey diyemeden odaya geçti. Selim Barkın kapıyı kapadıktan sonra beşığinin önündeki halıya oturdu. Üzerinde siyah-beyaz çizgili çok şirin bir pijama takımı vardı. Bazı 2 yaş bebekler gür saçlara sahipken bazıları ise Selim Barkın gibi neredeyse kel olabiliyordu.

"Selim Barkın?"

Ne yaşadığından hala tam olarak emin olamayan Buğra bir bebekle konuşmanın neden olduğu tedirginlikle sordu. Tombul yanakları ile yüzünden sağlık saçan gürbüz bebek ise "Sadece Barkın diyebilirsin, belli bir yaşa kadar Selim'i kullanmayı pek düşünmüyorum," şeklinde yanıt verdi. Salondan gelen ışıık ile aydınlanan odada beşik dışında bir tane şifonyer, bir de elbise dolabı vardı. Duvarlarda karanlıkta parlayan süsler, Selim Barkın'ın, pardon Barkın'ın, beşığinin tepesinde ise onu oyalayacağı düşünölen bazı oyuncaklar vardı. Şüphesiz tahtadan yapılma bu kuşlar sadece bebek oyalamak amacıyla değil aynı zamanda küçük çocuğun göz takibi yaparak zihinsel gelişimi için de faydalıydı.

"Demek Buğra sensin ha? Tam da annemin anlattığı gibisin."

"Nasıl yani?"

"Annem hep babama senin bir 'loser' olduğunu söylerdi, sanırım çok da haksız değil."

Bebek odasının ortasında bir bebekten gelen sözleri dinlediği için söylenenlerden çok durumun kendisine inanamıyordu, Buğra. Normalde kendisine "loser" denmesi halinde buna verebilecek çok fazla cevabı vardı ancak bunu söyleyen henüz tam olarak 2 yaşında bile değildi.

"Annen benim hakkımda konuşuyor ve sen de 'loser' ne demek biliyorsun. Enteresan..."

Barkın, "Niye bilmeyeyim ki, bu bebek oyuncağı," diyerek sadece İngilizce kelimeleri değil şaka yapmayı bildiğini de ortaya koydu. Buğra Görgün bir yandan onu inceliyor, bir yandan da gerçekliği sorgulamak için minik testler yapıyordu. Dilini ısırırdı. Haliya dokundu. Saate baktı. Canını yakana dek kendi etini sıktı ve sonunda rüya görmediğinden emin oldu.

"Şey, sorabilir miyim acaba? Neden loser'mışım?"

"Annemin dediğine göre kendini aşırı seven ve başarısızlığı kendine yakıştıramadığından hiçbir şey için harekete geçemeyen bir korkaksın."

"Annen bence biraz duygusal yaklaşıyor olaya."

"Oooo demek bel altı vurmak istiyorsun... Fakat hiç de duygusal değil, anneannenin yüzüğünü çöpe attıktan sonra sana olan tüm öfkesi kaybolmuş dediğine göre..."

"Ne? Çöpe mi atmış? Kaybettim demişti."

Barkın sadece dile gelmekle kalmamış, mimik de yapıyordu. Omuzlarını silkip kaşlarını kaldırarak durumu yeterince izah ettiğini belli etti. Buğra ise sırf üniversitede beraber olduğu ilk kadına gösteriş yapmak için annesinin odasından yüzüğü çalmasını, Deniz'e hediye etmesini ve sonrasında ise yüzüğün kaybolduğunu ailesine halen daha söylememiş olduğunu hatırladı. Kumar için annesinin altınlarını çalan bir Yeşilçam karakteri kadar kötüydü. Ancak anneannesinin yüzüğünü gerçekten kumar için çalmış olsa belki daha fazla anlayışı hak edebilirdi... Bunları düşündükçe nabzını şakaklarında hissetti.

"Sen ne zamandır böyle konuşuyorsun?"

"Şşttt... Sakin ama annemler duyacak."

"Nasıl yani? Böyle konuştuğundan haberleri yok mu?"

"Sence böyle konuştuğumu bilseler hayatlarına normal devam edebilirler mi? Şuna baksana, ucube gibiyim!"

Buğra, karşıda halının üzerinde konuşan çocuğa bakınca söylediğine hak verdi. Tam bir ucube gibi gözüktüyordu. Ancak Barkın'ın kendisinin farkında olması bu ucubeliğini azaltıyordu. "Ne kadar ucube olursan ol, farkında olduğun anda dışarıdan daha az ucube görünüyorsun," diye düşündü. Halbuki karşıdaki "Chucky" gibi bir yaratıktı.

"Tam olarak ne zamandır böylesin?"

"Doğduğumdan beri ve lütfen bana öyle bakmayı kes. Bir tek ben değilim, son yıllarda bebeklerin çoğu benim gibi yüksek bilinçle doğuyor ancak hepimiz bunu saklamak zorunda kalıyoruz."

"E peki o zaman benden de saklasaydın ya? Benim günahım neydi?"

Barkın beşiğin kenarında bulduğu tahta arabayı yerde sürerek Buğra'nın yüzüne bakmadan cevap verdi. "Çocuklar hakkındaki fikirlerini duydum ve müdahale etmem gerektiğini düşündüm," derken elindeki tahta oyuncakı ileri geri sürüyor, Buğra ile ilgilenmiyordu. Devam etti.

"İçeride konuşulanları dinliyorum bir saattir ve şunu söylemek zorundayım. Çok salaksın..."

Neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak anlayamayan Buğra, hakaretlere aldırmandan küçücük çocuğa gönül koyarmış gibi yanıt verdi.

"Nedenmiş o?"

"Kendinden hiç şüphe etmeden konuşuyorsun, bu aptallık!"

"Nasıl yani?"

"Şöyle, söylediklerine rağmen eninde sonunda ailenin de kabul edeceği, seni toplum tarafından onaylananlar kategorisine sokacak ilk kadınla evleneceksin ve çocuk yapacaksın. Olacağı bu..."

"Dur bir saniye, sadece bebek kimliğiyle mi konuşuyorsun, yoksa gelecekten haber mi veriyorsun?"

"Bunları söylemek için kahin olmaya gerek yok Buğra! Herkes, hatta 2 yaşında bir bebek bile manzarayı çok net görebiliyor."

"Ha yani senin çıkarımın bunlar, teşekkür ederim ancak yanılıyorsun Barkın Bebek!"

"Hahaha gerçekten neyden rahatsız olacağımı çok iyi biliyorsun, benim yaşımdaki hiçbir çocuk bu hitaptan hoşlanmıyor."

Buğra, "Benim yaşımdaki hiçbir yetişkin de 2 yaşındaki bir bebekten bunları duymaktan hoşlanmıyor," diyerek yanıt verdi. Bir an için aklından "Gidip babasına söyleyeyim de görsün gününü!" demek geçti, ancak daha sonra bu fikri çocukça buldu. Bütün akşam toplumların neden ürememesi gerektiğinden bahsettikten sonra yumuk yumuk elleri, tombul suratıyla bir bebek tam da karşısında ahkam kesiyordu. Hem daha da keseceğe benziyordu.

"Bak Buğra, senin de söylediğin gibi ben bir proje çocuğum. Daha anne karnında fosfor, folik asit almaya başladım. Beyin gelişiminin tamamlanmasıyla artık söylenenleri anlayabiliyordum ve inan bana bir tek ben değilim... Benim gibi çok sayıda bebek olduğunu biliyorum. Ve evet, gelecek hakkındaki endişelerinde haklısın ancak daha iyi olması için elimizden geleni yapacağız. Sen hiç merak etme!"

Barkın'ın her konuya bu kadar hakim olması Buğra'nın ilgisini çekti.

"Nasıl merak etme? Mesela iklim krizi hakkında ne yapacaksınız? Bir çözümünüz var mı?"

"Henüz yok ne yazık ki. Sadece çok zekiyiz ama aramızda nükleer enerjiye yüklenelim, uzay araştırmalarına ağırlık verelim diyen deniyolar bile var. Yani zekamız hızlı geliyor ama doğru yöne gelişmesi için biraz daha zamana ihtiyacımız var."

"Belki de yıllardır bebekler bu kadar akıllıydı ancak bunu kimseye göstermeyip 'agu gugu' diye milleti kandırdılar"... Bebeğin sözlerinin ardından tam olarak böyle düşündü Buğra ancak tüm bu olan bitene bir anda yabancılaşması da çok sürmedi. Y kuşağı,

milenyaller, kristal kuşak... Bunların arasında kuşak çatışması olması gayet olağandı ama 2 yaşındaki bir bebekle de oturup dünyanın nereye gittiği hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Ona göre dünyanın bir yere gideceği de yoktu zaten, sonu gelmişti. Can çekişiyordu. Karşısında hala tahta arabayla oynayan, hareket etmek için beşiğine tutunan altı bezli bir bebekle tartışmak anlamsızdı ancak yine de odadan çekip gidememişti.

"Barkın eyvallah, etkilendim. 2 yaşındaki bir bebeğin bilgi düzeyinin bu denli yüksek olması etkileyici, hatta garip inanışlarım olsa 'Kıyamet alameti' bile diyebilirdim. Fakat istersen daha ana rahmine ilk düştüğün anda yetişkin bir insanın bilincine sahip ol. Sırf bu yüzden gelecek hakkında daha iyimser olmayacağım."

Deniz ve Can Katip'in biricik yavrusu henüz sadece bir bebek olduğundan konuşmasındaki sevimli ton hiç değişmiyordu. Söyledikleri ne denli ciddi olursa olsun en nihayetinde sevimli bir bebek konuşuyordu ve hiç değilse bebek taklidi yapan yetişkinler kadar itici değildi.

"Dünyanın geleceği falan umurunda değil, sırf herkesin görebileceği kötü şeyleri bağıra bağıra söylediğin için kendini farklı falan mı sanıyorsun? Senin bu dediklerinin herkes farkında, sadece senin gibi tat kaçtırmamak için bunları görmezden geliyorlar ve olduğu kadarıyla yaşıyorlar. Offf, gerçekten çok can sıkıcısın, iyi ki annem senin gibi bir herifle evlenmemiş!"

Ziyaret boyunca zaten kendini eksik hisseden Buğra'ya bu son sözler çok dokundu. Bir bebek tarafından sadece canını yakmak için söylenmiş alelade sözler değildi bunlar, neticede belki de Deniz ile üniversitede beraberlikleri bitmemiş olsa Barkın belki de kendi çocuğu olacaktı. Hayır, Deniz'e karşı bir şey hissetmiyordu ancak önemli olan burada özne değildi. Deniz veya sonra beraber olduğu diğer sevgilileri, kısa ilişkileri, uzun ilişkileri... Hiçbir kız arkadaşı ona yeterince tahammül edememişti ve hepsi de ayrıldıktan sonra kendilerini bir felaketten kurtarmış gibi bir daha arayıp sormamışlardı.

Buğra durmaksızın "mırmır" benzeri sesler çıkartan ayaklı bir şikayet makinesi olsa da, öfkesini her zaman belirli sınırlar içeri-

sinde tutabilirdi. Fakat bu bebeğin dedikleri ve bir bebekle tartışıyor olması bu sınırların dışına çıkmasına neden oldu. Yapabileceği bir şey de yoktu, sinirden gözleri doldu. Söyleyecek bir kelime bulamadı ve aklına birden yeniden anneannesinin yüzüğü geldi.

"Sen hiç merak etme zaten anneannemin yüzüğünü çöpe atabilecek biriyle evlenmek istemezdim," derken gözyaşları sicim gibi süzülüyordu. Barkın ise Buğra'nın yüzüne bakmadan beşiğine çıkmaya çalışıyor ancak henüz boyu yeteri kadar uzun olmadığı için zorlanıyordu.

"Bana yardım edebilir misin?"

Buğra gözyaşlarına hakim olamamasına rağmen Barkın'ı kucaklayıp beşiğine yerleştirdi. Onu kucaklarken boğum boğum olmuş kollarının yumuşaklığı ve bebeklere has kokusu çok hoşuna gitmişti. Barkın ise yatağındaki yerini aldıktan sonra da konuşmaya devam etti:

"Ne vardı yani sen de biraz çeneni tutsan? Şimdi böyle koca adam salya sümük ağlıyorsun, iyi mi oldu yani? Dünya bitiyormuş da, çocuk yapmak saçmaymış da... Saçmaysa saçma, diyelim ben ve benim jenerasyonum tamamen yok olacak? Eeee, ne var bunda? Bırak isteyen üresin, istemeyen üremesin. Şu geceyi mahvedeceğine, bak Gaye ne güzel kız, iki tane eğlenceli konu açıp hep beraber gülseydiniz daha iyi değil miydi? Ama değilmiş işte, şuna bak nasıl ağlıyorsun. Beni de ağlatacaksın artık, yeter tamam git buradan."

Buğra bu sözler üzerine artık kendini tamamen bırakmıştı, enikonu ağlıyordu. Barkın da sözlerini bitirir bitirmez kendisiyle senkronize bir şekilde ağlamaya başladı. Hem de hıçkıra hıçkıra. Evdeki herkesin duyabileceği ve koşa koşa odaya geleceği şekilde. Zaten çok geçmeden de Barkın'ın annesi odaya gelmiş ve ışığı açtığında ağlayan yavrusu ile onun beşiği başındaki Buğra'yı görmüştü.

Deniz Göze Katip'in aklından ilk anda "Ruh hastası herif, bütün akşam uğursuz uğursuz konuştuğu yetmezmiş gibi bir de oğlumun başında psikopat gibi ağlıyor," benzeri cümleler geçti. Olanlara inanmak istemiyordu. Buğra ise onun odaya girmesiyle birlikte

daha da şiddetli ağlamaya başlamış ancak bir yandan da görmesin diye yüzünü saklıyordu. Polis baskınında yüzünü saklamaya çalışan suçlular gibi odadan çıktı ve içeri doğru seğırtti. Salonda şaşkın bir halde kendisini bekleyen Gaye ve Can Katip'e durumu izah etmek istedi. Konuşması kesik kesikti.

"Can çok özür dilerim, kimin bilmiyorum ama birinizin dış fırçasını tuvalete düşürdüm. Affedin beni abi..."

Buğra'nın bu halini gördükten sonra Gaye ve Can Katip birbirilerine "Ne saçmalıyor bu?" dermiş gibi baktı. Can Katip tam olarak ne olduğunu anlamasa da, konunun Deniz'le alakalı olabileceğini tahmin ettiğinden çok üstelemek istemedi. Her zaman dış dünyaya karşı sert bir görünüme sahip arkadaşını bu halde görmekten hoşlanmamıştı. Buğra hiç olmadığı kadar zayıf ve çaresizdi.

"Abi saçmalama ya, önemli değil tabii ki. Senin sinirin bozulmuş," diyerek su getirmek için mutfaka gitti. Salondan çıkar çıkmaz da neler olduğunu anlamak için karısının yanına gitti.

"Ne oluyor hayatım? Hüngür hüngür ağlıyor Buğra, anlamadım hiç..."

"Bilmiyorum Can, gelmiş çocuğun odasında ağlamış, çocuğu da uyandırmış. Cidden ben de anlamıyorum."

Can Katip elinde su bardağı ile tekrar salona döndüğünde Buğra kendini nispeten toplamıştı. Gaye ile baş başa kalmak onda içgüdüsel olarak daha güçlü görünme isteğı doğurmuştu. Suyu içmesinin ardından cenaze evlerinde çok ağladıktan sonra gelen rahatlama ve neşelenme hali ona da sirayet etmişti.

"Eyvallah abi ya, çok teşekkür ediyorum. Bugün kötü bir gün geçiriyorum kusura bakmayın, sizi de gerdim durduk yere..."

"Yok canım, saçmalama. Şantiye ortamında yıpranmışsındır, gayet normal."

"Bu arada abi Tuna söylemedi ama altını biz beraber aldık, elim boş gelmişim gibi oldu. Ona da canım sıkıldı biraz..."

"Aaaa, çok teşekkürler abi... Bir şey almasan da ne olacaktı ki..."

"Neyse yani, sadece söylemek istedim."

Buğra'nın tamamen kendisine gelmesi ve evde suların durulması ile birlikte Gaye nihayet aradığı fırsatı buldu. Çocuk sevmek için geldiği bu evde "garip" olarak nitelendirilebilecek bir akşamı geride bırakarak bir an önce evine gitmek istiyordu. Ev sahiplerinden izin istedi, Barkın'ı uyutmaya çalışan Deniz'in yanına gitti ve beşiğinde masum bir şekilde uyuyan bebeği uzaktan severek hem annesiyle, hem bebekle vedalaştı. Kapıya yöneldi.

Bunların gerçekleştiği sırada Buğra da, rezillik çıkarmasına aldırmadan, "Yolda belki Gaye ile beraber vakit geçiririm" umudu ile çabucak hazırlandı. Ayakkabılarını giyerek kapıda bekleyişi geçti. Deniz Göze Katip ve Barkın'a hoşçakal dememişti. Can Katip'le ise mahcubiyetin de verdiği bir hisle sarılarak vedalaştı. Her şeye karşın amacına ulaşmış, Gaye ile birlikte evden çıkmıştı. Dahil olduğu tatsızlıklara aldırmadan apartmanın önünde hamlesini yaptı.

Buğra: Sen ne tarafa gidiyorsun?

Gaye: Beşiktaş.

Buğra: Hah, süper. Ben de Beşiktaş'tan geçeceğim.

Gaye: Ama benim önce bir karşıya gitmem gerekiyor.

Buğra: Aslında benim de karşıda ufak bir işim vardı.

Gaye: Şey... Beni bir arkadaşım arabasıyla alacak ama...

Buğra: Ha anlıyorum... Ben de gelsem? Gerçi saçma olur... Saçmaydı, boş ver.

Henüz o akşam tanıştığı bu garip yaratılışlı adamın sergilediği tavırlardan dolayı zaten ürkmüş olan Gaye, sırf onunla birlikte yürümek için yalan söyleyerek yolunu değiştirdi. Buğra Görgün

ise kendine gelmek ve yaşananların bir muhasebesini yapmak adına taksi tutmak yerine yürümeyi tercih etti.

Şahit olan herkesin belleğine kazınan bu ziyaret yıllar geçtikçe Buğra Görgün'ün zihninde farklı bir hal alacaktı. Zaten henüz o gece dahi kendisini, kendi haklılığına inandırmakta hiç güçlük çekmeyen Buğra, zaman geçtikçe bazı detayları tamamen silerek yaşananları tamamen deforme edecekti. İnsanlar yaşamlarını sürdürmek için çoğu zaman böyle şeyler yaparlar. En berbat hatıraları ya tamamen siler, ya da belli kısımlarını deforme ederek daha kabul edilebilir bir hale sokarlar. Buğra da öyle yapmıştı ve mızımlık yaparak sürdürdüğü hayatına kaldığı yerden devam etmişti.

Ta ki kendisine uzun süre katlanmayı başaran bir kız arkadaş edinene dek... Bundan sonrası ise çorap söküğü gibi geldi; hayata karşı büyük büyük laflar eden, bu uğurda başkalarının ve kendisinin tadını kaçırmaktan imtina etmeyen Buğra, Selim Barkın'ın da tahmin ettiği üzere nikah masasına oturacaktı. Hatta evlendikten sonra birkaç sene içerisinde peş peşe iki kez çocuk sahibi olarak söylediklerini tek tek yutacaktı. Kimse tabii zaman içerisinde söylediği bazı sözleri hatırlatıp Buğra'yı gücendirmeyecekti, hem ayrıca o gece söylediklerinde de haksız değildi ya! Dünya gerçekten her geçen gün çekilmez bir hal alıyordu ve Buğra da biri kız, diğeri oğlan iki insanı daha işlerin çok da iyi gitmediği dünyanın ortasına bırakacaktı. Onları çok sevebilirdi ancak kendisi gibi gerçekçi olmak gerekirse, durum bundan ibaretti.

Her neyse; yıllar içerisinde Buğra Görgün bu gibi mevzuları gündeminden tamamen çıkaracaktı. Olağan, genel olarak sıkıcı seyreden yaşantısında folik asit ve fosforu esirgemediği çocuklarına daha çok yer verecek, ancak her ihtimale karşın onları uyurken izlemeyi asla ihmal etmeyecekti. Çünkü onların yetişkin gibi konuşan ve ince sesleriyle kendisine diklenen birer ucube olmadığından bir türlü emin olamayacaktı.

ÇOCUKLUK

Đ

1980'li yılların başları, kış mevsimi. Erzincan sokakları kömür kokuyor, şehirde yaşayan kimi insanlar bu kokudan garip bir zevk alıyor. Derin derin içine çekiyor. Aynı insanlardan bazıları da leblebi tozunu seviyor, ceketlerinin ceplerinden eksik etmiyor. Çarşıdaki kahvelerden birinde çay içen pala bıyıklı bir adam cebinden leblebi tozu çıkartıp yemeye çalışıyor. Fakat beceremiyor, boğazına kaçıyor. Öksürüyor. Daha sonra arkadaşlarına dönerek "Şehrin havası iyice kirlendi artık nefes bile alınmaz oldu," diyor.

Erzincan'da müstakil, bahçeli evler sıra sıra uzanıyor. İki katlı evlerden herhangi bir tanesinin üst katında bir kadın doğum yapıyor, İlyas dünyaya geliyor. Dünya için heyecan verici bir gelişme değil ancak İlyas'ın öz babası da pek etkilenmişe benzemiyor. Doğum esnasında çarşıdaki kahvelerden birinde çay içiyor ve şehrin kirli havasından şikayet ediyor. Eşinin doğum yaptığını arkadaşları hatırlatıyor. Leblebi tozundan biraz daha yedikten sonra çayından son bir yudum alıyor ve evine gidiyor.

1980'li yılların ortaları, ilkbahar. İlyas 3 ya da 4 yaşına geliyor. Abisi ve ablasının oynadığı oyunlarda en zor görevler ona veriliyor. Henüz çok küçük ve uysal tabiatlı bir insan evladı olduğundan hiç itiraz etmiyor. Evin içinde kendisi kadar küçük bisikletiyle abisine ve ablasına yetişmek için tüm gücüyle pedal çeviriyor ancak hızını alamıyor. Televizyon sehпасına çarpıyor. Televizyon devriliyor. Siyah-beyaz televizyonun başına gelenleri duyunca babası "Keşke İlyas'a bir şey olsa da, alet sağlam kalsaydı," diyerek oğluna olan sevgisini gözler önüne seriyor.

1980'li yılların sonları, yaz mevsimi. İlyas vaktinin büyük kısmını müstakil evlerinin bahçesinde geçiriyor. Abisi ile misket oynuyor; vuruş karış. Hiç vuruş yapamıyor, karışı da henüz çok

kısa olduğundan hep kaybediyor. Misket açısından şanssız bir yaz geçiriyor. Can sıkıntısından bahçedeki dama çıkmak istiyor. Dama çıkmak için dut ağacının altındaki merdiveni kullanması gerekiyor. Basamakları yaş dut ile bezeli merdivene çıkıyor. Son basamağa gelince yaş dutlardan birine basıyor ve düşüyor. Alnına 8 dikiş atılıyor, iz kalıyor. İlyas, her açıdan şanssız bir yaz geçiriyor.

1990'lı yılların başları, sonbahar. İlyas ilkokula alışmaya başlıyor. Parlak bir öğrenci olmasa da Nejla Öğretmeni tarafından sevildiğini hissediyor. Özellikle yerli malı haftasında annesinin yaptığı kek ve böreklerden sonra bu sevgiden emin oluyor. Çünkü 85 kilogramlık öğretmeni mutluluktan onu öğretmen masasına oturtuyor, yanaklarını sıkıyor. İlyas, herkesin önünde utandığını hissediyor. İlyas'ın heyecandan altına işediğini anlayınca öğretmeni onun neden utandığını anlıyor. Hemen masasından uzaklaştırıyor.

1992 yılı, 13 Mart. İlyas yine babasının nerede olduğunu bilmiyor. Ablası ve abisi ile birlikte televizyon seyrediyor. Susam Sokağı'nı ve Edi ile Būdū'yü çok seviyor. Akşam oluyor, anneleriyle birlikte yer sofrasında yemeğe oturuyor. Abisine "Yapmasana!" diyor. Abisi "Ben bir şey yapmıyorum," diyor. Belli ki deprem oluyor. Anneleri panikle çocuklarının yanlarına geliyor, onları alıp bahçeye çıkmak üzere koşmaya yelteniyor. Saniyeler içinde evde yer yerinden oynuyor, sallantıda televizyon abisinin üzerine düşüyor.

İlyas'ın babası bu kez gerçekten üzülüyor. Çünkü hem televizyon sağlam kalmıyor, hem de büyük oğlu hayata veda ediyor. Bunun üzerine daha fazla Erzincan'da kalmak istemediğine karar veriyor. Kararını eşine danışmaya gerek bile duymuyor. Hala kullanabilecek halde olan eşyaları kamyonete yüklüyor, karısı ve iki çocuğu ile birlikte Ankara'ya doğru yola çıkıyor. Bir akşam üstü aniden gelen sallantının ardından hayatının Erzincan'da yaşadığı kısmına veda eden İlyas'ın hikayesi de işte tam burada başlıyor.

İlyas, kabaca tarif edilecek olursa şekilsiz bir çocuktur. Küçük çocuk kabaca tarif etmek hoş değil ancak nasıl bir gariban olduğunu anlatmak adına bunu yapmak zorundayım. Yaşıtlarına

göre kısa boyu, yamuk kafası, alnındaki izi, soluk benizi ve burnundan eksik olmayan sümüğü ile pekala amatör fotoğrafçıların siyah beyaz fotoğraflarını çekmek isteyeceği türden bir çocuktur. Fakat kimse İlyas'ın fotoğrafını çekmedi. Çünkü hiçbir fotoğrafçı, fotoğraf çekmek için Ankara Aydınlikevler'e gitmezdi.

Orta sınıfın tam ortasındaki ailelerin Karadenizli müteahhitler tarafından yapılan apartmanlarda ikamet ettiği bir semtti Aydınlikevler. Sakindi, huzurluydu. Erzincan'daki müstakil evlerinden sonra binalar İlyas'ın gözüne fazla yüksek gelmişti. Tabii kendisi yerden bitme bir bücür olduğundan her şey ona çok büyükmiş gibi geliyordu ancak binalardaki yükseklik artışını da fark edecek kadar dikkatliydi. Buradaki ilk günlerinde o kadar şaşkındı ki, bu şaşkın ifade yüzüne yerleşecek ve ilerleyen yıllarda da suratından bir daha asla gitmeyecekti. En başta bir kere en iyi oyun arkadaşını, abisini, Erzincan'da bırakmalarına bir türlü anlam veremiyordu. "Babam heralde bir şeye kızdı, ceza verdi," diye düşünüyordu.

Erzincan depreminden apar topar kaçarak geldikleri için yıl sonu yaklaşmasına rağmen İlyas'ın okula kaydı yapılmıştı ancak yeni öğretim yılına kadar derslere girmeyecekti. Babası bunun nedenini İlyas'a açıklarken "Büyük şehir burası, çocuklar senden çok ilerideler. Sen onlara engel olurmuşsun," gibi pek de yapıcı olmayan bir üslup seçmişti. İlyas şekilsiz bir çocuk olabilirdi ancak hassas bir kalbi vardı ve babasına belli etmese de bu sözlerle içerlemişti. Ha "içerleyip ne yaptı?" diye soracak olursanız, hayalet gibi dolaşmaya devam etti. Yani eskiden olduğu gibi...

Her şeye karşın o yıl okullarda karneler dağıtıldığında en çok sevinen isim yine İlyas olacaktı. Yeni taşındığı bu semtte mahalleyi ve çevresini keşfetmek için her gün dışarı çıkmıştı ancak o zamana dek herkes okulda olduğundan müspet bir sonuç elde edememişti. Müspet sonuç, bir arkadaş bulmaktır. Kendi boyutlarında, belki biraz büyük ya da varsa eğer küçük bile olabilir, bir arkadaş yeterdi. Ancak yaz gelmesine rağmen İlyas mahalledeki hiçbir çocukla iletişim kuramamıştı. Pısırtıktı, çekingendi, hayatı boyunca ablası ve abisi dışında kimseyle oyun oynamadığı için mahalle kültürüne yabancıydı.

Yine de her gün kahvaltısını eder etmez dışarı fırlardı. Bunun nedeni sokakta harika vakit geçirmesi değildi, sadece annesi iş yaparken onu ayak altında görmek istemiyordu. Ankara'nın diğer semtlerine göre daha fazla ağaç bulunan mahallesindeki çocuklarla kaynaşmak için İlyas oldukça stratejik davranıyordu. Bir arada bulunan arkadaş gruplarına ne yakın, ne de çok uzak mesafede kendisine güvenli bir alan bulan İlyas, "bir şekilde" diğerlerinin dikkatini çekmeyi planlıyordu. Hayali, bir gün onlardan bir davet almaktı.

"Hey! Bizimle top oynamak ister misin?"

Önünde sonunda çocuklardan bir tanesi böyle soracaktı ve o da taşlardan kale direği yapılan bir maça dahil olacaktı. İlyas'ın kafasında kurduğu hayal buna yakındı, ancak gerçekler ise kenarda fark edilmemesinden ibaretti. Genellikle onunla ilgilenmiyorlardı ama akran zorbalığının popüler olduğu bu yaşlarda yine de çok kötü sayılmazdı. Nihayetinde İlyas birazcık ilgi çekmeyi başarsa hiç gereği yokken yaşları 8 ile 14 arasında değişen bir grup çocuk tarafından birtakım çirkin davranışlara maruz kalabilirdi.

İlyas, yaz boyunca sokak ortasında oynayan çocukları izledi. Kukalı saklambaç, yakan top, körebe, saklambaç gibi klasikler kalabalık gruplarca oynanırken İlyas bazen evinin penceresinde, bazen ise elinde peynir ekmekle kaldırım kenarında konuşlanıyordu. Yüzündeki şaşkın ifade sabit dursa da çoğu zaman aklından oyunlara davet edilmesi halinde ne yapması gerektiği geçirdi. Zamanla ilk günlerdeki çekingenliğini atmış, ortada dolaşan akranlarıyla göz teması bile kurmaya başlamıştı. Kendisine göre cesur sayılabilecek bu hareketi sayesinde mahalledeki çocuklar onu nihayet fark etmiş, hatta bazen oyunlarına da dahil etmişti. Ancak İlyas'ın o denli ürkütücü bir sessizliği vardı ki, oyun arkadaşlarını tedirgin ediyordu. Ara sıra onu oyunlarına alsalar bile asla mahalleden olamıyor, "dışarıdan gelen garip yabancı" olarak hayatını sürdürüyordu.

Fakat yine de hiç değilse İlyas'a sıcak davranan birisi de vardı: Henüz 4 yaşında olan ve tüm gün dört duvarın arasında durmasını diye annesi tarafından şöyle bir mahallede dolaştırılan Elif, her

defasında soluğu İlyas'ın yanında alıyordu. Hem de kendi yaş grubuna ve kendi cinsiyetine has oyuncaklarla! İlyas bunu kabul edemezdi. Zaten yeni taşındıkları mahallede kendisini bir türlü kabul ettirememişti, bir de üzerine 4 yaşındaki bir kızla oynayacak değildi. Fakat bunu Elif'in annesi rica ederse, karşı gelebilecek bir karaktere de sahip değildi. Neticede yetişkin bir insan "Evladım, biraz arkadaşınla oynasana," diyordu, ne yapabilirdi ki?

Şans bu ya, bir de anneleri de arkadaş olmuştu ve sadece sokakta değil, evde de bu küçük kızla oyun arkadaşı olmak zorunda kaldı. "Zorunda kaldı" dediğime bakmayın, seviyordu Elif'i ancak "mahallede bizi denk görürler" korkusundan yan yana gelmekten çekiniyordu. Halbuki baş başa kaldıklarında o tedirgin edici sessizliğinden kurtulur, hatta ağzından tükürükler saçarak uçak taklidi bile yapardı. Ayrıca Elif'in legolarıyla oynamaya da bayılırdı. Dışarıya çıktıklarında ise Elif'in ona yaklaşması halinde mesafeli durmaya çalışarak el kadar kızın kalbini kırmış olurdu. (Şaka tabii ki, Elif hiçbir şey anlamıyordu.)

Koca yaz böyle geçti. İlyas kendisine Elif'ten başka kalıcı bir arkadaş bulamadı. Dışarıda kendisine göre havalı kıyafetleri, kaykayları, patenleri, kauçuk topları olan çocuklar onu görmezden gelmeyi seçmişti. Mahalledekiler de öyle ahım şahım zengin ailelerden gelmiyordu ancak İlyaslar çok fakirdi ve sadece fiziksel olarak değil, maddi olarak da diğerleriyle kendini bir görmediğinden üzerindeki titrekliği bir türlü atamamıştı. Neyse ki artık okulların açılma vakti gelmişti ve hiç değilse yeni sınıfında bir arkadaş edinebilmeyi umuyordu.

"Ceket senin mi, babanın mı?"

İlyas'ın yeni okulunda duyduğu ilk sözler bunlar olmuştu. Ahmet adlı bu çocuğun dediklerine arkadaşlarının kahkahaları eşlik etmişti. Okul üniformasının içinde yüzen İlyas ise etrafıca düşünlüğü takdirde verebileceği en iyi cevabı vermişti. Sadece gülmüştü. Bunun dışında verebileceği tüm cevaplar, karşısında dikilen 3 çocuk tarafından küçümsenecek ve hemen akabinde de daha ağır sözlerle burun buruna gelecekti. Güzel dayak yiyenler bilirler; döven taraftaki insan sayısı çok fazla olursa dövülen

paylaşımında sıkıntı çıkar ve verim düşer. Ancak sözlü satışmalara maruz kalındığı takdirde, kalabalıklarla boğuşmak imkansızdır. İlyas henüz bu bilgilere vakıf olmasa da; neyse ki ne diyeceğini, ne yapması gerektiğini bilmeden sadece güldü ve üzerinde gezen 3 çift gözün kendisinden uzaklaşmasını bekledi.

Bu arada söylemek gerek, İlyas'ın üniforması gören gözler için gerçekten bir mizahi unsurdur. Ceketinin kolları başparmağına kadar uzanıyordu. Bol pantolonunu tutturmak için beline neredeyse iki tur doladığı kemeri açılan delikler yüzünden süzgece dönmüştü. Bir de bunlar yetmezmiş gibi doğum günü etkinliklerinde çocukları eğlendirmek için çağrılan palyaçolar gibi kravatu da fazla uzundu. Belli ki babası İlyas'ın ortaokul ve lisede bir daha üniforma talebi ile karşısına gelmemesi için sınırları zorlamıştı. Sınırları derken, İlyas'ın vücut sınırlarını...

İlyas'ın ebatları ile ilgili annesi tarafından sıkça dile getirilen bir öngörü vardı. Annesi "Senin boyun birden uzayacak oğlum, dayın da birden uzamıştı," dediğinden beri İlyas, bir sabah aniden uzayacağına kendini fazla inandırmıştı. Hatta bu öngörüye o kadar inanmıştı ki her sabah uyandığında şaşkın surat ifadesine bir de hayal kırıklığı ekleniyordu. Daha gözünü bile açmadan koşarak aynaya bakıyor, yine aynı boyda olduğunu görünce tüm şevki bir anda yok oluyordu.

Tüm bıdıklığına karşın umudunu yitirmemişti ancak ortaokul da sert bir yerd. Öyle ilkokula hiç benzemiyordu! Bu nedenle kendisini korumak adına yüzüne sert bir ifade takınmıştı ve bu sefer de şaşkınlık, hayal kırıklığı ve komik bir sert ifade ile birlikte yüzü iyice garip bir hal almıştı. Daha ilk günden belli olmuştu ki okul yılları zor geçecekti. Sınıftaki yeri de bunu net olarak ortaya koyuyordu; önlerden yer kapamadığından dolayı "şuncacık" diye tabir edilen boyu ile en arkanın bir önündeki sıradaydı.

Toplam 58 tane yaşının bulunduğu sınıf Ankara'daki çoğu okula göre kalabalıktı. Bu nedenle de okuldaki sınıfların her biri yoğun bir kokuya sahipti. Ter kokusu, kafa kokusu, okula getirilen beslenmelerin kokusu, ders arasında alınan atıştırmalıkların kokusu, nemli yün kokusu... Hepsi bir araya gelerek; sınıflara has,

öğrencilerin yıllar sonra bile unutamayacağı o esansı meydana getiriyordu. İşte o kokunun sınıfta daha yoğun olduğu bölge ise arka sıralardı ve İlyas minicik boyu ile orada kokuyu içine çeke çeke oturuyordu. Bazı öğretmenleri "Evladım senin orada ne işin var, geç öne bakayım," diyerek ön tarafa alsa da, ekseriyetle onun varlığından haberdar bile olmuyorlardı.

Çoğumuz arkadaşlarımızı kendimizin seçtiğini düşünürüz ancak özellikle ilk ve orta öğretimde işler pek de öyle yürümez. Sınıflarda oturma düzeni boy sırasına göre yapılır ve boyunuz kısaysa önlerde oturur, genelde kendiniz gibi kısa boylularla samimi olursunuz. Ya da tam tersi. Fakat İlyas gibi "el kadar" boyunuzla arka taraflarda otursanız arkadaşlarınız sizi boyut olarak ikiye katlayabilir. Mesela Serhat gibi... El, eşek ve sözlü şakaları sayesinde ilk günden bu yana herkesin antipatisini kazanan Serhat'a sınıfta kimse yaklaşmak dahi istemezken İlyas onun sıra arkadaşı olmuştı.

İnce ama uzun boyu nedeniyle ona "Sırık" lakabı takılabiliirdi ancak kimse böyle bir şeye cesaret edemezdi. Çünkü çok fena musallat olurdu. Bir kere sınıftaki herkesten büyüktü, çünkü sınıfta kalmıştı. Kendisinden uzak durmaya çalışan arkadaşlarına asla huzur vermez, çantalarını yere atar, üzerlerine ayran döker, onlara aldırmadan gözlerinin önünde balgam çıkarır, küfürlü konuşur ve en kötüsü de derste bilerek osururdu. Ankara kedilerine benzer mavi gözleriyle yakışıklı sayılabilecek bu çocuk tam bir baş belasıydı ve hemen İlyas'ın sağında oturuyordu.

İlyas'ın solunda, pencere kenarında oturan öğrenci ise bir öğretmen çocuğuydu. Bülent. Ülke genelinde öğretmen çocuklarının şöhretine leke sürebilecek derecede berbat bir öğrenci ve aynı zamanda karanlık yönleri de olan bir kaçıktı! Eğer ayrıntı vermek gerekirse; sınıfta öldürdüğü arı ve sinekleri pencere kenarında sergiler, derste 31 çeker ve öğretmen olan annesinin bazı özel bilgilerini sınıf arkadaşlarıyla paylaşarak onu küçük düşürürdü. Saçının başının, kılık kıyafetinin dağınıklığını ve leş gibi kokması ise elbette ki yaptıklarının yanında sadece küçük bir ayrıntı olarak kalırdı.

Bir yanında ele avuca sığmayan Serhat, diğer yanında tekinsiz hareketleri sergileyen Bülent ve tam ortalarında da İlyas... Taşındıkları yeni şehirde ve yeni okulunda tam da yerini bulmuştu. Birbirinden tamamen bağımsız rahatsız edici özellikleri bulunan bu ikilinin ortasında bir anlamda denge unsuruydu; çünkü böylece Serhat ve Bülent birbirlerine asla bulaşmıyorlardı. İlyas, onların arasındaki duvardı. Sınıftakilerin ilgisini çekmek adına koku bombası getirecek kadar prodüksiyondan kaçmayan Serhat ile sınıftakilerin gelecekte nasıl öleceğini yaptığı listede detaylı olarak anlatan Bülent'in arasında böyle bir duvara ihtiyaç vardı. Bu iki korkunç öğrenci tam olarak birbiriyle kaynaşmamalıydı.

Bülent, İlyas'ı ve sınıfın geri kalanını çok sallamazdı. O kendi dünyasındaydı. Serhat ise sınıfta tek bir seveni bile olmadığından hem yanında oturan, hem de kendisine ses çıkarmayan İlyas'a bir kötülük etmezdi. Hatta bir süre sonra yapacağı yaramazlıklardan önce "İlyas bak şimdi n'apıcam?" demeyi bir alışkanlık haline getirmişti. Bir nevi totemdi bu onun için ve İlyas'a sinyali verdikten sonra harekete geçerdi. Bu hareketliliği ise öğretmenlerden azarı veya dayağı yedikten sonra kafasını sıraya koyup bir süreliğine dünyaya küsmesi ile son bulurdu.

Her şeye karşın İlyas yine de Bülent veya Serhat'la arkadaş olabilir. Tabii Serhat ders aralarında üst sınıftan serseri arkadaşlarıyla takılmayı seçmese, ya da Bülent cebini deldiği pantolonu sayesinde sık sık mastürbasyon yapmasaydı. Hadi Serhat neyse de, aniden yüzünün rengi kırmızıya dönen, nefes alış veriş değişen Bülent, İlyas'ı fena halde ürkütüyordu.

Tüm bunların dışında bir de Seda vardı. Yuvarlak gözlükleri, küt saçları, hokka burnu, eksilmeyen neşesi ve sevimli gülümsemesi yetmezmiş gibi bir de sınıfın en çalışkanıydı. Derslerde her soruya parmak kaldırır, sınavlarda her zaman tam puan alırdı. Örnek öğrenciydi, geleceği parlaktı, yani en azından öyle umuluyordu ve sınıftaki oğlanların en az yarısı ona aşıktı. Tıpkı İlyas gibi.

Bülent ve Serhat'ın arasında hem fiziksel hem de ruhen sıkışan İlyas, bu yetmezmiş gibi bir de hiç hesap kitap etmeden Seda'ya

meyletmişti. Sınıfın en görünür insanı Seda ve en görünmez canlısı İlyas... Hiç olacak iş miydi? Aslında iyice düşünülecek olursa İlyas için yine de mantıklı bir seçimdi. Çünkü o yaşta aşık olup da ne gibi bir beklentiye girecekti ki? Sınıfta göze batmayan bir başkasına aşık olacağına Seda'ya karşı bir şeyler hissetmesi çok daha akıllıcaydı. En azından hayalleri, gerçeklerinden çok daha ışıltılı bir hale gelmişti.

Ön tarafların dersle ilgilendiği, arkaların ise kendine has apayrı bir gündemi olduğu bir okul gününde Bülent, ilk kez ağzının içindeki kelimeleri yuvarlamadan konuştu.

"Seda'ya aşık olduğumu biliyorum."

Okuldaki tüm mesaisini sinek ve arı yakalamaya ayıran Bülent, böyle bir çıkarıma nasıl ulaşmıştı? Bilinemezdi. Ancak bu soru sakın yaradılışlı İlyas'ı sarsmıştı. Panikle cevap verdi.

"Yooo, ne alaka yaa?"

"Ne alaka? Kel alaka ahahaha...."

İlyas ne diyeceğini bilmeden kafasını önüne eğdi. Yüzü kızarmıştı, heykel gibi kaskatı kesilmişti. Gözleri ha doldu, ha dolacaktı ki bu sefer de Türkçe öğretmeni seslendi.

"İlyas, benim dersimde arkaya oturmayacaksın demedim mi sana?"

Daha önce de söylediğim gibi öğretmenler genelde pek fark etmiyordu İlyas'ı ancak bazıları da o boyla arkada oturmasına müsaade etmiyor, ön taraflara gelmesi için formül üretiyordu. Fakat kaskatı kesilmiş haldeki İlyas henüz çözülmemişti.

"İlyas! Evladım kime diyorum ben, çabuk öne gel."

Funda Hanım'ın ikinci kez ve daha yüksek desibelle "İlyas" demesi işe yaramıştı. Az önce beklenmedik bir şekilde sırrı ortaya çıktığı için şoka giren İlyas, öğretmenin sınıfı dolduran gür sesiyle korkuya kapıldı ve tekrar dünyamıza döndü. Hiçbir şey demeden defterini, kitabını alarak ön tarafa hareketlendi fakat

aksilikler bitmiyordu. Nereye oturacaktı? İlyas ne yapacağını bilmez bir halde sınıfın ortasında kalakaldı.

"Geç şuraya otur İlyas, her ders ben sana yer bulamam. Bundan sonra benim derslerimde burada oturacaksın!"

İlyas için, öğretmenin gösterdiği yerin Seda ve Didem'in yanı olması dışında bir sorun yoktu. Bu nedenle Funda Hanım'ın sözlerine rağmen hareket etmedi ancak "Hocam başka bir yere otursam olmaz mı?" diyecek cesareti de yoktu.

"İlyaaas! Hadisene oğlum."

İlyas çaresizce bir şey diyemeden Seda'nın sırasına oturdu ve artık tüm yıl boyunca Türkçe derslerinde burada olacaktı. Sınıfın en arkasından gizli gizli aşık olması kolaydı ancak artık haftada 4 saat de olsa aşık olduğu kızın hemen dibinde oturacak ve onun kendisinden ne kadar farklı olduğunu iyice anlayacaktı.

Bir kere Seda'nın yazısı inci gibiydi. İlyas, gazete kağıdı ile kaplanmış kenarları kıvrık defterinde boynu gibi bükük harflerle yazarken, Seda'nın özenle kaplanmış defterindeki yazılar bile ikisinin arasındaki farkı ortaya koyuyordu. Aşık olduğu kızın kalemlüğünün içerisindeki kırtasiye ürünlerine bakınca İlyas, onun hayatında bir yeri olmadığını kanaat getirmişti. Pastel boyaları, kokulu silgisi, renk renk kalemleri... İlyas'ın bir defter ve bir kalemle tutunmaya çalıştığı öğretim hayatına Seda dört elle sarılmıştı.

Yine de İlyas, haftada 4 saatliğine de olsa çiçek gibi iki insanın yanına oturmaya alışmakta zorluk çekmedi. Arka tarafta Serhat ve Bülent gibi iki baş belasından sonra önlere gelmek bir nevi terapiye dönüşmüştü. Didem ve Seda ikilisi pür dikkat dersleri dinlerken İlyas da öğretmene odaklanmış gibi yapardı ancak bir yandan da gözünün ucuyla Seda'yı takip ederdi. Seda, öğretmeni dinliyor, derse katılım gösteriyor, notlarını tutuyor ve teneffüs zili çaldığında en iyi arkadaşı Didem ile kol kola girerek okulda tur atıyordu.

Bu yürüyüşler tamamen amaçsız ve keyfiydi ancak dışarıdan gören birisi kolkola girmiş iki kızın kesin bir hedefe yürüdüğünü

düşünebilirdi. Hatta aynı kişi, aralarındaki "fısır fısır" konuşmalarından da çok önemli mevzulardan bahsettiklerini zannederdi ve bu kişi şüphesiz ki İlyas'tan başkası olamazdı. Çünkü sınıfın diğer erkekleri kendi aralarında kan ter içinde top yuvarlıyor, İlyas ise cüssesi nedeniyle dahil edilmediği maçları kenardan izlerken bir yandan da Didem ve Seda'yı göz hapsine alıyordu.

Yine bir gün, rutin bir şekilde tekrarlanan ve her bir ders arasında devam eden maçlardan bir tanesi daha oynanıyordu. Bu maçlarda yer alanlar sınıfın iri kıyımları ve daha fırlama tipleriydi. Ne yazık ki İlyas gibi zayıf olanlara yer yoktu. Onlar ancak kenardan izleyici olabilirdi. Ya da dışarı çıkan topları oyun alanına geri fırlatabilirdi. Nasıl ki doğada zayıf olanlar dışlanıyorsa, ortaokulda da en zayıf öğrenciler makus kaderlerine terk ediliyordu. Fakat en nihayetinde insanlar, tamamen hayvanlar gibi değildir. Zayıf olanlar manipölasyon yapabilir, güçlü olanların öncelikleri değişebilir veya tüm bunlardan bağımsız şans yüzünüze gülebilir.

İlyas'ın da şans yüzüne gülmüştü. Yani görünüşte öyleydi. Sahada maç yapan isimlerden bir tanesi, nöbetçi öğrencinin koşarak gelmesi üzerine acilen öğretmenler odasına gitmesi gerektiğini anladı. Fakat maç devam ediyordu ve en azından kaleye geçmesi için bir kişi lazımdı. Belki istenilen kriterleri çok karşılamıyordu ancak anladığınız gibi o isim İlyas olacaktı. Zilin çalmasına çok vakit olmadığı için kendisine "Kaleye geçer misin?" diye seslenilince koşarak sahadaki yerini almıştı.

Mehmet Akif Ortaokulunda, futbol maçları basketbol sahasında oynanırdı. Potaların altındaki direkler kale kabul edilir ve bu küçük kaleleri koruyacak kaleciler ellerini kullanmazdı. Zilin bitmesine çok az bir süre kalmışken beraberliğin sürdüğü maçta heyecan doruktaydı. Belki de ilk defa okulda bir maçta yer alan İlyas, aynı zamanda ilk kez galibiyetin de tadına varacaktı. Kalbi deliler gibi atıyordu. Ne şans ama... Kim bilir? Seda bile izleyebilirdi maç! Onu sınıfın bıçkınlarıyla birlikte maç yaparken görürse bu İlyas'ın hanesine artı puan olarak yazılabilirdi. Tek yapması gereken zaten küçücük olan kaleyi ne pahasına olursa olsun 2-3 dakika boyunca korumaktı.

Kader, şans, şanssızlık veya kötü karma... Ne derseniz deyin, bu tamamen size kalmış ancak o maçta kaleye doğru gönderilen geri pasla birlikte bilinmeyen güçler devreye girmiş olmalıydı. Kendisine doğru tıngır mıngır gelen topa hareketlenen tıfıl kaleci İlyas, hamle yapmak için ayağını kaldırdığı anda kösele ayakkabısı kaydı ve kendini bir anda geriye doğru sırt üstü düşerken buldu.

Sanki yavaş çekimde düşüyordu ve top herkesin bakışları arasında kaleye gidiyordu. "Herkesin bakışları arasında"ki herkes içerisinde Seda ile Didem de vardı ve İlyas bunu havada, ağır çekimde düşerken fark etmişti. İlyas yere düştü, zaman normal akış hızına döndü. Geri pas veren İsmail küfürler içerisinde İlyas'ın yanına koştu, yardım edecekmiş gibi elini uzattı ve şanssız kaleciyi elinden tutup kaldırdığı gibi sahadan kovdu.

"Çık git lan buradan, Allah'ın malı!"

İlyas sahayı henüz tamamen terketmemişti ancak takım arkadaşları hiç vakit kaybetmeden maça devam etti. Zilin çalmasına saniyeler bile kalsa son ana kadar beraberlik için şanslarını zorlayacaklardı. (Ancak aradıkları golü bulamayacaklardı.) İlyas kendine gelir gelmez koşarak okul binasına hareketlendi. Ellerini yıkadı, sınıfa gitti ve bir sonraki ders Türkçe'ydi.

"İlyas bir şeyin yok ya? İstersen öğretmene söyleyelim, izin al."

Ders başlamadan hemen önce sırasındaki yerini alan Seda, İlyas'la üzüldüğünü belli edecek şekilde ilgileniyordu. Bugüne değin annesinden başka birisinden şefkat görmeyen İlyas ise uzun zamandır geceleri yüzünü düşünerek uykuya daldığı kız tarafından teselli edilmeye henüz hazır değildi. Basbayağı kalçası ağrıyordu ancak acısını içine attı. "Yok bir şeyim," dediği sırada defterine anlamsız karalamalar yapmakla meşguldü. Zaten sonra da öğretmen geldi ve ders başladı.

Neyse ki o yaş grubundaki çocukların ilgisi hemen dağılılabiliyordu. Kimse, maçtaki rezaletten bir daha söz etmedi. Tabii herkes unutsa da, İlyas attığı taklayı unutamazdı. İlerleyen günlerde kafası bir şeylerle meşgul olmadığında, yani Seda'yı düşünmediğinde, Serhat tarafından garip el şakalarına maruz kalmadığında veya

Susam Sokağı'nı izlemediğinde, gözünde hep o an canlanıyordu. Çift katlı, havası inmiş plastik top yavaşça kendisine doğru geliyordu ve bu kez topa öyle bir abanıyordu ki... Gol! Kaleden kaleye gol hem de! Gol sevinci için arkadaşları ona doğru koşuyordu fakat maç daha bitmediğinden dolayı onları yerlerine gitmeleri için ikaz ediyor, bu sırada da Seda'ya bakarak gülümsüyordu.

Kabul etmek gerekir ki güzel hayallerdi bunlar. Okulda hiç arkadaşı olmayan, mahallede ise üst üste kurduğu cümlelerin hiçbirinde bağlantı olmayan 4 yaşındaki bir kızla vakit geçiren İlyas'ı uzunca bir zaman oyaladı bu ve benzeri hayaller. Okula gidip geliyor, Serhat ve Bülent'in yaptığı aşırılıkları sineye çekiyor, Seda'nın yanına oturduğunda ise dersi dinlemek yerine onunla ilgili hayaller kuruyordu. Eskisi gibi mahallede varlığını kabul ettirmek için çabalamaktan vazgeçmişti. Olmuyordu işte. Ne yaparsa yapsın diğerleri tarafından kabul görmemişti. Ara sıra bazı oyunlara dahil edilse bile bir türlü onlardanmış gibi hissedememişti.

Bu nedenle bir yerden sonra mahallede takılmak yerine hemen evlerinin yakınındaki parkta vakit geçirmeye başladı. Koşu silindirinin üzerine dakikalarca, kan ter içinde kalıncaya dek koşuyordu. Hayat da aynı o silindirin üzerinde koşarmışçasına devam ediyordu. Hareket ediyor, terliyor, yoruluyor ama bir yere ilerlemiyordu. Fakat ortaokulun bitmesine kısa bir süre kala, bir Mayıs ayında, İlyas'ın hayatında bir kırılma daha yaşanacaktı. Depremdeki fay kırılmasını ilki olarak kabul edecek olursak, bu ikincisi de en az ilki kadar etkili ve yıkıcı olacaktı.

Durmaksızın müfredatın değiştiği eğitim sisteminde o sene şapkadın ortaokul öğrencilerinin şansına muhasebe dersi çıkmıştı. Öğrencilerin çoğunluğu, zannetmiyorum ancak yine de arada muhasebeye ilgi duyabilecek 1-2 kişi olabilir diye "çoğunluğu" diyorum, matematik, tarih, Türkçe gibi derslerin yanında bu derse pek önem vermiyor, hatta daha açık konuşmak gerekirse küçümsüyordu. Fakat dersin öğretmeni, Alparslan Bey ise öğrencilerin ciddiyetsizliğine göz açtırmayacak derecede sert, katı ve disiplinliydi. İlk derse girdiği andan itibaren çocuklar onun dersinde laubalilik yapamayacaklarını anlamıştı. Asla gülmeyen, gözleri bir

şeylere sinirlenmek için arayıştaymış gibi gözüken bu adamın dersinde Serhat bile, yediği birkaç dayağın ardından, mum gibi olmuştu.

Alparslan Hoca öyle gelişigüzel dayak atmazdı. Bir tarzı vardı. Ders boyunca elinden asla düşürmediği anahtarlığı aynı zamanda en büyük yardımcısıydı. Henüz onun bu özelliklerini öğrencilerinin tam bilmediği dönemin ilk derslerinden bir tanesinde, Serhat arka taraftan öne doğru fırlattığı kağıtlar nedeniyle bu tarzla tanışma fırsatı yakalamıştı. Alparslan Hoca dayak atacağı öğrenciye önce sakince yaklaşır, hiçbir şey demeden kafasına elindeki anahtarlığın ucu ile sert darbeler indirir, daha sonra bir eliyle öğrencisini favorilerinden kaldırırken diğer eliyle de seri tokatlardı. Alparslan Hoca'nın imzası böyleydi ve öğrenciler bu imzadan o denli etkilenmişti ki, dersinde çıt bile çıkmıyordu.

O gün de yine tüm gerginliği ile muhasebe dersi devam ediyordu. Alparslan Hoca tarafından haşlanmamak ve göze batmamak adına her bir öğrenci olabildiğince hassastı. Seda ve Didem gözlerini kırpmadan öğretmenlerinin gözüne bakıyor, Bülent sinek ve arılarını bir kenara bırakmış, Serhat sopa yutmuş gibi dik, ikisinin arasında çok fazla dikkat çekmeyen İlyas ise kafası ellerine yaslanmış bir halde dersi dinliyordu. Alparslan Hoca'nın büyük bir ciddiyetle anlattığı, öğrencilerin hayatın sırrını dinlercesine kulak kesildiği derste konu ise alışveriş yaptıktan sonra alınan perakende fişiydi. Evet, bildiğiniz fiş ve Alparslan Hoca ne zaman fiş alınacağı konusunda lafı dolandırıyordu.

"Çocuklar, bir alışveriş yaptığınız takdirde ne olursa olsun fiş alacaksınız. Almalısınız, her ne olursa, hangi dükkana giderseniz gidin," diyerek çocuklara vatandaşlık bilincini aşıl原因 Alparslan Hoca, örnek verme konusunda bonkördü.

"Diyelim kırtasiye gittiniz defter aldınız, fiş alacaksınız. Bakkalı gittiniz, abur cubur aldınız. Fişinizi ne yapacaksınız? Alacaksınız," dedi ve devam etti. "Ya da anneniz manava gönderdi, elma aldınız. Fişinizi alacaksınız. Armut aldınız, fişinizi alacaksınız," dediği sırada artık sınıftakilerin tamamı muhasebe dersinden ve

hayattan yılmıştı bile. Seda ve Didem bir anlığına göz göze gelmiş, ancak korkularından hemen tekrar Alparslan Hoca'ya dönmüşlerdi.

Öğretmeni "Ya da diyelim kasaba gittiniz, et alacaksınız," dediği sırada Bülent, mırıldanır gibi bir şeyler söyledi ancak kimse tarafından duyulmadı. Serhat sıkıntıdan bacağına hızlı hızlı sallıyor, İlyas ise kafasını masaya koyup uyumamak için kendisini zorluyordu.

"Kasaptan ne eti alırsanız alın fiş alacaksınız çocuklar," dedi Alparslan Hoca. Anlaşılan o gün derste bulunan herkesi fiş almaktan da, gelecekte devlete vergi vermekten de soğutacaktı.

"İster kuzu eti alın," dedi, ağzını şapırdattı ve yutkundu.

"İster dana eti alın," diyerek devam etti. O ağır ağır konuştukça, zaman da sanki yavaşlıyordu. Geçmek bilmiyordu. Ancak birden hızlandı.

"İster tavuk, ister hindi, ister ördek, isterseniz tavşan eti alın... Ne eti alırsanız alın, fiş alacaksınız."

Sözlerini bitirdiğinde yine durdu ve sanki verdiği örneklerden, anlatımından dolayı gurur duyarcasına sınıftakilerin yüzüne baktı. İşte tam bu anda arka sıralardan bir ses geldi.

"Hocam, insan eti?"

Ders boyunca şişirilmiş bir balon gibi gerilen sınıfta bu soru tıpkı bir toplu iğne etkisi yarattı. İlyas'ın ağzından çıkan soruya sınıftakiler patlayarak gülmüştü. Depreme benziyordu, ilk olarak çok sert vuran kahkaha dalgaları sınıfın zeminini sarsmıştı. Ardından zaten Alparslan Hoca'nın yarattığı sinir bozukluğu nedeniyle artçı kahkahalar devam etti. Bülent, Serhat, Seda ve Didem dahil herkes kontrolsüzce gülüyordu. Bir yerden sonra bazılarının gözlerinden yaşlar akmaya başladı, karnını tutanlar, nefes almakta güçlük çekenler vardı.

Yüzünden en ufak tebessüm bile olmayan sadece Alparslan Hoca ve İlyas'tı. Alparslan Hoca gördüklerini not eder gibi olduğu

yerde sakinliğini hiç bozmadan kakhaha tufanının bitmesini bekliyordu. İlyas ise olanlara bir mana veremiyordu. Sadece aklından geçirdiği soruyu sesli söylediğine ve söylediği şeye bu kadar gülünmesine inanamamıştı. Gülüşmeler o kadar uzun sürmüştü ki bazı çocuklar bayılrımış gibi kendini yere atmıştı ve en sonunda da müdür yardımcısı Fuat Hoca gelmişti.

"Hocam, pardon. Ders boş sandım bir an," dedikten sonra özür dileyerek kapıyı kapattı ve gitti.

"Hocam, insan eti?" sorusunun yarattığı etki kendiliğinden geçceğe benzemiyordu ve Alparslan Hoca, anahtarlığı ile sakince masaya vurmaya başladı. Tak... Tak... Tak... Masaya vurma frekansı ve şiddeti giderek artıyordu... Tak tak!.. Tak tak!.. Tak tak!.. Tak tak tak tak tak tak!.. En sonunda masaya o kadar güçlü ve hiç ara vermeden art arda vurdu ki sesler kesilir gibi oldu. Geride duyulan son gürültüler birkaç hıçkırma, nefes alış verişini düzene sokma, üstünü başını toplama sesiydi. Sınıfa tekrar mutlak bir sessizlik hakim oldu. Ortamdaki atmosfer bir kez daha balon gibi şişerek gerilecekti.

"Kim sordu o soruyu? Tahtaya gelsin hemen?"

Alparslan Hoca'nın sorusuyla birlikte bütün sınıf İlyas'ı ortada bırakacak şekilde ortadan ikiye ayrıldı. Gözler arka tarafta; Bülent, Serhat ve İlyas'ın olduğu sıradaydı. Fakat Serhat ve Bülent'in gözleri de İlyas'ın üzerindeydi. Herkes nefesini tutmuş bakarken İlyas tek bir kelime etmeden başı önde ayağa kalktı ve tahtaya çıktı.

- İsmi neydi senin?

- İlyas, öğretmenim.

- İlyas... Şimdi İlyas, insan eti satın alınca, fiş alınır mı? Bunu mu merak ettin?, diye sordu Alparslan Hoca.

Bütün öğrenciler korku ve merakla tahtaya odaklanmıştı. İlyas ise kafasını yerden kaldıramıyor, öğretmenin sorusuna nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu.

- Hmmm. Ne oldu? Dersi bölecek kadar cesursun ama korkudan konuşamıyor musun?

Kekeleyerek yanıt verdi.

- Özür dilerim öğretmenim...

- Önemli değil İlyas, bak ders bölündü, 15 dakikamız ziyan oldu ama hiç mühim değil. Güzel espriydi bence de, en azından arkadaşların biraz rahatladılar. Öyle değil mi çocuklar? Rahatladınız mı? İçinizdekileri tamamen attınız mı?

Sınıfta herkes öğretmen masasına doğru bakıyordu ancak tek bir öğrenci bile Alparslan Hoca ile göz teması kurmuyordu. Bırakın cevap vermeyi, dikkat çekmemek için kımıldamıyorlardı. Tam da bu sırada zil çaldı ve muhasebe öğretmeni sakince ayağa kalktı.

- Neyse, bugünlük bu kadar olsun... Haftaya görüşürüz.

Alparslan Hoca, derse gelirken yanında kitap veya çanta getirmezdi. Cümlesini tamamlamasıyla elini kolunu sallayarak ağır ağır İlyas'ın yanından geçti. İlyas'ın gözü hala yerdeydi ve öğretmeni tam yanından geçerken içi korkuyla dolmuştu. Muhasebe öğretmenin imzasıyla tanışacağını düşünmüştü ancak yanılmıştı. Alparslan Bey, öylece sınıfın kapısını açtı ve gitti. Gitmesiyle birlikte de sınıfı yoğun bir uğuldama kapladı.

Arkalardan Serhat'ın sesi fark ediliyordu. "İnsan eti!," diye bağırdı ve hala boynu bükük olan İlyas sonunda kafasını kaldırdı. Herkes yine gülüyordu. Ardından başka bir öğrenci daha yüksek sesle bağırdı.

"İnsan eti!"

Sınıfta neredeyse herkes sırayla bunu tekrarlıyor ve her tekrardan sonra da kahkaha sesleri tavana doğru yükseliyordu. Öğrencilerin hepsi kendisinden geçmişti. İstisnasız herkesin neşesinin yerinde olmasına artık İlyas da kayıtsız kalamadı ve o da nihayet gülmeye başladı.

"Hocam! İnsan eti?" diyerek bir teneffüs boyunca gülen çocuklar, tek tek İlyas'ı kutladılar. Elini sıkanlar, sırtına vuranlar, "Helal lan!" diyenler... İlyas sanki bir yıl boyunca mahrum kaldığı ilgiyi toptan olarak bir günde görüyordu. Halen korkuyor olsa da, ilk kez hayal kurmadan, gerçeklik içerisinde bu denli heyecanlı, mutluydu.

"İlyas, bu kadar cesur olduğumu bilmiyordum," dedi, sıcacık gülümsemesiyle Seda. Tarihe 'vaka-i insan eti' ismiyle geçmesi gereken bu olayın ardından okulda İlyas'a olan ilgi giderek artacaktı. Sınıftaki diğer öğrenciler arkadaş olmak istiyor, teneffüslerde soluğu İlyas'ın yanında alıyor, son zil çaldığında eve onunla birlikte yürümek için yarışıyorlardı. Sadece sınıf arkadaşları da değil, İlyas'ın dalgınlıkla yaptığı esprisi diğer sınıflardaki öğrenciler tarafından da duyulmuştu. İlyas her zamanki gibi kantine giderken hiç tanımadığı öğrenciler ona gülümsüyor, bazen de hiç beklemediği bir anda kendisine yaklaşan bir tanesi "İnsan eti!" diyerek sevimlilik yapıyordu.

Seda ve Didem de artık İlyas'ın arkalardan, öne gelmesi gerektiğini düşünüyordu. Seda, "Serhat ve Bülent'in arasında oturmak istediğinden emin misin?" dediği sırada, İlyas kendini çimdikledi. Çünkü bu kadarı artık rüya bile olmayacak kadar fazlaydı. Erzincan'dan Ankara'ya taşınalı bir seneyi geçmesinin ardından nihayet şansı yüzüne gülmüştü. Ya da tüm okul toplanmış kendisine şaka yapıyordu. O zamanlar, 1 Nisan'da sınıf değiştirme şakası gibi prodüksiyonlu şakalar yapıldı ancak Mayıs ayında böyle bir şaka yapılması çok mümkün değildi.

Aydınlıkevler'in sokaklarında oyun oynayan çocuklarla kaynaşmak için melül melül kenardan baktığı günlerden bugünlere... Nihayet kabul edilmişti. Çelimsiz, taşralı, birden boy atacağına yürekten inanan İlyas'ın şans yüzüne gülmüştü. Hem de ne yaptığını bile bilmiyordu. O sözler ağzından istemeden çıkmıştı; kafasının içinde Seda, mahalleden çocuklar, Elif vb. gibi düşüncelerle birlikte oralarda dolaşırken aniden sesli bir halde dudaklarından dökülmüştü. O güne dek herhangi bir derste sözlü için bile olsa kalkıp konuşmamıştı ve şansa bakın; ilk kez ağzını açmasıyla sınıfın ve neredeyse okulun en popüler çocuğu olmuştu.

İlyas için her şey iyi hoştu da, günler geçiyor ve muhasebe dersi yaklaşıyordu. Derste disiplini sağlamak için şiddete başvurmaktan dahi kaçınmayan Alparslan Hoca, şaşırtıcı bir şekilde o gün İlyas'a bağırmamıştı bile... Halbuki otoritesi okulda ilk kez yıkılıyordu. Arkadaşları tam da bu yüzden İlyas'ı böyle bağırmasına basmıştı. Yaşıtlarına göre zayıf olması nedeniyle sene boyunca onun yüzüne bakmamışlardı ancak İlyas, hiç sevmedikleri Alparslan Hoca'nın fiyakasını yerle bir ederek cesaretini ve zekasını ispatlamıştı. O hafta okulun bahçesindeki maçlarda da yer almıştı. Hem de bu kez kalede değil, orta sahanın tam ortasındaydı. Geçmiş günlerin acısını çıkartırcasına maçta koşturmuş, ilk defa bir yere ait olduğunu hissetmişti.

Sınıftaki yeri de sağlamlaşmıştı artık. Hemen öğretmen masasının önünde, Seda ile Didem'in yanındaki yeri sabitlenmişti. Kalem kutusu veya defteri sıra arkadaşlarına benzemese de, önemli değildi. Bir kere kabul edilmişti. Kazasız belasız şu son birkaç muhasebe dersini de atlattırsa, okuldaki ikinci senesi çok daha güzel olacaktı. Hem ayrıca boyu da yazın bir anda uzayabilir, artık sınıfın tıfllarının arasından sıyrılabilirdi.

Fakat Alparslan Hoca ile o günden sonraki ilk karşılaşmaları çok mühimdi. Herhangi bir falsosu olmamalıydı. Sırf bu yüzden berbere gitti saçlarını kestirdi, annesine önlüğünü ütületti, defterinin kenarındaki kıvrıklıkları düzeltti ve olabilecek en nizami şekilde Alparslan Hoca'yı beklemeye koyuldu. Seda ile Didem'in yanında oturarak yanlış mı yapıyordu? Belki de bu derste de yine arka sıralarda oturarak gizlenmeli, hocasının gözüne çok batmamalıydı. Fakat bir ihtimale göre de, arkalarda oturması daha çok dikkat çekebilirdi. Önde oturması, artık ne kadar uslu ve sessiz olduğunu ispatlamak için iyi bir fırsattı.

Büyük karşılaşma yaklaşmıştı. Yaklaştıkça da tedirginliği arttı. Yine de sıra arkadaşlarına bu durumu sezdirmek istemedi, doğal-mış gibi davranmaya çalıştı. Kalemmini, parmaklarının arasında sallıyor, ayakları da bu ritme ortak oluyordu.

Seda, "Sıra sallanıyor İlyas!" diyerek, uyarmak zorunda kaldı. Durdu. Hemen sonra da Alparslan Hoca içeri girdi. Yine kitabı,

çantası olmadan elini kolunu sallayarak gelmişti. Öğrencilerin ayağa kalkmasını umursamadan masasına geçti ve şöyle bir sınıfın içine göz gezdirdi. İlyas'ın hemen önünde oturduğunu fark etmişti ancak görmezden geldi. Sadece İlyas da değil, oturduğu sırayı komple yok saymıştı. Ceketinin cebinden çıkardığı anahtarlıkla oynayarak derse başladı. Bu İlyas'ı rahatlatmıştı çünkü demek ki Alparslan Hoca o günkü tatsızlığı tamamen unutmuştu. Yani endişelenmesini gerektirecek bir durum yoktu.

Ders her zamanki gibi ilerliyor, Alparslan Hoca arada gözüne kestirdiği öğrencilere sorular soruyor ve herhangi sıra dışı bir durum gözlenmiyordu. Geçen her bir dakikada giderek rahatlayan İlyas, yine de tedbiri elden bırakmıyor ve hayatında ilk kez bu denli nizami not tutuyordu. Hatta öyle ki, Seda dahi "Ne yazıyor bu kadar?" diye merak ederek İlyas'ın defterini kontrol etme gereği hissetmişti.

İlyas'ın tüm hafta kabuslar görmesine neden olan muhasebe dersi olaysız bir şekilde noktalanmış, nihayet zil çalmıştı. Zille birlikte derin bir oh çekti ve hemen eşyalarını toparlamaya yeltendi. Ancak tam da paçayı sıyırdığını düşündüğü sırada kapının çalmasıyla irkildi. Sanki kötü bir şeyler olacağını hissetmiş gibiydi.

Alparslan Hoca, her zamankinden daha rahat bir şekilde kapıya doğru seslendi.

"Gel!"

Şüphesiz ki rahatlığının nedeni kapının çalmasını bekliyor olmasıydı. İlyas ise tam aksine böyle bir şeyi aklının ucundan geçirmemişti ve dehşete düşmüş bir halde babasına bakıyordu. Kir pas içindeydi babası; Ankara'ya taşınmalarının ardından sanayide işe başlamıştı ve oğlunun öğretmeni onu okula çağırdığında günlük kıyafetlerini giymeye gerek görmemişti. Okuldakilere henüz kendini zar zor kabul ettirmiş olan İlyas, bu görüntünü ardından kendi paspal halini çoktan unutmuştu.

"Buyurun Hocam, beni çağırmışsınız."

"Tam vaktinde geldiniz, asıl siz buyurun," dedikten sonra Alparslan Hoca sınıfa dönerek, İlyas'ın yüzüne bakmadan, içeri gelen yabancının kim olduğunu açıkladı. Daha sonra tekrar İlyas'ın babasına döndü ve onu neden sınıfa çağırdığını kendisine has sakinliği ile anlattı. Elinde anahtarlığı, sınıfın tartışmasız otoritesi olduğundan emin ve rahat tavırlarıyla devam etti.

"Şüphesiz ki buranın bir eğitim, öğretim yuvası olduğunu biliyorsunuzdur ancak sözlerime başlamadan evvel bunu ufak bir hatırlatma olarak tekrar etmeliyim. Öncelikle bir öğretmen, daha sonra ise muhasebe öğretmeniyim. Yani buradaki vazifem öncelikle çocuklarımızı bu ülke için, dünya için faydalı bir insan olmaları adına eğitmek, sonrasında ise başlangıç seviyesinde onlara muhasebe bilgisi öğretmek."

Bir korku filminin sakin geçen ilk dakikaları gibi devam ediyordu konuşması, herhangi korkutucu bir öge yoktu ancak belli ki birazdan fırtınalar kopacaktı. En azından İlyas için, çünkü Alparslan Hoca ne kadar sakin olursa olsun, İlyas sakin kalamıyor ve ne ile karşılaşacağını kestirmeye çalışıyordu. Öğretmeni, sükunetini sürdürdü.

"Kimileri bu mesleği kutsal bulur, kimileri ise küçümseyebilir. Ben bir öğretmen olarak bu konuda yorum yapmak yerine, dersime gelir, vazifemi yaparım. Ancak geçen hafta sevgili oğlunuz İlyas, ben vazife başındayken bir soru sordu ve ne yazık ki vazifemi aksatmama neden oldu. Daha açık konuşmam gerekirse, dersimden 15 dakika çaldı. Şimdi İlyas oğlum, tahtaya gelip ne yaptığını anlatır mısın?"

Konuşma boyunca babasının bakışları nedeniyle kafasını eğmek zorunda kalan İlyas, yavaş adımlarla tahtaya doğru ilerledi. İş kıyafetleri kapkara yağ içinde olan babasının yanında kızarmış suratı, çelimsiz vücudu ile ayaktaydı ancak ağzını açamıyordu. Öğretmenin söylediği karşısında dolmuştu ve ağzını açarsa hıçkırıklara boğularak ağlayacaktı.

"Oğlunuz dersi bölmek için yerinde otururken çok rahat ancak aynı cesareti tahtada gösteremiyor. Olabilir, her insanın bir fitratı vardır. Oğlunuzun yaratılışı da böyle olabilir. O zaman çocuklar,

aranızdan biri geçen hafta kahkahalar atmanıza neden olanları anlatabilir mi?"

Sınıftan bir yanıt gelmedi.

"Hmmm. Peki, o zaman sen Seda. Geçen hafta senin de güldüğünü hatırlıyorum, neye gülmüştün bize anlatabilir misin?"

Seda olduğu yerde ayağa kalkmış, ancak bir yanıt verememişti. Okul hayatı boyunca tüm derslerde örnek gösterilen, öğretmenlerinin sorusuna her daim parmak kaldıran halinden pek eser yoktu.

"Sedacım, hadi ama... Karnende zayıf bir not görmek istemezsin sanırım?"

Titreyerek ve çok sık es vererek cevap verdi Seda.

"Şey öğretmenim, siz alışverişten sonra fiş almamız gerektiğini anlatıyordunuz."

"Sonra?"

"Sonra, kasaptan örnek verdiniz, bize inek eti de olsa, dana, tavuk, hindi eti de olsa fiş almamız gerektiğini anlattınız."

"Evet, güzel. Ya sonra?"

"Sonra da, İlyas size 'Hocam, insan eti?' diye sordu."

"Aferin Seda, sen hep akıllı bir kız oldun," dedi Alparslan Hoca ve Amerikan mahkemelerinde jüriye savunma yapan bir avukat gibi İlyas ile babasına döndü. İlyas'ın babası mahcuptu ancak ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Sadece okumamış olmanın verdiği bir mahcubiyetle oğluna bakıyor, tam anlamasa da onun kötü bir şey yaptığını düşünüyordu.

"İşte böyle, oğlunuz 'insan eti' alınca fiş alınıp alınmadığını çok merak etmiş. Ben de belki babası olarak siz de öğrenmek istersiniz diye bir kez daha söyleyeyim. Evet, insan eti de alsanız, fiş almalısınız ve çocuğunuzun iyi bir insan olması için öncelikle ona evinizde iyi eğitim vermelisiniz."

İlyas her ne kadar boğazına kadar dolmuş olsa da beklenildiği gibi hiçkırarak ağlamamıştı. İnce ince süzülüyordu gözyaşları. Babasının mahcubiyeti karşısında ruhu ezilmişti. Öğretmenin sözleriyle yerin dibine girmişti. Geçen hafta yaşananları anlatan ismin Seda olması daha o yaşta içinde bir şeylerin yitip gitmesine neden olmuştu. Sınıfın ortasında ayaklı bir hayal kırıklığıydı.

"Özür dileriz Hocam, evde uyarıyoruz. Tembihliyoruz ama... Neyse, siz hiç merak etmeyin, ben ne yapılması gerekiyorsa yapacağım," dedi babası. Daha sonra da usul usul ağlayan oğluna, Alparslan Hoca'ya gösterdiği nezaketin tam tersi bir hoyratlıkla "Çantanı, eşyanı falan neyin varsa al," diye emir verdi. İlyas gözünde yaşlar, burnunda sümükle Seda ve Didem'e bakmadan çantasını topladı. Çok utanmıştı. Son birkaç gündür içinde bulunduğu rüya birden kbusa dönüşmüş ve bir türlü uyanamıyordu. Okuldan eve doğru yürürken yol boyunca ağlamasının şiddeti giderek daha da arttı. Hem okuldakilere rezil olduğundan, hem de evde yiyeceği dayanın korkusundan dolayı gözyaşlarını tamamen bırakmıştı. Babası ise aldırmyordu. Arkasında Japon çizgi film karakteri gibi ağlayan İlyas'a dönüp bakmadan kararlı bir şekilde yürüyordu.

Eve vardıklarında İlyas'ın nasıl bir dayak yediği hakkında çok fazla ayrıntıya girmek istemiyorum. Bu, şiddet dilini beslemekten başka bir şeye yaramaz. Ancak şu bilgiyi de vermem gerekiyor ki; kendisine gelmesi bir hayli vakit aldı. İyileşmesiyle de, İvedik Organize Sanayi'de çalışmaya başladı. Okulun zaten çok da gerekli olmadığını düşünen babası, küçük düşürüldüğünü bahane ederek oğlunun çıraklık kariyerini başlatmakta tereddüt etmeyecekti. İlyas, istemeden, sesli düşünmesi nedeniyle kendini bir oto tamirhanesinde bulmuş, mahallede top oynayan çocuklar, sınıf arkadaşları ve Seda da bir anda hayatından çıkmıştı. Elifi bile çok az görecekti artık.

Çocukluğu çıraklıkta geçti. Kir pas içinde. Ergenliği bitmek üzereyken annesinin dediği gibi birden boy attı ve sadece altı ay içerisinde normal bir genç boyutlarına ulaştı. Normal insan boyutlarına ulaşmasıyla da insanları tedirgin eden o sessizliğinden tamamen kurtuldu. Pısrıklığından, çekingenliğinden eser kalma-

mıştı. Sanayi ortamında çıraklar arası aşırı laubalilik sayesinde kabuğunu kıran İlyas, aradan geçen 20 senede ustalığa yükselse de halen Ankara'ya geldiği ilk yılları, özellikle de okuldaki son haftasını asla unutamıyordu.

O günü hep derinlerde bir yerde buruk bir şekilde saklayacaktı. Yine de hepsinin üstesinden gelmiş sayılırdı. Mutlu bir ailesi vardı ve babasının aksine çocuklarıyla çok ilgiliydi. Sanayide de tanıyanların çok sevdiği bir isimdi. Çocukluk yıllarında görmediği sevgiyi, birlikte çalıştığı iş arkadaşlarından, müşterilerinden görüyordu. Hayatın başında biraz bocalamıştı ama sonrası çorap sökücü gibi gelmişti. Tüm bunların üzerine bir de keyif aldığı bir rutini vardı. Bazı öğlen aralarında yemek yedikten sonra çay faslına geçince, kalfa ve çırakları etrafında toplanır, okuldayken ne kadar fırlama olduğunu ballandırarak anlatırdı:

"Ya baktım hoca saçma sapan uzatıyor da, uzatıyor... Uzatıyor da, uzatıyor. Artık dayanamadım, arkadan bağırdım... 'Hocam, insan eti?' Sınıftakiler nasıl gülüyor... Altlarına işeyen var ya, öyle diyeyim ben ama ondan sonra babam anladı benim okumakta gözüm yok, sanayiye verdi. İyi de yaptı. Okul neymiş zaten? Okusaydım şimdi sürünüyordum..."

İ

GENÇLİK

Đ

Sonunda üzerimden koca bir yük kalkmıştı. İttire kaktıra buraya kadar getirmem benim için büyük başarı sayılır. İtiraf etmem gerekirse hiç bitmeyeceğinden korkuyordum. Çok defalar her şeyi bırakıp öylece kaçmayı bile düşünmüştüm ancak sonunda başardım. Beyaz plastik masaların ve sandalyelerin doldurduğu, çayı demlenmekten acılaştırmış bir çay bahçesinde oturmuş geride kalan dört yılı, verdiğim onca emeği ve çektiğim çileyi düşünüyordum. Hepsi bunun için miydi? Nihayet üniversiteden mezun olmuştuk ve bölüm hocalarımız vedalaşmak için bizi bir çay bahçesine getirmişti. Daha da kötüsü sınıf arkadaşlarım bahçenin ortasında davul-zurna eşliğinde halay çekiyordu.

"Gelsene oğlum!"

Aksini iddia edecek ve tarihteki yerini, kültürümüzdeki önemini anlatarak söylediklerimin yanlış olduğunu savunacak insanların olduğunu biliyorum. Yine de bu öznel yargımı kendime saklamayarak, herkesin önünde zurnadan nefret ettiğimi söylemek istiyorum. Binlerce sivrisineğin bir araya gelerek yurttan korolar orkestrasını oluşturmasıyla ortaya çıkmış bir müzik aleti nasıl geçmişten günümüze varlığını sürdürebilir? Hiç aklım almıyor. Ancak davulcu giderek daha sert vuruyor, zurnacı da altta kalmamak adına son gücüyle üflüyordu.

"Abi ben hiç gelmeyeyim," dedim ancak o gürültüde bir şeyler söylemenin hiçbir faydası yoktu. Sadece el kol hareketlerimle iletişim kurabiliyordum. İçlerinden bir tanesi geldi ve beni çekeştirerek halay mahalline götürdü. Bir anda kendimi halay çemberinde buldum ve yarım saattir dans edenleri boş gözlerle izlediğimi anladım. Nasıl ritim tuttuklarına hiç dikkat etmediğimden onlara uyum sağlamakta bocalayacaktım. Neyse ki bu ilkel dans ritüeli o

kadar da zor değildi de kısa sürede adapte oldum. İki sağa, bir sola... İki sağa, bir sola... Hepsi bu.

Halay başındaki isim yabancı değil, bölümün en zor dersinin, en suratsız asistanıydı fakat demek ki onun da bir zaafi varmış. Halay görünce dört senedir suratına yerleştirdiği o memnuniyetsiz ifadeyi bir kenara fırlatarak kendisini müziğin temposuna teslim etmişti. Tıknaz fiziğine rağmen halayda tempoyu en üst seviyede tutuyor ve sanki davulcu ile zurnacının meydan okumasına karşılık veriyordu. Müziğin temposu arttıkça o da altta kalmıyor ve hızını daha da artırıyordu. Çemberde çok kısa bir süre yer almama rağmen kan ter içinde kaldım ve merkezkaç kuvvetiyle birlikte kendimi halaydan dışarı attım.

Soluklandım bir müddet; ciğerlerim fena halde ağrıyordu. Bacaklarım öyle yorulmuştu ki hemen beyaz plastik sandalyelerden birine çöktüm. Eli yüzü düzgün, güzel bir üniversiteyi bitirenlerin hala akıllarından çıkmayan mezuniyet partileri olabilir, geçmiş günlere bir veda kıvamında, dostlukların iyice pekiştiği veya aşkların itiraf edildiği geceler... Ancak ben öğrencilerin genelde son tercihi olan ve kazananların "Bir sene okur sonra daha iyi bir yere geçerim," umudu ile teselli bulduğu bir üniversiteden mezun olmuştum. Bölümümde ise ağırlıklı olarak erkekler yer almakta, ülke genelinde bununla ilgili yapılan esprilerin sonu bir türlü gelmemekteydi. Bu şakaların artık komik olmadığını kabul ediyorum ama şu da bir gerçek; bu kadar çok erkek ister okulda, ister mezuniyet töreninde veya isterse dünyanın en güzel organizasyonlarında bir araya gelsin... Anında bulundukları yeri çirkin, zor nefes alınır ve derhal kaçılmak istenen bir yer haline çevirirler.

Dört sene boyunca bu denli fazla erkek görmekten cidden yılmıştım. Sadece okulda değil, bu durum her yerde gözüme batıyordu. Kafeler, barlar, sokaklar, bir mekanda şarkı söyleyenler, bir tiyatrodan oyun oynayanlar... Dünyamız sanki erkeklerle kuşatılmıştı ve neyse ki bir çay bahçesinde de olsa, bunlardan bir kısmına veda ediyordum. İşte bu yüzden rahatlamış, kuş gibi hafiflemiştim. Bir daha bu kadar adamlarla bir arada olmak istemiyordum. Halaydan dolayı terleme sorunu çeken türkücüler gibi sıırıslıkam olmuş bir halde oturmuşken aklımdan bunlar geçiyordu.

Hiç vakit kaybetmeden iş aramaya başlamalıydım. Orta sınıf bir aileden geliyordum ve ailemin bana karşı olan yükümlülüğü buraya kadardı. Belki halleri vakitleri biraz daha yerinde olsaydı çok da lüzumu olmayan bir yüksek lisans programına kayıt yaptırabilirdim. Ya da azıcık yetenek sahibi olduğumu düşündüğüm bir sanat dalında şansımı deneyebilirdim. Resim, müzik, tiyatro veya her neyse... Fakat ailem bu tip kafa karıştırıcı şeylerle meşgul olmamı istememişti. Çünkü bunlara meyledip başarısız olmam halinde ömrüm boyumca sürünebilir ve hayatımı ziyan edebilirdim. Böyle bir riske giremezdim. Bir an evvel iş hayatına atılmak, kendi ayaklarımın üzerinde durmak ve hayatımı idame ettirmek zorundaydım.

Bazen duyuyordum, varsıl ailelerden gelen bazı arkadaşlarım şöyle diyordu.

"Hiç vakit kaybetmeden kendi paramı kazanmalıyım, daha fazla aile parası yemek istemiyorum!"

Böyle bir meydan okumaya hayatım boyunca anlam veremedim. Ne gerek var ki? O paralar er ya da geç bu sözleri sarf eden insana kalacaktı. O halde, eğer varsa, biraz aile parası yemenin kime ne zararı olabilirdi ki? Eğer benim ailem zengin olsaydı hiç acımazdım, imkanlar çerçevesinde paralarını düşünmeden yerdim. Ancak mevcut imkanlar dahilinde, evde durduğum her dakika daha da göze batıyordum.

Mezuniyetimin ve iş arayışımın üçüncü ayında artık kendimi evde bir fazlalık olarak hissediyordum. Anne ve babamla çok fazla denk gelmemek adına yatma düzenim tamamen ters düz olmuştu. Sabaha kadar oturuyor, öğlene kadar yatıyor ve varlığımı daha az hissetmeleri için tuvalete giderken dahi sessiz yürümeye gayret ediyordum. Eğer yeterince dikkat edersem kendimi tamamen unutturabileceğimi düşünüyordum. Fakat yine de ara ara yakayı ele verecektim.

"Hiç ses seda var mı?"

"Bakıyorum annecim, her gördüğüm işe başvuruyorum."

"Salise Hanım'ın kızı da bu sene mezun olmuştu, işe girmiş. Bir konuş istersen?"

"Ne konuşayım?"

"E bi sor, nasıl iş bulmuş. 3 ay oldu oğlum, bence iş beğenmiyorsun sen..."

Bu söz benim tüm sinir sistemimi allak bullak ediyordu. "İş beğenmiyorsun" dediği anda kan beynime hücum ediyor, nabzım şakaklarımda atıyordu. Çünkü gerçekten iş beğenmiyordum ve beğenmediğim işlerin ailem tarafından bana layık görülmesini kabullenemiyordum. Şöyle bir işi kim beğenirdi ki? İşe gidip gelmek için harcadığım paranın biraz üstündeki bir maaş karşılığında neredeyse haftanın tamamında çalışacaksınız ve hayatınız ağır çekim halinde avuçlarınızdan kayıp gidecek...

Buna asla razı gelemedim ama yaşı ilerledikçe karşı cinsten beklentilerini yavaşça düşüren yalnızlıktan muzdarip birisi gibi kıstaslarım da gün geçtikçe değişiyordu. Yeni mezun ve 10 yıllık tecrübe isteyen şuursuz firmalar hariç karşıma ne çıkarsa başvuruyor, en azından iş görüşme tecrübesi kazanmak adına şansımı zorluyordum. Yavaş yavaş sonuç almaya da başladım. Ailemin zannettiğinin aksine gördüğüm her işi beğeniyor, onların beni beğenip beğenmemesine aldırmadan başvuruyordum.

İlk iş görüşmem bir Cumartesi sabahı 9'da, şehrin biraz dışındaki bir fabrikadaydı. Bir süredir ancak gün aydınlandığında uyudüğüm için o saatte kalkamayacağımı düşünerek endişelenmiştim ancak korktuğum gerçekleşmedi. Toplamda 2 saatlik uykuyla kendimi sarhoş gibi hissetsem de tam vaktinde kalktım. Yaklaşık 2-3 sene önce bir düğün için aldığım, üzerime dar gelen takım kıyafetimi giydim. Yanıma da babamın artık kullanmadığı ve bir köşede duran deri çantasını aldım. Böylece daha resmi bir görünüm elde edecektim ancak bir sorun vardı; çanta boş gözüküyordu. Bu nedenle hiç gereği yokken kütüphaneden birkaç kitabı çantaya tıktırdım. John Steinbeck - Yukarı Mahalle, Isaac Asimov - İşte İnsan ve Doğan Cüceloğlu - İçimizdeki Çocuk...

Fabrikanın geniş ve yeşil bir bahçesi vardı. Ortalıkta kimseler gözükmediğinden elimi kolumu sallayarak içeri girdim. Herhangi bir yaşam belirtisine rastlamadım. İdari binanın koridorunda öylece etrafıma bakınırken kapılardan birinden ihtiyar bir adam belirdi. Belli bir yaştan sonra ekonomik refaha eremediği için çalışmak zorunda kalan birine benziyordu ki, sonradan bu düşüncemde haklı olduğumu öğrenecektim. Bu mütevazı fabrikanın sahibi ve ailesi için şoförlük yapan abi "Beni takip et," dedi. Dediğini yaptım ve sekreterlik odasına ulaşmış oldum.

Masa başındaki hanımefendi yüksek ihtimalle hafta sonu olmasından dolayı spor giyinmişti ve görüşme için geldiğimi öğrenmesinin ardından nazikçe koltuğa oturmamı söyledi. Daha önce e-mail üzerinden anlaştığımız gibi tam 09:00'da oradaydım ancak yaklaşık 20 dakika geçmesine rağmen ortalarda kimse gözüküyordu. Sekreter, bilgisayarda öylesine vakit geçiriyor, yüzüme bakmıyordu bile... Eğer geç kalsaydım eminim bu benim haneme eksi olarak yazılacaktı ancak nasıl olsa bir işe muhtaç olduğum için dakikalarca bekleyebilirdim. Bekledim de. Neticede bir işe muhtaçtım ve beni orada mum etmişlerdi.

Yarım saate yakın bir süre bekledikten sonra karşımda benden birkaç yaş küçük olduğunu düşündüğüm şişman bir çocuk vardı. Kestane ağacından yapılmış parlak ve geniş bir masada oturuyordu. Yanında da kahverengi-beyaz renkli kocaman bir köpek. Saint-Bernard olmalıydı. Beni yukarı çıkaran ihtiyar adam ise torunu yaşındaki bu çocuğun önündeki sofrayı topluyordu. Görüntü zaten başlı başına rahatsız ediciydi ancak bu midesine düşkün çocuğun beni bir de yemek yemek için bekletmiş olması hepten asabımı bozmuştu. Ayrıca kimdi bu çocuk? Gerçekten bu yaşta patron mu olmuştu? İş mi kurmuştu? Hayır tabii ki, sevimli ve güleç suratıyla elimi sıkıp bana hoşgeldin dedikten sonra patronun oğlu olduğunu anlamıştım.

Görüntüsü ne kadar çocuksu ise ses tonu, jest ve mimikleri ise bir o kadar yetişkin birine aitmiş gibiydi. "Buyur, buyur hoş geldin," dedi. Bir yandan köpeğinin kafasını okşarken benimle de oldukça samimi ve içten bir şekilde konuşuyordu ancak ben pek havamda değildim. Hem uyukum vardı, hem de yarım saat bekletil-

dikten sonra patron değil de oğlu ile konuşmak canımı sıkımtı. Beyefendi yayılarak kahvaltısını yaptıktan sonra beni huzurlarına çağırmtı. Konuya girmek için acele de etmiyordu; ne de olsa benim onunla konuşmaktan daha mühim bir işim olamazdı. Havadan sudan konuştuktan sonra sekreterinin getirdiği özgeçmişime bakarak zaten yazılı olan bilgileri teyit etti.

"Demek bu sene mezun oldun," diyerek özgeçmişimi inceleme-ye devam ederken çok da tatmin olmadığını hissetmiştim. Eğer öyle ise haksız da sayılmazdı ancak bu, ona öfke duymama engel değildi. Birkaç saniye daha elindeki kağıdı sessizce inceledikten sonra "Evet, anladım. Hadi biraz iş konuşalım," dercesine elini özgeçmişimle birlikte masaya vurarak devam etti.

"şimdi, burada ne yaptığımızı anlatayım. Biz burada sağlık cihazları üretiyoruz. Bunlardan bazılarının üretimi tamamen bize ait, bazılarının ise parçaları yurt dışından geliyor ve burada monte ediyoruz ancak şöyle söyleyeyim, Türkiye'deki aklına gelecek her ildeki hastanede bizim makinemiz vardır. Sevgili babam şirketimizi bundan 20 sene önce..." şeklindeki sözlerinin sonu gelmedi. Susmuyordu.

Yüzüne bakıyor, kafamı sallıyor ve cümlelerine bir nokta koymasını bekliyordum. Planım, en ufak bir boşluk bulduğum anda oradan sıvışmaktı ancak çocuk sanki banttan konuşuyordu. Puşt herif! Nasıl da babasının kurduğu imparatorlukta bana patronculuk oynuyordu. Üniversite bitirmediğinden emindim, çünkü taş çatlasın 20 yaşındaydı ve sırf babası pratik olsun diye Cumartesi günü oğlunu fabrikaya yollamış, benimle görüştürüyordu. Belki iş ilan bile düzmeceydi, tüm bu tiyatro küçük beyin iş hayatına alışması için bir tatbikat olabilirdi. Bu düşüncelerime sorduğu soru son verdi.

"Yani bizim aradığımız eleman hastanelere gidecek, teknik bakım yapacak, bize rapor verecek... Nasıl? Ne düşünüyorsun? İlğini çekti mi?"

Kafamın içinde dönüp dolaşan düşünceler nedeniyle söylediklerine konsantre olamamıştım. Aslında sadece "Hadi bana eyvallah," deyip gitmem gerekiyordu ancak bir türlü değiştiremediğim

karakter yapım nedeniyle insanları üzebilecek, alınabilecekleri en ufak bir sözü dahi söylemeye çekiniyordum.

"Hmm... Bilmiyorum, yani fena gözükmüyor," dedim. Bu sırada da içeri çocuğun annesi geldi. Odada ben yokmuşum gibi yüzüme bile bakmadan oğluna seslendi.

"Bitmedi mi işin daha? Hadi çabuk, baban bizi bekliyor."

"Şu arkadaşları göndereyim, geliyorum annecim."

Olanlara, duyduklarımı inanamıyordum. Annesi yüzüme dahi bakmamış, oğlu ise beni bir malmışım gibi postalamaktan söz etmişti. İşi, parası gözümde değildi. Bu denli yok sayılmak ağrıma gitti. Zor şartlarda okumuştum, değil ailemin, sülalemin üniversiteden mezun olan ilk üyesiydim. Tamam belki özgeçmişim çok parlak değildi ancak yine de madem beni görüşmeye çağırdınız, azıcık insan yerine koymalıydınız!

"E ben kalkayım o zaman," diyecek oldum ancak çocuk benden önce söze girdi. Eliyle köpeğini severek konuştu.

"Ya şimdi normalde bu tip görüşmelerde 'biz size döneceğiz' falan denir ama hocam ne yalan söyleyeyim, sende çok bi umut yok ya," dedi gülerek. Bu kadar ağır sözleri öyle sevimli bir halde söylüyordu ki, duyduklarınızdan şüphe ederdimiz.

"Nasıl yani?" diyerek karşılık verebildim.

"Yok bir şey yok, biz seni ararız hocam," dedi ve elimi dahi sıkmadan aceleyle masadan kalkarak odayı terk etti. Ardından da sekreteri geldi ve beni kapıya kadar geçirdi. Gururum incinmişti. İlk iş görüşmem semirmiş bir patron çocuğunun gönlünü eğlemekten ibaretti. Bu kadar rahat olmasının benle bir alakası yoktu. Nasıl olsa dışarıda binlerce insan işe muhtaçtı ve küçücük de olsa bir iş bulma ümidiyle karşılaşacakları her türlü kepezeliği sineye çekmeleri muhtemeldi. Ben de tam bekledikleri gibi bu muameleyi sineye çekmiştim.

Hayal kırıklığı içinde, elimde babamın çantası ve daracık takım kıyafetimin kravatını gevşetmiş bir halde eve döndüm. Evdekilere fazla detay vermedim. İlk iş görüşmem olmasından dolayı merak-tan çok soru sormuşlardı ancak "Fena değildi, arayacaklarmış," diyerek onları başımdan savdım. Bir süre daha odamdan çıkmayacak ve pek umudum olmasa da iş aramaya devam edecektim. Çünkü mecburdum. Evde yediğim her lokma artık gözümde büyüyor, kendimi faydasız, beceriksiz, gereksiz hissediyordum.

Savaş sanayisine yedek parça üreten bir firmaya gittim. Yine kurumsal olmayan bir firmaydı. Şirketin patronu o kadar çok sigara içiyordu ki, görüşmeden sonra oksijen desteği almayı dahi aklımdan geçirdim. 2 tane CNC tezgahı olan küçük bir atölye idi ancak 7 gün, 24 saat çalışıyorlardı. Sadece bir çalışan istemiyorlarmış, işi sahiplenecek birisi, ailedenmiş gibi davranacak, işçileri çekip çevirecek, gerekirse öğle yemeği için alışveriş yapacak, makineleri kollayacak falan filan... Bu kadar laf kalabalığına gerek yok, benden hayatımı istiyorlardı ancak net bir cevap vermekte zorlanıyordum.

"Çok güzel bir iş ancak dünya görüşüm savaş sanayisine hizmet verecek bir firmada çalışmaya uygun değil," demeyi, direkt "Hayır" demeye yeğlemiştim. Hem çok daha havalı duruyordu, hem de karşımdakilerin beni anlayışla karşılayacaklarını düşünmüştüm. Fakat yanılmıştım. Bu sözlerime karşılık 2 saat boyunca Amerika, Japonya, Almanya gibi ülkelerin savaş endüstrisi için ne gibi faaliyetlerde bulunduğunu dinledim. Hepsi olası bir savaş için hazırlanıyormuş ve Türkiye'nin de bu yarışta geri kalmaması gerekiyormuş. Konu gereksiz yere dallanıp budaklanmıştı ve en sonunda pes ettim.

"Anlıyorum ancak yine de kafam karışık benim," dedim

Bu gibi durumlarda hep ayıp olacakmış gibi hissediyordum. "Bu iş sanırım bana göre değil," demek yerine henüz gençliğinin ortasında, kafası karışmış bir delikanlı rolünü oynamıştım ve işe yaramıştı. Adamcağız daha fazla uğraşmak istemedi ve acımış da olacak ki şirkette öğle yemeği ısmarlayarak beni postaladı.

Aramaya devam ediyordum. Başka bir iş görüşmesine gittim. Çok profesyonel davranıyorlar ve bana önceden hazırlanmış rutin sorular soruyorlardı. Fazla mesafeliydi ancak en azından aile şirketlerinin pespayeliğinden evlaydı. Fakat bu sefer de görüşmenin sonunda masaya bir makine düzeneği getirdiler ve neden çalışmadığı hakkında fikir yürütmemi istediler. Bir kez daha sınırlarıma hakim olamadım. Mezun olmak için o kadar sınavdan geçtikten sonra şimdi bu da neyin nesiydi? Sınanma korkum nedeniyle bir bahane bulup oradan kaçtım fakat iş görüşmelerine gitmeye devam ettim.

Yazılı sınav yapan şirketler, maaş beklentisi sorarak insanı şüpheye düşüren firmalar, mülakatlar, bir tane masa ve bir tane bilgisayardan ibaret sözüm ona şirketler ve en sonunda yorgun argın, bıkkın, umutsuz ve öfkeli bir halde eve dönüşlerim... Bir çay bahçesinde noktayı koyduğum üniversite eğitimim galiba bana çaycılık veya garsonluk dışında bir kariyer imkanı sunmuyordu. Ben ne ara bir işe girecektim de, kendime ait bir hayat kuracaktım hiçbir fikrim ve daha da kötüsü en ufak bir iyimser tahminim yoktu. Küçük evde varlığımı unutturmak için tamamen bir hayaletmiş gibi davranmaya başlamıştım. Ayaklarımın uçlarına basarak dolaşıyor, bana seslenilmezse asla ağzımı açmıyordum.

Pislik herif. Şu çocuktan bahsediyorum, bana patronluk taslayan. İlk iş görüşmemin ardından onu sık sık hatırlıyor ve destekçe de o günden farklı detaylar yakalıyordum. O an fark etmemiştim ancak odadan çıkarken masanın üzerinden arabasının anahtarını almıştı. Henüz yüzünde tüyleri olmayan, hayatında hiçbir zorlukla sınanmamış o çocuk karşımda patronculuk oynadığı yetmezmiş gibi bir de arabasıyla kışını gezdirecekti. Halbuki ne çok isterdim bir arabam olmasını. İstedğim zaman arabama atlayıp dilediğim yere gitmeyi. Birilerini arabayla bir yerden almak veya bir yerlere bırakmak bile başlı başına harika bir duygu olmalı.

"Ne demek ya, bırakırım ben 2 dakika!"

Elimde anahtarı sallayarak bu cümleyi birisine sarf ettiğimi düşündüm, niyeyse bundan garip bir keyif aldım. Araba sahiplerinin benzin fiyatlarından şikayet etmesi dahi hoşuma giderdi. Eğer

geniş ölçekte bakılırsa, benzin fiyatlarından ben de etkileniyordum. Yediğimiz, içtiğimiz her şeyin zamlanmasına neden oluyordu fakat yine de arabam olmadığı için verimli bir şekilde bundan yakınamiyordum. Yoğun trafikten dolayı söylenen, arabasını ustasına götürüp tüm günü sanayide harcadığı için bitap düşmüş insanlara da imreniyordum. Sadece arabası olanların dünyasında gerçekleşen bu tip huzursuzluklar ne yazık ki bana uzaktı.

Bunları düşünerek zenginlere, varlıklı insanlara karşı kendimi dolduruyordum. Tam olarak bir sınıf bilincim yoktu, hatta üniversiteden mezun olduğum ilk zamanlar kolaylıkla işe girerek para kazanacağımı ve zenginleşeceğimi düşündüğümünden bu gibi mevzuları hiç dert etmemiştim. Ancak günler geçtikçe, beni ailemin yanında bir hayaletmiş gibi yaşamaya mecbur bırakan bu sisteme kin dolmuştum. 'Hayalet gibi yaşamak' bir benzetme değildi, varlığım silikleşmiş ve görünmez bir hal almıştı. Neyse ki, bu çok uzun sürmeyecekti ve üç kuruş maaşı da olsa fena olmayan bir iş bulacaktım. Yani ilk bakışta fena olmadığını düşünmüştüm.

Organize Sanayi Bölgesinde bulunan bu küçük konstrüksiyon atölyesinde işe başlamam çok hızlı gerçekleşti. Başvurumu yaptım, ertesi gün görüşmeye gittim ve bu kadar... Asla "Şirketimize ne katabileceğini düşünüyorsun?" diye sormadılar. Kendimi beş sene sonra nerede gördüğümü de merak etmediler. O denli hızlı "Pazartesi gel başla," demişlerdi ki şüpheye düşmüştüm. Bir bit yeniği olmalıydı, hatta "Beni bu kadar çabuk kabul edecek bir iş yerinde çalışmak istemem," diyerek vazgeçmeyi bile düşünmüştüm ancak sonradan öğrendim ki tüm olay, devletin istihdam yaratmak adına küçük işletmelere destek vermesiymiş. Benim maaşımı da zaten şirket değil, devlet verecekmış...

Her neyse, öyle ya da böyle işe girmiştim ve nihayet silikleşen varlığım yeniden görünür hale gelmişti. Sanayi bölgesinde, küçük bahçesinde metal parçalar bulunduğu için hurdacı gibi gözüken ve işi düşme kimsenin uğramak istemeyeceği bir yerdirdi burası. Kapıdan içeri girdiğinizde kendinizi atölyede bulurdunuz. Zemin katta 8-10 işçi vardı. Saç metal büküyor, kaynak yapıyorlardı. Atölyeye bakan asma katta ise esas patron ve beni işe alan genç patron vardı. Esas patron şirketin esas sahibi, genç patron ise her

işe koştursun diye küçük hisse ile ödüllendirilmiş bir teknikerdi. Ben ise, bana çok da ihtiyacı olmayan bu işletmede devlet tarafından maaşı veriliyor diye "E o da dursun şurada," denilerek işe alınan üniversiteliyim.

Şirkette bana ihtiyaç olmadığı gibi yer de yoktu. Asma katta esas patron ve genç patronun masaları karşı karşıyaydı ve bana da onların yanında küçük bir masa ile eski bir bilgisayar ayarlandı. Daracak yerde üç kişiydik ancak neyse ki esas patron bizimle çok fazla takılmıyordu. İşçilikten gelip patron olan bu uzun boylu, heybetli, sert bakışlı adam atölyeyi tamamen genç patrona emanet etmişti. Kendisi de artık daha da zenginleşmek adına siyasetle ilgilenmesi gerektiğini biliyor, iktidar partisinin yerel yönetiminde rol almak adına atölyeden çok parti ile ilgili toplantılara gidiyordu. Hayat tarzımız, dünyaya bakışımız hiç aynıymış gibi değildi ancak ilk başlarda bunun çok da üzerinde durmadım. Maaşımı alacak, insan gibi yaşayacak, dışarıda birileriyle tanışırken mahcubiyetten eğilip bükülmeyecektim. Berbat bir yerdi burası ancak babamdan aldığım 50-100 Lira ile sevimli hayalet Casper gibi dolaşmakla karşılaştırılmazdı.

Günlerim genelde bilgisayar başında boş durarak geçiyordu. Sırf iş yapıyor gibi gözükmek, işle ilgilendiğimi düşündürmek adına arada atölyeye inip işçileri izliyordum. En nihayetinde şirket dahilindeki tek 4 yıllık üniversite mezunu bendim ve galiba bu yüzden olsa gerek bana mesafeli davranıyorlardı. Onları izlerken meraklı bir surat ifadesi takınıyordum ancak yaptıkları işle alakalı merak edilecek pek de bir şey yoktu. Gelen siparişlere göre pres makinesinde saç metali büküp daha sonra da kaynak makinesiyle kaynatıyorlardı. Her ne yapıyorlarsa, bunu yıllardır yapıyorlardı ve ben de orada her an bu rutin işleyişe burnunu sokacak üniversiteli gibi duruyordum.

Halbuki hiç işim olmazdı! Sıkılana dek insanın içini karartan atölyede işçilerin yanında duruyor ve ilk fırsatta masama doğru koşuyordum. İlk günlerde ciddi bir görünüm elde etmek için babamın çantası ile gelip gitmeye devam ettim ancak birkaç hafta sonra kendimi tamamen salacaktım. Çünkü kimsenin üstümü başımı salladığı yoktu. Zaten niye sallasınlar ki? Her yeri erkeklerle

rin doldurmasından şikayet ederken bir kez daha erkek bataklığına düşmüştüm.

Genelde genç patronla oturuyordum, aramız fena sayılmazdı. Henüz esas patronla çok fazla vakit geçirmemiştim ancak en azından tip olarak bana onun kadar uzak biri değildi. Arada bilgisayarda çizmem için basit işler veriyor, bazen de beni montaja giderken kendisine yol arkadaşı yapıyordu. Yolda da, sanayide önünden geçtiğimiz şirketlerin zenginlik hikayelerini anlatıyordu. Krizde batıp tekrar köşeyi dönenler, tek bir CNC makinesi ile başlayıp üretim hattı kuranlar, küçücük dükkanla başlayıp sanayide yayılmacı politika ile büyüyenler, yurt dışına ithalat yaptığı için kısa zamanda çoşanlar... Organize sanayi bölgesi genç patronum için örnek olabilecek hikayelerle doluydu ancak bizim atölyede pek o türden bir gelişme yaşanacağını zannetmiyordum. Ya da bilmiyordum, benim vizyonum buna elvermiyordu ve genç patronuma üzülüyordum.

Sessiz, sakin, iyi niyetli bir adamdı ve büyük ihtimal hayatını bu atölyede geçirecekti. Kabus gibi. Haftanın altı günü bu iç karartan atölyeye gelecek ve bu süreçte ne uzayacak ne de kısılacaktı. Aslında şu aşamada kısılmamak, hatta evrende belli bir ebatta yer kaplamak bile benim için önemliydi ancak sanki bir yerde talihi-min değişeceğinden emindim. Bu iş benim ilk işimdi ve bir şekilde işlerim rast gidecek, yaşamak adına daha güzel fırsatlarla karşılaşacaktım. Bu hissimi destekleyecek nitelikte hiçbir emare yoktu ancak yine de gönülden inanıyordum. Böyle bir atölyede çürüyecek değildim ya!

Gerçi hayatım boyunca karşımdaki insanları üzmemek için onların suyuna gitmeyi yeğleyen ben eğer kovulmazsam buradan nasıl kurtulabilirdim ki? Bu soru birden tadımı kaçırmıştı. Asla vedalaşmayı becerebilen bir insan olmadım. Hiç mutlu olmadığım ve her anında azap çektiğim ilişkilerde dahi ayrılma iradesini hep karşı taraftan beklemiştim. Bir türlü karşılarına çıkıp "Buraya kadar!" deme cesaretini gösterememişim, hatta bu nedenle yeni bir ilişkiye başlamaktan da korkar olmuştum. Öyle ya, bir süre sonra saçma sapan bir insanla beraber olduğumu anlayabilir fakat ayrılmadığım için onunla ömrümü geçirmek zorunda kalabilir-

dim! Aynı şekilde eğer bana "Git!" demezlerse, pekala ömrüm bu atölyede de çürüyebilirdi. Buna izin vermemeliydim. Neyse ki bu uğursuz düşüncelerimden ilk maaşımı almaya odaklanarak kurtuldum.

İlerleyen günlerde ilk maaşımı aldım, ikincisini de... Günler akıp gitti ve maaş almak hayatımın bir odağı değil de rutini haline dönüştü. Evin harcamalarına yardım ediyor, işe gidip geliyor ve bunun dışında çok da kayda değer bir şey yapmıyordum. Eskiden evin içinde bir hayalettim, bu sefer de iş yerinde. Zaten çok da elzem olmayan varlığımı hissettirmemeye gayret ediyordum fakat özellikle işçilerin yanında bu o kadar da kolay değildi.

"Ooo beyimiz gelmiş!"

Beni görünce böyle diyordu, içlerinde en fırlama olanı. Hürmet mi ediyordu yoksa dalga mı geçiyordu? Tam belli değildi. Yani daha doğrusu aslında baya aleni bir şekilde dalga geçiyordu ancak yine de bunu ispatlayamazdım. Çünkü bu konuda hassas davranmam hemen savunmaya geçebilir ve "Ya kötü bir şey mi dedik, beyim demenin ne ziyarı var?" diye üste çıkabilirdi. Bu nedenle bu laubali tavrını sineye çekiyordum ancak bana bulaşmasınlar diye yüzlerine güldükçe, daha da tepeme çıkıyorlardı.

Haklılardı. Koca atölyede tüm işi onlar yaparken en büyük payı esas patron alıyordu. Genç patron hadi yine işi bulan, getiren, tamamlanınca montaja götürendi ancak peki ya ben? Maaşımı devlet bile verse oradaki işlevsizliğim nedeniyle onlar için tamamen açık hedeftim. Ben yanlarında değilken kim bilir neler konuşuyorlardı?

"Okul okudum diye ortalarda geziyor!"

"Ben onun okuduğu okulu cebimden çıkartırım..."

"Tipini siktiğim!"

Bu sonuncusu biraz ağır olabilir ancak arkamdan bu tip lafların edildiğine emindim. Haksız da değillerdi. Tamamen işe yaramazdım. Firmadaki tek işlevim, esas patronun arkadaşlarının yanında

üniversiteli eleman çalıştırmakla gurur duymasına vesile olmalı. Özellikle de siyasi ilişkileri için müttefik gözüyle baktığı misafirleri varsa esas patron bambaşka bir kimliğe bürünürdü. Ağır ve oturaklı havası dağılır, sosyal ve hatta neşeli birine dönüşürdü. Normalde genç patronla ve benimle tek kelime etmeyen adamın çenesi düşerdi.

"E ekonomi iyiye gidiyor, biz de istihdam için elimizden geleni yapıyoruz. Bu sene geçti de, gelecek yaz gibi artık atölyeyi de yeni organize sanayi bölgesine taşıyoruz herhalde. Buralar dar geliyor, durmak yok. Yola devam..."

Alt tarafı bir ilçe belediyesinde meclis üyesiydi ama her hareketi şovdu herifin... Birlikte geçirdiğimiz vakit arttıkça sinir uçlarıma dokunmaya başlamıştı. Ağırladığı konuklara benim üzerimden hava atması sorun değildi ancak ülkenin iyiye gittiğine dair olan sarsılmaz inancı asabımı bozuyordu. İyiye giden senin işlerindi! Ne aşağıdaki işçilerin, ne de benim işlerim iyiye gitmiyordu. Ayrıca bu ziyaretlerin her birinde konuyu mutlaka inancı nedeniyle geçmiş yıllarda yaşadığı zorluklara getirir ve daha sonra da o kadar da inançlı olmadığını düşündüğü insanlar hakkında atıp tutardı. Mesela sevmediği birinden mi bahsedecek? "E zaten bu her akşam," dedikten sonra es verir, daha sonra da elini ağzına götürüp içme hareketi yaparak adamın alkol kullandığını vurgulardı.

"E ne var yani içiyorsa? Ne alaka yani?" diye araya girmeyi hep çok istemiştim. Doğru dürüst bir işim olmadığından dolayı ne zaman ofiste birini ağırlasa tüm konuşmaları dikkatle dinler, sanki ben de sohbetin içindeymişim gibi kafamda muhabbete salça olurum. Bire birde bana asla saygısızlık etmez, mesafesini çok iyi ayarlardı ancak birini gördüğünde ağzından çıkan her laf yaşam tarzıma bir saldırı halini alırdı. Halbuki içki içtiğimi de biliyordu, 5 metre karelik bir yerde dip dibe oturuyorduk. Birbirimizin her şeyinden haberimiz vardı fakat yine de başkalarının yanında içki içenler veya namaz kılmayanlar hakkında fütursuzca konuşmaktan hiç çekinmezdi.

Kararımı vermiştim, ayrılmalıydım işten! Ancak bunu yapmadan önce iş aramam gerekiyordu, çünkü öyle elimi kolumu sallaya-

rak çekip gidemezdim. O kadar zamandır çalışıyordum ancak elime geçen paradan geriye kalan koca bir hiçti. E zaten normalde de elimde kocaman bir hiç vardı ancak bu sefer koca bir ay boyunca işe gidip gelerek bir hiç kazanıyordum. Böylesi hem ailem, hem de toplum tarafından daha çok onay görüyordu. Dışarıdan bakıldığında boş kalmadığım düşünülüyordu ancak aslında hem iş yerinde bomboş duruyordum, hem de banka hesaplarım da eskisi gibi yine boştu. Tekrar iş aramaya başlama-lydım çünkü bu ofiste geçirdiğim her dakika kendi varlığıma bir hakaretti.

İktidarın ve esas patronumun söylediklerinin aksine öyle çok fazla iş imkanı yoktu. Demek ki ülke çok da iyiye gitmiyordu ancak ben her şeye karşın yine de olası bir ayrılık konuşması için kafamda konuşma hazırlıyordum. Daha önce kendi irademle haftalık halı saha maçlarının kadrosundan dahi çıkmamıştım, o nedenle bu istifa yetişkinler dünyasına belki de ilk adımım olacaktı.

"Eee, vaktiniz varsa biraz konuşabilir miyiz?"

Güzel bir giriş cümlesi değildi. Ayrıca niyeti en baştan çok belli ediyordu, tıpkı "Konuşmamız lazım," diye gelen sevgili gibi... Bunu ne zaman söyleyecektim ki? Zaten hepi topu 5 metre kare olan bir asma katta üç kişi dip dibeydik. Bir gün ofise gidip hali hazırda yanımda oturan adama aniden "Benim bir şey söylemem gerek," diyecek ve daha sonra istifa edecektim. Öyle mi? Bu gerçekten çok saçma olurdu. Çok daha stratejik bir yol izlemeliydim.

Bir yandan iş arayışım sürerken öte yandan günler de benim ne yaptığım veya ne düşündüğümle çok fazla ilgilenmeden akıyordu. Esas patronum giderek gözüme batıyordu. Hatta şöyle söylemeliyim, deli oluyordum. Alkol içenlere laf etmesi, varlığıma hakaret etmesi önemli değildi. Esas patron her gün deliler gibi kabak çekirdeği yiyordu. Neden bilmiyorum, siyasi amaçlı toplantıları azalmıştı ve ofise daha sık gelir olmuştu. Tüm gün yukarıdan işçileri izleyerek kabak çekirdeği çitliyordu. Çıt, çıt, çıt... Bıkma-

Hastaydım ben, bunun bir adı vardı. Misofonia. Sürekli ve tekrarlayan sesler beni deliye çeviriyordu ancak yine de ağzımı açıp esas patrona bu durumu izah edemiyordum. Derhal orayı terk etmeliydim fakat görünmez bir güç sanki hareket etmeme engel oluyordu. Ayrılamazdım ki ben! Son beraberliğim geldi aklıma. İlişkinin bir noktasında sevgilimden nefret eder olmuştum da, yine de 1,5 sene boyunca beraber olmuştuk. Tam bir basiretsizlik. Halbuki tek yapmam gereken onu karşıma alıp "Ben ayrılmak istiyorum," demekti. Fakat olmuyordu işte, neydi bunun nedeni? Kibir mi yoksa? İnsanların bensizliğe dayanamayacağını mı düşünüyordum? Yok canım, olamaz. Hadi sevgililerimden bensiz kalamazlar diye ayrılmamış olayım, esas patronum bensiz pekala yapardı. Hatta ben bu atölyede olmasam tek bir iş bile aksamazdı. Ancak yine de ayrılığı dillendirmeye henüz hazır değildim.

Sadece patron değil, işçilerle de durum kötüye gidiyordu. "Beyim" günleri geride kalmıştı. Çoktan "Yeğenim!" aşamasına geçmiştik ve artık beni gördüklerinde "Yeğenim!" çekiyorlardı. İşçiler ve bir de mahalle esnafları... Bu iki kesim ile aranızda net bir mesafe koyamadığınızda bir anda kendinizi hiç istemediğiniz bir sohbetin içinde bulabilirsiniz.

"Yeğenim, yukarıdakilerle konuşsan da, şu bayramda 9 gün izin yapsak..."

Akılları sıra beni salak gördüklerinden dolayı, hiç istemedikleri konuşmaları bana yaptıracaklardı. Ki yapacaktım da...

"Eeee, şey... Arkadaşlar bayramda biz de 9 gün izin yapacak mıyız? Diye soruyorlar da..."

Bu lüzumsuz mevzu yüzünden esas patronun benle kurduğu mesafeli ilişkide de kırılmalar oldu. Adam zaten izni 9 gün yapacakken hem gereksiz yere muhatap olduğumla kaldım, hem de ilişkimizdeki sınırlar yerle bir oldu.

"Nabüün yaa?"

Ben bilgisayarda bir şeylere konsantre olmuşken hiç beklemediğim anda böyle sesleniyordu. Sinir bozucuydu. Ya da kabak

Çekirdeğini itleyip asma kattan aŗađıda olup bitenleri takip ettiği sırada kafasını aniden bana çevirip hazırlksız yakalıyordu.

"Nabüüün ya?"

"Napayım, yakında işten ayrılcam da, kafamda onun konuşmasını hazırlıyorum," diyemiyor, sadece gülümsemekle yetiniyordum. "Nabüüüyüydüm" ben ya gerçekten? Ara sıra hiçbir konuşma yapmadan bir daha işe gelmemenin kötü bir fikir olmadığını düşünüyordum. Ya da mail ile ayrılmak... Gayet pratik ve rahat olurdu. İnsanlık ayrılık mevzusunda yüz yüze görüşmeye neden böyle önem atfetmiş ki? Tabii ki de; salak yerine konmamak ve gelmeyecek birini beklememek adına ancak keşke böyle olmasaydı.

Daha kötüsü, tanıdığım herkese işten ayrılacağımı söylemiştim. Bunun arkasında, ne kadar çok arkadaşşıma anlatırsam o denli yapmaya mecbur kalırım gibi bir düşünce vardı. "Söylediklerimden dolayı mahcup olmamak için en sonunda işten ayrılmak zorunda kalırım," gibi basit bir çıkarım yapmışım ve nihayetinde sadece mahcup oluyordum. Muhtemelen dışarıdan bakanlar için ilişkisinden sürekli şikayet etmesine rağmen bir türlü ayrılmayan biri gibi gözüküyordum. Beni gören arkadaşlarım ilk olarak istifa edip etmediğini soruyordu.

"Eeee noldu senin iş? Var mı gelişme?"

"Ay sonunda kesin çıkıyorum!"

Her sorduklarında çok net tarihler veriyordum ancak o kesin tarihler geldiğinde en fazla kafamda müthiş hazırlanmış bir konuşma ile iş yerine gidiyordum. Sonrası ise bildik manzaralar. "Yeğenim" ile kapıdan girer, asma kata çıktığımda "Nabüyün" ile karşılaşırıdım. Daha da kötüsü esas patron abdest almak için paçalarını sıvamış bir halde, ofiste çıplak ayağıyla dolaşıyordu. Kabak ekirdeği yerken beynime işitsel anlamda yaptığı saldırı, dev ayaklarının görsel taarruzu ile devam ederdi. Yine de dayanmayı sürdürüyordum. Hayatımın geri kalanında bir işe yarar mıydı? Emin değildim ancak böylece tahammül eşiğim de artmış oluyordu.

"Türkiye, son çeyrekte gösterdiği gelişme ile Almanya, İtalya ve İspanya gibi gelişmiş ülkeleri geride bıraktı... Ahahahaha... Bak bak, bir de hükümeti beğenmezler ahahaha..."

Bu da işte ruh sağlığını yerle bir eden son hamlesiydi. Bazen çıplak ayaklarıyla oturup kabak çekirdeği çitleyerek okurdu bu haberleri. Eskiden böyle gazetelere kimsenin itibar etmediğini sanardım ancak esas patron inanmak bir yana dursun, okudukça keyifleniyordu. Abartılı şekilde kahkahalar atıyor hatta aldığı hazzı taçlandırmak adına kendine bir de kahve söylüyordu. İşte tam böyle anlarda asma kattaki ofisten kaçır, atölyede işçilerin arasında gezerdim. İşçiler, altı üstü "yeğenim!" diyerek laubalilik ediyorlardı ancak her halükarda esas patron tarafından sinanmaktan iyiydi.

İşçilerden bir tanesinin iguanası vardı, onu öyle çok seviyordu ki işe gelirken dahi yanından ayırmıyordu. Kaynak yaptığı sırada iguanayı bir kenara koyar, onun dışında mutlaka omuzunda taşırdı. Abartılı sevgiden hiç hoşlanmam, hastalıklı bulurum ancak iguananın atölyede bulunmasından dolayı memnundum. Bir kere ayakları kesinlikle esas patronunkinden çok daha güzeldi. Sakin tavırları ve bilgece bakışları etkileyici, derisinin yeşili ise göz alıcıydı. Zamanla en büyük zevklerimden bir tanesi ögle aralarında iguanayı beslemek haline geldi.

Bazen sırf bu nedenle işçilerle beraber yemek yiyor ve onların konuşmalarına kulak kabartıyordum. Yine böyle bir gün iguananın ağzına doğru havuç sallandırırken işçilerden zam için konuşmaya hazırlandıklarını duydum. Haklarıydı. Fakat yine de düşünmeden edemedim, benim de böyle bir hakkım olmalıydı. Evet, belki ayrılık konuşmasını beceremezdim ancak zam istemekten de çekinecek değildim ya! Hem yani ne olabilirdi ki? En kötü işten atılırdım. Yani lafin gelişi, tabii ki bundan daha iyi bir ihtimal düşünmüyordum...

Ertesi sabah asma katta gazetesini okurken aniden zam meselesini açtım. Tam da haberlerden dolayı neşelenip kahvesini söyleyeceği sırada keyfini kaçırmıştım.

"Senin maaşı biliyorsun devlet destekli ödüyoruz, hükümet orada bir iyileştirme yapacaktır muhakkak. Biraz sabret, memleket iyiye gidiyor. Hiç merak etme."

Böyle demişti esas patron, çıplak ayağı ve önündeki kabak çekirdeği paketiyle. Genç patronun böyle konularda söz hakkı bile yoktu ancak ben açıkçası memleketin iyiye gittiği fikrine pek katılmıyordum. Zira öyle olsa iş aramalarımın bir sonuç çıkardı ama ne yazık ki bu şirkette sevimli hayalet Casper veya bir iguanadan hallice takılmaya devam ediyordum. İçinde bulunduğum çıkmazdan kurtulamıyordum. Eğer harekete geçmeyi biraz daha ertelersem genç patron gibi hayatımı karartacaktım. Buna izin vermemek adına, belki bana destek olurlar diye durumu aileme açtım.

"E oğlum iş işte, eş eşte bulunur," dedi, annem. Hadi işin işte bulunmasını anlamıştım ama eş niye eşte bulunuyordu ki? Bu konuda bir polemige girmekten kaçınarak ne denli büyük bir bunalım içinde olduğumu dilim döndüğünce anlatmıştım ancak ne annem, ne de babam maaşı olan bir işin öylece bırakılabileceğine ikna olmuyorlardı. Fakat ben her şeye karşın kafamda istifa konuşmamı netleştiriyordum. O gün geldiğinde söylediklerimle sadece istifa etmeyi değil, düzenin sömürücülerine karşı tokat niteliğinde sözler sarf etmeyi planlıyordum. Ve o gün de çok geçmeden gelecekti.

Öncesinde, o hafta sonu yakın arkadaşlarım benimle artık aleni bir şekilde dalga geçmişlerdi. Benim kifayetsiz, sümsük, istifa etmeyi kıvıramayacak bir beceriksiz olduğumu söylemiş, neredeyse altı aydır her hafta işten ayrılmaktan söz etmemle eğlenmişlerdi. Her biri sırayla ağzıma öykünmüş, benim sözlerimi bana gülmek için sarf ediyorlardı.

"Bu hafta kesin istifa ediyorum abi!"

"Adamın ayağından tiksindim ya, sırf bu yüzden bana ayrılırken yüklü tazminat vermeliler."

"Giderken o iguanayı da çekip kurtarırım o hayattan, konuşmıyor ama acı çektiğini biliyorum."

Tüm bu cümleler bana aitti ve seslerini komikleştiren arkadaşlarım tarafından tekrar bana söylenmişti. Haklılardı ve haklı olduklarından dolayı Pazartesi günü şirkete hiç olmadığı kadar büyük bir kararlılıkla gittim. Her zamanki gibi esas patron gelmeden genç patronla havadan sudan ve hafta sonu yaptıklarımızdan konuştuk. Onunla muhabbet ederken vicdan azabı çekiyordum, çünkü sanki önce ona bahsetmem gerekiyordu bu ayrılık kararından. Bana ve tüm dünyaya karşı nezaket sahibi bir insanı öylece arkamda bırakıp gitme düşüncesi... Hemen aklımdan bu tip düşünceleri attım ve zaten akabinde de esas patron geldi.

Jilet gibi takım kıyafetini çekmişti, büyük ihtimalle öğleden sonra yine siyasi toplantılarından birine gidecekti. Acele etmeliydim, eğer elimi çabuk tutmazsam onu o gün bir daha görmeyebilirdim. Lacivert takımı, açık mavi gömleği ve kırmızı kravatı ile masasına geçmiş, her zamanki gibi gazetesini okuyordu. Ben ise boş gözlerle bilgisayara bakıyor ve giriş cümleme karar veriyordum. Esas patron birden montunun cebindeki faturaları çıkardı ve genç patronun önüne attı. Genç patron da hemen sonra birkaç fatura ve hesap cüzdanıyla birlikte benim önüme bıraktı.

İş yerinde artık o denli işe yaramıyordum ki, bir üniversite mezunu olarak girdiğim şirkette banka işlerini halletmeye gönderilen bir ayakçıya evrilmiştim. "Hassiktir!" diye kendime sinirlendim. İstifa etmeye geldiğim günde bir de bankada sıra bekleyecektim. Organize sanayideki banka şubeleri, bedava yemek dağıtılan belediye organizasyonlarından çok daha kalabalık olur ve en basit işlemler için dahi 2-3 saat beklemeniz gerekebilirdi. Bu da esas patronumu öğleden sonra kaçırma ihtimalimi doğuruyordu. Neyse ki korktuğum kadar uzun sürmedi ve içimden söylenerek tekrar şirkete doğru yol aldım. Bugün kesinlikle bu kepezeliğe bir son verecektim ve şükürler olsun ki esas patronun arabası atölye kapısının önünde duruyordu. Yetişmiştim.

Elimde dekontlarla içeri girdiğimde işçiler yemek yiyordu. "Yeğenim!" diyerek beni yemeğe davet ettiler ve nasıl olsa son yemeğimiz diye karşı çıkmadım. Ayrıca iguanayı da son görüşüm olacaktı. Belki çok fazla bir paylaşımımız yoktu ancak iyi kötü bir yıldır bu işçilerle beraberdim ve şimdi de her şeyden habersiz

benimle son yemeklerini yiyorlardı. Bu işten ayrıldıktan sonra onları bir daha göreceğim miydin? Büyük bir tesadüf olmazsa, hayır. O zaman başka bir deyişle onları tamamen hayatımdan çıkarmak üzereydim. Çok kısa bir süre sonra hayatta bir zamanlar yolumun keşiştiği, sonrasında ise yaşayıp yaşamadıklarından dahi haberdar olmayacağım insanlar halini alacaklardı.

İşte bulmuştum! Tam olarak bu duyguya katlanamıyordum. Her ayrılıkta, sanki ayrıldığım insanın üzerine toprak atıyordum. Hiçbir ayrılık yoktur ki, sadece "Artık bu kadar sık görüşmeyelim!" anlamına gelsin. Aslında her defasında ve hepsinde söylenen şeydi, "Buraya kadar beraber vakit geçirdik ancak bundan sonrasında artık ikimiz de birbirimiz için ölüyoruz." Benim baş edemediğim sadece ayrılık değil, aynı zamanda ölüm fikriydi. Artık görüşmediğim eski arkadaşlarımı, sevgililerimi düşündüm. Canlı olmaları ile ölü olmaları arasında hiçbir fark yoktu, belki de birkaç tanesi bu dünyadan göçmüştür bile...

Fakat yetişkin olmak, hayatı anlamak, ölümü de kabullenmeyi gerektirmiyor muydu? Doğmadan önce milyonlarca yıl boyunca dünya üzerinde olmayan bir varlığın, dünya üzerindeki kısa süreli canlılığını niye bu kadar abartıyorduk ki? İşçilerle oturmuş tabldot-tan yemek yerken ani aydınlanmalar yaşamıştım. Diğerlerine "Afiyet olsun" dedikten sonra yukarı çıktım. Büyük gün gelmişti. Esas patron şık takımıyla oturmuş kahvesini yudumluyordu. Genç patron da bilgisayarda ikinci el araba ilanlarına bakıyordu.

Hiçbir şey söylemeden esas patronun masasının önündeki sandalyeye oturdum. Kendi masama geçmediğim için dikkatini çekecekti bu hareket, sevimli bir şekilde yüzüme bakarak "Büyüür," dedi. İşçi geçmişi olduğundan galiba, tıpkı aşağıdaki işçiler gibi gereksiz bir laubaliliği vardı. Normalde daha da öfkelenmeliydim bu tavrına ancak yumuşamıştım. Birazdan yapacağım konuşma ile yollarımız ayrılacaktı ve aslında birbirimiz için birer ölü haline gelecektik. Tüm öfkemi unuttum ve her şeye rağmen bu ayrılığı en incelikli şekilde halletmeye karar verdim. Sesim titriyordu.

- Eeee.. Şey. Bir süredir konuşmak istiyordum.

"E konuşalım ama benim toplantım var, çok uzun sürmesin", derken telefon çaldı. Bir süre oğluyla telefonda konuştu ve sonra tekrar bana döndü.

- Ha, pardon. Ne diyecektin?

- Öncelikle bu kararımın ne sizinle, ne de bu firmadaki herhangi biriyle alakalı olmadığını bilmenizi isterim. Bir süredir kendime yeni bir yol çizmem gerektiğini düşünüyordum.

Ben konuşmaya başlayınca asma kattaki ofis mutlak bir sessizliğe kavuşmuştu. Esas patron boş gözlerle bakıyor, genç patron ise bilgisayarla ilgileniyormuş gibi görünse de dikkatini bana çevirmişti. Onları yarı yolda bıraktığımı düşünerek duygulanmıştım, sesimin titremesi daha da arttı.

"Bakın tekrar ediyorum, bunun sizinle hiçbir alakası yok. Siz hep çok iyi davrandınız bana, sorun siz değilsiniz. Kesinlikle benim yapmak istedi..." dediğim sırada karşımda sadece esas patron yoktu. Daha önce yollarımı ayırmak isteyip de bunu dile getiremediğim her ilişkim gözümün önüne geldi. Orada bir işten değil, sevgililerimden, çocukluk arkadaşlarımdan, çok sevmeme rağmen katlanamadığım insanlardan ayrılıyordum.

"Burası benim ilk iş yerim oldu, ilkler her zaman unutulmazdır ve benim için de aynı şekilde olacak. Sizleri asla unutmayacağım," derken ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Organize sanayi bölgesinin içinde, makinelerin gürültüsü eşliğinde duygusal gelgitler yaşıyordum. Bir kepezeliğe son vermek isterken tam bir kepezeye dönmüştüm. Berbat bir iş yeri, saçma sapan bir patron ve benimle her fırsatta dalga geçen işçilerden ayrılacağım için yaptığım drama kimse mana veremezdi. Ki esas patron da bir mana verememişti, şaşkındı.

"Yaa ne olacak canım. Asıl biz teşekkür ederiz," dedi. Ayrılmak istemem hiç umurunda değildi. Hatta o kadar sallamamıştı ki, gevşek gevşek çekirdek çitlemeye devam ediyordu. Mahvolmuştum. Karşılarında ağlamamak adına müsaade istedim, lavaboya gittim. Ardımdan da genç patron geldi. Yüzümü yıkıyor bir yanda da genç patrona bir şeyler söylüyordum. "Siz hep çok iyiydiniz,

nezaketiniz ve inceliğiniz için çok teşekkürler," derken adamcağız şaşkınlıktan sadece beni izliyordu.

Tekrar içeri döndüğümde esas patron ortalarda yoktu. Bu kadar mıydı yani? Bir şey demeden öylece gitmiş miydi? Benim neredeyse altı aydır konusunu açmaya korktuğum, kendimi hazırladığım istifa konuşması bunun için miydi? Sabahki öfkemin yerini alan duygusallık, bu kez de şaşkınlığa dönüşmüştü. Asma kattaki ofiste, öylece havada asılı kalmıştım. Genç patrona döndüm.

"Eeee, şey. O zaman ben gidebilirim değil mi?"

"Ne zaman istersen, kafana göre... Sen iyisin değil mi?"

"İyiym, iyi... Neyse, toparlanıp çıkayım ben..."

Dediğimi yaptım ve toparlanıp çıktım. Aşağıda işçilere veda edip atölyenin kapısından dışarı adım attım ve böylece de ilk iş yerim kişisel tarihimin mezarlığındaki yerini almış oldu. Üzerine toprak atmıştım. Bir daha ne o şirketten, ne de oradaki herhangi bir canlıdan haber aldım. İguana dahil hepsi geride kaldı. Bense hayatıma devam ettim. Bir süre daha ailemin evinde bir hayaletmiş gibi yaşamaya devam edecek, iş görüşmelerinden daha iyi bir sonuç almayı umacaktım.

Büyük denilebilecek hayaller olmasa da, en azından umduğum birçok şeye nihayetinde kavuşmayı başardım. Aradan geçen yıllardan sonra geçmişe dönüp baktığımda ne kadar da toy bir aptal olduğumu artık çok daha iyi anlıyorum. Büyüdükçe ayrılıklar olağan hale gelecek, sevdiğim insanlarla vedalaştıkça ve yakınlarımızın üzerine gerçekten toprak attıkça bunun hayatın bir rutini olduğunu fark edecektim. O günden sonra çok farklı sektörde işe girdim; havalandırma, inşaat, makine parçası veya kombi şirketleri... Bir yerden sonra iş görüşmeleri, işe başlamak, işten ayrılmak veya kovulmak sıradan bir hale geldi ve tek umursadığım şey ne istediğim, ne hissettiğim oldu.

Şimdilerde tecrübeli bir mühendis olarak sektöründe önde gelen, falan filan, öyle önemli, böyle görkemli bir şirkette çalışıyorum. Yok, şikayet ettiğimden değil de, gerçekten de o denli mühim

değil. Mühim olan, şirketin bana verdiği sınırsız benzinli, istediğim kadar hor kullanabildiğim son model bir araba var. Bazen çalışmaktan çok şikayet etsem, sabahları kalkarken hala mızdımlansam da yeri geliyor arkadaşlarımla buluşuyorum ve ayrılmak üzereyken beni çok mutlu eden şu teklifte bulunuyorum.

"İstersen ben seni bırakayım. Hiç hayır deme, yolumun üstü zaten..."

✕

YETİŞKİNLİK

8

1

Yakıcı güneş nedeniyle kimsenin dışarıya çıkmaya cesaret edemediği saatlerde, barın bahçesinin gölgeye bakan tarafında, farklı masalarda üç kişi vardı. Bir tanesinde beyaz saçlı, yaşlıca bir adam oturuyordu. Dökülmeye yüz tutmuş saçları dağınık, giyimden kararmış eflatun gömleğinin yakası açık ve gerdan bölgesi ise fazla alkol tüketenlere has kırmızılıktaydı. Önüne at yarışı bültenini sermiş büyük bir ciddiyetle çalışıyordu. Bir önceki gece yaptığı derin analizler sonucunda altılının çatısını kafasında oturtmuştu ancak 5. ayaktan hala tam anlamıyla emin değildi. Öyle basit bir kararsızlık da değil; ya Sergüden'i tek geçecekti ya da koşuyu komple kapatacaktı.

"Efkan!" diye bağırdı. Dikkat çekmeyi başarinca, eliyle boş bardağını kaldırarak bir bira daha istediğini belli etti.

Yaşlı adamın hemen yanındaki masada genç bir kadın vardı. O kadar gençti ki, henüz barlara girmek için reşit bile olmadığı düşünülebilirdi. Yoğunluk başlamadığından dolayı öğlen saatlerinde kimse buna dikkat etmeyecekti. Saçının önündeki bir tutamı mora boyamıştı, önünde ise defter açık hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. O denli konsantre olmuştu ki yoldan geçenler arasında onu fark edenler, neler karaladığını merak ediyordu. Çoğunluk şiiir olduğuna hükmediyordu. Daha dikkatli inceleyenler ise bu kadar hızlı şiiir yazılamayacağından genç kızın günlük tuttuğunu düşünüyordu. Gerçekte ise genç kız sadece tatil için çantasına koyması gerekenlerin listesini yapıyordu.

Bir saatte ancak yarısına geldiği birası içilemeyecek kadar ısınmıştı. "Bakar mısınız?" dedi, son derece nazik bir ses tonuyla. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Bahçenin en uç masasındaki takım kıyafetli genç adam kravatını gevşetmişti. Oturalı çok olmamasına rağmen üçüncü birasını bitirmek üzereydi. Gözlerini uzakta bir noktaya dikmiş, sanki kafasının içinde birileriyle hesaplaşıyordu. Yüzündeki ifadeden hararetli bir tartışmanın içinde olduğu rahatça anlaşılabilirdi. Uzun zamandır işsiz olan genç adam kötü bir iş görüşmesinden daha çıkmıştı. Toplantıda söylemek isteyip de söyleyemediklerini kafasından geçirerek teselli oluyor ve bu sırada birasını su gibi içiyordu. Bakışlarını odakladığı boşluktan gözlerini ayırmadan bardağını havaya kaldırdı. Hiçbir şey söylemeden yeni birası gelene dek öylece bekledi.

Long Gone, şehrin popüler mekanlarından bir tanesiydi. İş çıkışı saatlerinde dolmaya başlar ve gece 02:00'ye kadar da öyle kolay yer bulunmazdı. Mesai arkadaşlarının dedikodusunu yapmadan eve gidemeyen çalışanlar ve piyasa yapmaya gelenler dışında hatırı sayılır miktarda da müdavimi vardı. Efkan da buranın sabahçısıydı. Erkenden gelir, kahvaltısını eder, sonra da bir önceki gecedan savaş alanına çevrilmiş mekana girişirdi. Bu sırada da öğlen vakti gelen az sayıdaki müşteriye de içki servisi yapardı.

"Pardon hocam," dedi, takım kıyafetli gençin masasına birayı koyarken döktüğü için. Biranın şekerli kokusunun sindiği bir bez ile masayı sildi, sildikçe de bu kimine çekici gelebilecek garip koku etrafa yayıldı. "Bir saniye geliyorum," diyerek yeni bir bez almak için barın arkasına giderken televizyon ekranındaki anormal hareketliliği fark etti. Yalnızca görüntü olsun diye duvara asılan televizyonda haberler vardı ve kırmızı bantlı altyazıda aynen şöyle yazıyordu: GÖKTAŞI DÜNYAYA YAKLAŞIYOR!

"Üç ayda bir göktaşı yaklaşıyor, bir türlü gelememi!" diye düşünse de yine de merakına yenik düşerek televizyonun sesini açtı. Ciddi görünlümlü bir haber spikeri, bazı uzmanların açıklamaları ve yorumlarıyla birlikte kısa süre içerisinde bir göktaşının dünyaya çarpacağı ayrıntılı olarak anlatılıyordu.

"Ne yapmalıyız? Bu saatten sonra bu konuda anlamlı bir şey söylemek mümkün değil. Yaklaşık 2 hafta içerisinde dünyaya çarpmış olması kuvvetle muhtemel. İnsanlık olarak daha önce de

kurduğumuz medeniyetlerin yok olduğunu biliyoruz. Şimdilik tek yapabileceğimiz şey önümüzdeki günleri sevdiklerimizle birlikte, en güzel şekilde yaşamak. Hepsi bu."

Yaşlı ve yabancı bir profesör bunları söylüyor, haber spikeri ise söylenenleri simültane tercüme ediyordu. Mekandaki takım kıyafetli genç adam odaklandığı noktadan nihayet kafasını kaldırdı ve hiçbir şey demeden çantasını da alarak barı terk etti. Efkan peşinden hareketlenecek olsa da kafası karışmıştı. Neler oluyordu? Henüz bir fikri olmadığı için mekandakileri inceledi.

Genç kız elinde kalem, kalakalmıştı. Aklından ilk geçenler "Tatile gidecektim, ne gerek vardı?" oldu. Dünyanın sonunun tatiline gelmesine bozulmuştu. Hemen ardından da "Aman neyse, ben yine giderim de umarım dünyanın sonu geliyor diye çok kalabalık olmaz," diye düşündü. Sonra da Efkan'a seslendi.

"Şaka falan olabilir mi?"

"Valla klasik göktaş haberi ama bu sefer ciddi gibi..."

Nihayet kuponunu tamamlayan yaşlı adam, beşinci ayakta Sergüden'i tek geçmeye karar vermişti. Fakat dünyaya yaklaşan göktaş oyun planının değişmesine neden oldu. Nasıl olsa artık para hakkında çok endişelenmesine gerek kalmadığından beşinci ayağın tamamını kapattı. (At yarışlarına daha önce bahis yapmayanlar için not: Koşularda ne kadar çok ata oynarsanız, kazanma şansınız ve aynı oranda kupona yatırdığınız para miktarı yükselir.)

"Efkan bir tane daha bira getirsene evladım," diye bağırdı yaşlı adam. Altılıyı kazanacağından neredeyse emindi, keyiflenmişti. Fakat Efkan sakallarıyla oynayarak düşüncelere daldığından hareket etmedi. Bunun üzerine yaşlı adam sesini yükseltti.

"Efkan diyorum, alo! Bira getirsene oğlum. Kuruduk burada."

"Şimdi getiriyorum Fahri Abi, kusura bakma. Her zaman dünyanın sonu gelmiyor."

"Aman bakma evladım sen, ha 15 gün sonra, ha 15 yıl sonra... Zaman çok hızlı geçiyor, illa bir gün sonu gelecekti."

Efkan da, yaşlı adam da çok rahattı ancak bu sadece henüz haberin gerçekliğini idrak edememelerinden kaynaklanıyordu. İkisi de şakalaşarak ortada duran gerçekliği görmezden gelmeyi seçmişti. Efkan, beygir tutkunu yaşlı amcaya birasını verdikten sonra kendisine de bir bira doldurdu ve tekrar düşüncelere daldı. Hayatı boyunca hep yakın bir zamanda gerçekleşeceğine inandığı hayaller kurmuş, bu hayallere tanıdığı herkesi ortak etmiş fakat gerek korkaklığından, gerekse de kendine olan güvensizliğinden hiçbir hayaline ulaşamamıştı. "Çok ünlü bir müzisyen olacağım, herkes bu şarkıları duymak isteyecek," diyordu. Asla o şarkıları kaydetmek için harekete geçmedi. Kafasında kitap fikirleri, senaryolar, hikayeler eksik olmazdı ancak bunlar kağıt üzerine dökülmez, daima kafasında kalmaya devam ederdi. Şimdi de eğer haberler doğruysa, bunların hiçbir anlamı kalmamıştı.

Doğru veya yanlış. Belki de bu sadece yapması gereken için bir işaretti. Çocukluk arkadaşı, en iyi dostu İdil'in karşısına çıkmalı ve yıllardır içinde biriktirdiklerini ona söylemeliydi. Söylenenler doğruysa dünya üzerinde vakit geçirmek için çok fazla vakitleri olmayabilirdi ama yine söylenenler doğruysa ve birbirlerine yürekten aşık olanlar sonsuza dek bir arada kalacaksa? "Bunun için denemeye değer," diye düşündü. Hatta bunun için denemek zorunda olduğuna aydı. Yaşamını başka nasıl daha anlamlı bir hale getirebilirdi ki?

Ø

2

İkisinin yolları, henüz lisede, hazırlık sınıfında kesişmişti. Her ailenin çocuğunu göndermek için can attığı gözde bir devlet okulunda aynı sınıfa düşmüş ve kalabalık bir arkadaş grubu ile birlikte dört seneyi dolu dolu yaşamışlardı. Şüphesiz ki hayatlarının en güzel yıllarıydı ve o sınıfta olan herkes bunda hemfikirdi. Belki ilerleyen yıllarda tanımadıkları insanların yanında lise anısı anlatmaya başlayınca dışardan bakanlar o kadar da ilginç bulmayacaktı ama olsun; onlar aynı hatıraların üzerinden tekrar tekrar

geçmekten hiç usanmadılar. Kapısından şekilsiz bir ergenken girdikleri okullarında her biri metamorfoz geçirmiş ve bu sırada da çeşitli kombinasyonlarla birbirleriyle sevgili olmuşlardı. Efkan ve İdil hariç; her ikisi de birbirinin en yakın arkadaşlarıyla birliktelik yaşayınca onlar için geriye sırdaşlık ve dostluk kalmıştı.

"Efkan, insan ancak yalnız kaldığında tam anlamıyla kendisi gibi olabilir. Çünkü yanında kim olursa olsun hep bunun bilinciyle hareket eder ve davranışları değişir. Sen yanımdayken öyle olmuyor ama, ben yine kendim gibi olabiliyorum. En çok da bunun için seviyorum seni, teşekkürler."

Üniversite yıllarında görüşme sıklıkları azaldı. Farklı üniversiteler ve farklı arkadaş grupları onların yolunu ayırmıştı. İletişimleri seyrekleşse de yine de kopmadılar. Uzun zaman görüşmedikten sonra bir araya geldiklerinde dostlukları yine kaldığı yerden devam ederdi. Ayrı kaldıkları zaman zarfında neler yaşadıklarını en küçük ayrıntısına kadar anlatır sonra da lise günlerini yad ederlerdi. Parlak bir liseden mezun olmalarına kıyasla üniversitede ikisi de bocalamıştı. Hatta Efkan okulun üçüncü senesinde geçtiği ve geçemediği derslere şöyle bir göz gezdirince okumakta ısrar etmeye gerek görmedi. İdil de onu bu konuda yüreklendirdi.

"Fizik okuyup ne yapacaksın ki? Yapabileceğin onca şey varken yerinde olsam bir dakika bile durmazdım."

Efkan okulu tamamlayamadı ancak müzik kariyeri de pek istediği gibi gitmedi. Daha doğrusu bir müzik kariyeri olduğunu iddia etmek bir hayli güçtü. Şarkılarını sadece kendisi ve yakın arkadaşları biliyordu. Bu yüzden de bir süre sonra hayatta kalmak adına barda çalışmaya sürüklenecekti. İdil ise en yakın arkadaşına okulu bırakması için cesaret vermişti ancak kendisi üniversiteden mezun olacak, sinema-televizyon bölümünü bitirecekti. Sadece bu kadar da değil, asistan olarak setlerde çalışmaya başladığında hayatının aşkına da kavuşacaktı.

"Bilmiyorum Efkan, nasıl oldu anlamadım ama aslında hep aradığım insanın o olduğundan eminim."

İdil'in daha önce de erkek arkadaşları olmuştu. Arkadaşıyla onlar hakkında konuşur, kimseye anlatmadığı detayları onunla paylaşırdı ancak Efkan ilk kez başka türlü hissetti. İdil, ne denli büyüğü bir aşk yaşadığını anlatırken nihayet Efkan'ın gözünün önündeki perde kalkmıştı. Ani bir aydınlanmayla, İdil'in avuçlarından kayıp gitmesi ve kendisinden tamamen uzaklaşması ihtimaline dayanamayacağını anladı. Böylece İdil ile ilişkisinde mide kramp-ları dönemi başladı. Aklına her geldiğinde, onu her gördüğünde karnına ağrılar saplanıyordu. Bundan böyle onunla birlikteyken hislerini bastırmak ve düşündüklerinden farklı şeyler söyleyebil-mek için fazladan enerji sarf etmek zorunda kalacaktı.

İdil, sevgilisi ile arasının iyi olduğu zamanlarda Efkan'ı tama-men unutturdu. Hayatının merkezine sadece erkek arkadaşını koyar, değil Efkan, hiç kimseyle ilgilenmezdi. Bu yüzden de çevresinde Efkan'dan başka arkadaşı kalmamıştı ki o da artık pek arkadaşı sayılmazdı. Sevgilisi ile kavga edip kendisini bir çıkmazda bulunca soluğu Efkan'ın yanında alır ve ona "Sen nasılsın?" bile demeden çektiği acılardan, yaşadığı buhrandan bahsedirdi.

"Kızıyorum, aşırı sinirleniyorum ama o yokken de elim ayağı-ma dolanıyor. Yapamıyorum."

Her defasında kolu kanadı kırılmış bir halde geldiğinde Efkan nasıl hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Ne "Bu ilişkide ısrar etmen çok saçma!" gibi nasihatler verebilirdi, ne de ona moral verecek sözler bulabilirdi. Her şeyin kendiliğinden yoluna girece-ğine dair aptal bir umutla bekleyecekti. İdil'in kendisiyle ilgilen-memesini, uğruna okulu bıraktığı müzik kariyerinin bir yere gitmemesini, kendisinden beklentileri olan ailesini hayal kırıklığına uğratmasını dert etmeden bekledi. Er ya da geç bir gün her şey düzelecekti. Umudunu diri tutmaya çalışıyordu. Ta ki İdil'in yüzünde saklayamadığı bir sevinçle karşısına çıktığı güne dek.

"Evleniyoruz Efkan. Hiç öyle evlilik teklifi gösterilerine girme-dik. Sabah kahvaltıdan sonra oturuyorduk. Çaylarımızı içerken evlilikten, evlenen arkadaşlarımızdan bahsediyorduk ve birden 'Yapar mıyız? Yaparız,' dedik. O kadar."

İçinden bir şeyler kopup gitmişti sanki. Neredeyse çocuk yaşlarda filizlenen ve ne kadar kuvvetli olduğunu çok geç anladığı hisleriyle baş başa kalmıştı. Eğer bir mucize olmazsa bu denli güçlü bir aşk beslediği İdil, kendisine bambaşka bir yol çizecekti. Öyle ya; bekarlar evlilerden, evliler de bekarlardan er ya da geç uzaklaşırdı. Baş başa kaldığı burukluğu ile yeni şarkılar bestelemeye başladı. Acı çekmenin yaratıcılığı tetiklediğine dair yaygın inanışı haklı çıkartacak kadar verimli bir döneme girmişti. Şarkılarını yakın çevresine dinletip övgüler alıyor, ancak özgüvensizliğinden dolayı yine kabuğundan dışarı çıkamıyordu. Arada aşka gelip arkadaşlarına "Şarkılarım çok güzel be oğlum," demesine karşın tanımadığı insanlara da ulaşmak için bir tanesini bile kaydetmemişti. Bara gidip geliyor, evde gitarıyla cebelleşiyor ve bu sırada da bolca alkol tüketiyordu. Efkan'ın bohemlikle, zavallılık arasında seyreden bu yaşantısı çocukluk arkadaşının bir akşamüstü çalıştığı bara gelmesiyle farklı bir seyir kazandı.

"Bu sefer kesin bitti Efkan, bir başkası var hayatında. Beni hiçbir zaman sevmemiş, hem de hiç..."

İki yakın arkadaşın yolları yeniden bir araya gelmişti. Eve gittiklerinde İdil, dostunun omuzlarına ağlıyor, Efkan ise tek bir kelime etmeden ona sarılıyordu. Kim bilir? Belki de anlık bir kıvılcımlanma kısa sürede yangına dönebilirdi ancak Efkan acele etmedi. Dostunu omuzlarında teselli ettikten sonra bir süre daha evinde ağırladı. Hastalıktan yeni kurtulmuş birine bakar gibi onunla ilgilendi, teselli etti. İdil yıkıcı bir aşk hikayesinin sonunda dostunun cömert sevgisiyle iyileşiyordu. Günler birbirini kovalarken nispeten normale döndü ve Efkan'ın karşısına güzel bir teklifle çıktı.

"Neden Sezinlerle hep birlikte tatile gitmiyoruz?"

"Sezinler" dediği, liseden arkadaşları Sezin ve İlker'di. Lisede sevgililerdi, üniversite de ayrılmadılar ve İlker askerden gelir gelmez de evlendiler. Onları tanıyanlar için "ideal ilişki" timsali bir çiftti. Liseden dönem arkadaşlarından her birinin aşk hayatında iniş çıkışlar olmuştu. Her biri zaman zaman depresyona girmiş ve arkadaşlarından yardım istemişti. Sezin ve İlker ise çok dikkatle

incelenirse sinir bozacak derecede istikrarlıydı. Hiçbir aşırılıkları olmadan, hep ne istediklerini biliyorlarmış gibi davranarak etraflarında ne istediğini arayıp duran herkesi rahatsız edebilirlerdi.

Yine de "Evet!" dedi Efkan. Gördüğü her şeyden yersiz bir umut devşirecek kadar çaresiz olduğundan, tatil planına yazgısının onu sürüklediği kaçınılmaz bir son gözüyle yaklaştı. "Tabii ya, kaderimiz çizilmiş bizim, bu tatil de eşsiz büyük planın bir parçası," diye düşündü ve hiç vakit kaybetmeden çantasını hazırladı. Kısa süre içinde liseden dört arkadaş aynı arabada güneye doğru yol alacaktı ve çok geçmeden baharın kendisini hissettirdiği ilk günlerde turunç kokuları arasında kahvaltı edeceklerdi. Deniz manzarası ve tatlı rüzgar içlerini yaşam enerjisiyle dolduruyordu. İdil, kalabalık sofrada çatalını hangi kahvaltılığa uzatmak istediğinden emin olamadı.

"Hayatımın sonuna dek burada kalabilirim, o denli mutluyum şu an."

Duyduğu memnuniyeti gizleyemiyordu. Envai çeşit peynir, zeytin ve reçel masadakilerin aklını almıştı. Uzun zaman sonra İdil'i böyle görmek Sezin'i neşelendirdi.

"Doğru söyle. Bıraksak seni hayatının sonuna dek burada yaşar mısın?"

"Ben cidden yaşarım ya. Ama siz de olacaksınız, yoksa sıkılı-
rım."

"İlker'le ben yaşayamayız, çocukların okulu sıkıntı... Siz Efkan'la kalın işte, hem Efkan da burada barlarda çalar. Oh mis gibi, bitti gitti!"

"Benle burada kalır mısın Efkan?" dedi İdil, gülerek. Ekmeğine portakal reçelini sürüyordu. Masadaki herkes midelerini doldurmayaya odaklanmıştı ancak Efkan bu soru karşısında afallamıştı. Öylesine, sırf kahvaltıya eşlik etsin diye haybeye sarf edilen sözleri bir tek o ciddiye almıştı. Aklının içinden binlerce düşünce geçiyordu. "Tabii ki, seninle sonsuza dek yaşarım!" gibi epik yanıtları,

gerçekçi cevapları veya tamamen duymazlıktan gelme gibi seçenekleri kafasında tarttı.

"Aaaa şuna bak, yanıt vermiyor. Bu kadar mı bıktın benden? İyi ya, tatilden sonra bir daha görüşmeyiz," dedi İdil, ağzındaki zeytinin çekirdeğini avucuna çıkartarak.

"Sofra o kadar güzel ki, başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum."

Halbuki sofrada en az yemek yiyen isim Efkan'dı ancak yine de kimse bunun üzerinde durmadı. Tatildaydılar, Efkan dışında kimse fazla düşünmüyordu. Havuz başında "Liseden kim, nerede, ne yapıyor?" dedikodularını akşam rakı sofraları ve sabah da tekrar dev kahvaltı sofraları takip ediyordu. Sezin ile İlker, arkadaşlarını şaka yollu olarak sürekli birbirine yakıştırıyor, İdil bu şakalara hiç itiraz etmiyor, Efkan ise aksi gibi geriliyordu. Daha kötüsü de, İdil "gönül işleri" gibi konularda Efkan'a göre her zaman fazla rahattı. Hoş bulduğu bir erkekle ilgili açık saçık konuşmaktan hiç çekinmez, müstehcen şakalar yapardı.

Efkan için, böylesi hisler beslediği biriyle bu denli yakın olmak zaten yıpratıcıydı. Bazen gelişigüzel söylenmiş "Canım" veya "Bir tanem" gibi sözlerle fazla anlam yüklüyor, bazen de İdil'in ona arkadaş olarak dahi değer vermediğinden şüphe ediyordu. Bir de tüm bu gerilimin üzerine İdil'in her zamanki rahat tavırları eklenince tatil tam bir işkence halini almıştı. Birazcık ümitlenmek amacıyla çıktığı bu yolculuk, hevesini de cesaretini de tamamen yok etmişti. Ve cesaretini de tekrar kolay kolay toplayamayacaktı, ta ki dünyaya bir göktaşı yaklaşıp kadar...

Δ

3

Kadın ile erkek arkadaş olabilir mi? Binlerce kez üzerine düşünülmüş, tartışılmış aptal bir soru. Efkan'ın hayatına bakıldığında buna verebileceği sabit bir cevabı yoktu. Yıllar içinde Efkan değiştiğinde, bu soruya verdiği yanıt da değişiyordu. Lisedeyken tartışmaya dahi değer bulmazdı. Okul arkadaşları onun can dostlarıydı, cinsiyetleri

ise önemsiz bir ayrıntı. Ancak üniversiteye geldiğinde farklı istikametlere savruldu ve kadınlarla erkeklerin kesinlikle arkadaş olamayacağına hükmetti. "Yani benim bir sürü arkadaşım var, şimdi bir kadın benim için hoşsa, onla neden sadece arkadaş olayım ki?" diye düşünüyordu. Bunu çok kati bir gerçekmiş gibi savunuyor ve sorgulamaya dahi lüzum görmüyordu. Daha sonraları ise küçük bir düzeltme yaptı.

"Tabii karşı cinsten biriyle dostluğunuz geçmiş yıllara dayanıyorsa, o zaman arkadaş olabilirsiniz. Çünkü böyle bir durumda onu yıllardır tanıdığınız için artık kafanızdan onunla ilgili farklı düşünceler geçmez."

Alt tarafı basit bir soru karşısında Efkan'ın güncellemeleri bitmiyordu. Çünkü yıllar geçtikçe fark etti ki, yakın erkek arkadaşlarının eski sevgilileriyle halen görüşmeye devam ediyor ve onlara karşı hiçbir şey hissetmeksizin dost kalabiliyordu.

"Karşı cinsten birisi çok eski arkadaşınızsa, ya da size çok yakın birinin sevgilisi ise arkadaş olabilirsiniz. Çünkü artık onlar artık cinsiyetsizdir. Fakat onun dışında hayatınıza giren eli yüzü düzgün, hoş biriyle önce arkadaş mı olmak istersiniz, yoksa haz odaklı hayaller kurmak mı? Tabii ki haz odaklı hayaller çok daha çekici gelir, ne diye bir arkadaşla daha ihtiyacınız olsun ki? Zaten yeterince yok mu?"

Durmadan fikir değiştiriyor, yaş aldıkça kurduğu ilişkiler nede niyle farklı istisnaları cevaplarının arasına yerleştiriyordu. En sonunda tüm bu içtihat düzenlemesi gibi inşa edilmiş kaidelerden vazgeçmek üzereydi. Tam da tekrar "Kadın, erkek arkadaş olabilir tabii ki," gibi bir sonuca ulaşıyordu ki, bu kez de ani bir aydınlanma ile İdil'e olan aşkını fark etti. Milyonlarca kez üzerine konmuş bir soru onu alt etmişti ve artık bunun üzerine düşünmek anlamsızdı. Eğer duydukları gerçek ise, dünyaya yaklaşmakta olan bir göktaşı vardı ve ne pahasına olursa olsun dünyanın sonu gelmeden İdil ile yüzleşecekti. Eğer duydukları gerçek değilse de, ne önemi vardı ki? Er ya da geç İdil ile yüzleşmek zorundaydı.

En ufak bir yer sarsıntısında dahi kilitlenen telefon hatları, göktaşı haberlerinin ardından da hiç şaşırtıcı olmayacak bir şekilde

kullanılamıyordu. Efkan televizyonda rastladığı bir haberi teyit etme ihtiyacı dahi duymadan İdil'e ulaşmaya niyetlendi ancak nafileydi. Operatörlere isyan etti.

"15 gün! Bari bi 15 gün daha sorunsuz çalışın, ondan sonra canınız cehenneme!"

Sanki kafasında bir planı varmışçasına kararlı adımlarla kendisini dışarı attı. Belki de durduk yere gaza gelmiş ve çalıştığı mekanı da sahipsiz bırakmıştı ama en azından sonunda bir vesileyle harekete geçmişti. Uzun zaman önce sadece geçici bir süreliğine girdiği yerden utanmasa neredeyse emekli olacaktı. Sırf bu yüzden bile göktaşının yaklaşmasına sevinmeliydi.

Dışarıda, yılbaşı gecelerinin öncesinde görülen bir telaş vardı. Herkes ellerinde telefonlarıyla birilerini arıyor, haberin doğruluğunu öğrenmeye çalışıyor ve içgüdüsel olarak en güvenli yer olduğunu düşündükleri evlerine bir an önce gitmek için acele ediyorlardı. Efkan, "Keşke dünyanın sonu hakkında daha önceden detaylı bilgi verselerdi. En azından bir tatbikat falan yapsaydık," diye düşündü. Tam o sırada önünden yaşlı bir adam geçmekteydi.

"Hep sizin yüzünüzden! Sizin! Ahlaksızlıklarınız yüzünden Allah bizi cezalandırıyor."

"Ha siktir lan!" diyesi geldi ama hiç uğraşmaya da niyeti yoktu. Amcayı duymamış, görmemiş gibi davrandı. Kendisini barın önüne kadar getiren kararlı adımları kısa süre içerisinde yerini tedirgin adımlara, daha sonra da sokak ortasında dikelmeye bırakmıştı. Sokaklarda İdil'i arayacak değildi ya. Olan bitene inanamıyor ama görmezden de gelemiyor, kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Toparlayamadı da. Neyse ki adımları ondan bağımsız karar alabiliyordu. O da adımlarının kararına saygı duydu ve harekete geçti.

"Önce bir annelere gideyim de, İdil'e sonra ulaşırım. Göktaş gelecekse de daha vakti var..."

Son birkaç gelişinde pek şahit olmadığı bir coşku hakimdi ailesinin evinde. Gülen suratlar ve sevgi gösterileriyle karşılandı. Özellikle de annesi sıkı sıkı sarılıyordu. Ayaküstü şakalaştılar.

"Şükür evinin yolunu bulabildin, dünyanın sonu gelmese hiç gelmeyeceksin."

"Ya anne ben normalde de gelecektim de... Valla denk geldi."

Evdekiler, hiç de dünyanın sonu yaklaşıyormuş gibi davranmıyorlardı. Hele salondaki sofrayı görünce Efkan bir an şüpheye düştü. "Acaba dünyanın bitişi mi kutluyorlar?" diye düşündü.

Masa bir hayli kalabalıktı. Börekler, sarmalar, mercimekli köfte, mevsim salatası, patates salatası gibi yiyecekler evde "gün" yapıyor olmuş neşesi yaratmıştı. Daha bir de bunların üzerine çorba, pilav ve tavuk yemeği gelecekti. Uzun süredir kendi yaşam döngüsünden çıkıp da ailesinin evine uğramayan Efkan, iştah açıcı sofraya karşısında bir anlığına da olsa "Aslında dünya güzel ya," diye düşündü ve hayırlandı.

"Bunların hepsi bitecek mi yani? Yok daha neler?"

Güzel yemekler, aileyle geçirilen vakit... Bunlar, Efkan'ın yaşamında öncelik verdiği şeyler olmamıştı. Ailesi, hayatın yoruculuğundan kaçıp dinlenmek için dolaşp döndüğü bir yer halini almıştı yıllar içinde. Tıpkı dışarı kaçtığında sokak kedileri tarafından hırpalanan bir ev kedisi gibi dönüyordu ailesinin yanına. Yıpranmış bir halde kapıdan girmesiyle hem fiziken, hem de ruhen bakıma alınıyor ve sonra da tekrar mücadele edip ayakta kalmak adına dışarıya çıkıyordu. Ancak bu sefer son olabilirdi. Belki de İdil için son bir kez mücadele edecek ve sonra da... Bum!

Çevresi tarafından neşeli bir delikanlı olarak bilinirdi. Gerçekten de neşeliydi. İnsanlara gülümseyen ancak gerçekte büyük acılar çeken biri değildi asla; en fazla çektiği aşk acısıydı. Utangaç ve özgüvensiz olsa da, kendi potansiyelini hiçe sayarcasına yaşasa da tüm bunlar suratını asarak dolaşmasına sebebiyet vermezdi.

Ailesiyle de arası iyiydi. Herkes severdi onu, çalıştığı barda da mekanın müdavimleri onunla sohbet eder, şakalaşırdı. Liseden çok yakın arkadaş grubu ile ilişkisini hiç kesmemişti. Kısacası, her şeye rağmen hayatından memnundu ancak dünyanın, yani her şeyin, sonunun gelebileceğini ancak ailesinin evine geldiğinde idrak edebildi. Ağzına annesinin yaptığı sarmaları tıktırıyordu.

"Anne var ya, dünya sırf şu sarmanın yüzü suyu hürmetine dönüyor," dedi ve biraz duraksadı... "-du yani. Belki artık bu bile yetmeyecek..."

Ölüm düşüncesi korkunçtur; hem sevdiklerinizden sonrasını düşünmek, hem de ölümünüzün ardından siz olmaksızın hayatın devam edeceği düşüncesi ağır gelir. Efkân'ın anne ve babası ise ya haberlere aldırış etmemişlerdi ya da dünyanın sonu geldi diye tamamen koyvermişlerdi. Öyle ya, herkesin aynı anda yok olması belki bir nebze olsa daha rahat kabullenilebilirdi. Evde asla endişeli bir hava yoktu. Efkân'ın önceki ziyaretlerinde gündeme gelen okulu bırakması, bir baltaya sap olmaması gibi konular bile unutulmamıştı. Annesi, yemeğin ardından sakız tatlısıyla çay içerken oğluna takıldı.

"İnat ettin, ne okulu bitirdin. Ne yuvan oldu. Vallahi bravo Efkân!"

"Anne sen hala orada mısın ya? Bitti, bitti. Toparlan artık, gidiyoruz."

Akşam boyunca birbirleriyle eğlendiler. Eski fotoğraf albümleri açıldı, sünnet fotoğrafları incelendi. 12 yaşında sünnet olan Efkân'ın kocaman olmasına rağmen belden aşağısı çıplak halde dolanmasına o zamanlar neden şaşırmadıklarını düşündüler. Küçükken gittikleri tatillerde Efkân'ın deniz tutkusundan ve denize girmekten moraran dudaklarından bahsettiler. Bayramda tüm sülâlenin yer aldığı fotoğraflar, ilkokul fotoğrafları derken sıra lise fotoğraflarına geldi. Ailesi, oğullarının tüm arkadaşlarını ismiyle tanıyordu. Lise boyunca neredeyse hepsi evlerine gelmiş ya da Efkân onlarda kalmaya gitmişti. Mezuniyet gecesinin son fotoğrafında yer alan herkesi tek tek sorduktan sonra annesi parmağıyla İdil'i işaret etti.

"Ben hep en çok bu kızı sevmiştim, sizi de çok yakıştırıyordum."

"En güzelini Sezin'le, İlker yaptı bak. Bak bunlara, belki de bekar gidecekler dünyadan," diyerek, katıldı babası.

Efkan, anne, babasına herhangi bir yanıt vermedi. Mezuniyet fotoğrafına uzun uzun baktı sadece. İdil'in lisedeki hali şimdikine çok yakındı. Sporculuktan gelen atletik vücudu, oyuncak bebeklerinki gibi kocaman gözleri, hafif dalgalı saçları ve şekilli dudakları ile sadece birazcık daha gençti. Kendisi ise tıfıl bir oğlan çocuğuydu. Sakalsız bembeyaz yüzü, zayıflığından dolayı çok belirgin duran adam elması ve şaşkın yüz ifadesi ile tam bir ergendi. Bir tek kıvrırcık saçları aynı kalmıştı. Halen de bazı lise arkadaşlarının rehberlerinde "Kıvrırcık" olarak kayıtlıydı.

"İyi oldu ya, boş verin. Şimdi çocuğum olsa çok üzülürdüm, garibim daha nereye geldiğini anlamadan her şey sona erecekti."

Böyle şaka yapmıştı ama şakadaki gerçeklik payı İdil'e ulaşması gerektiğini hatırlattı. Bir yandan telefonunu kontrol ediyordu. Normalde olsa çoktan salonu terk etmiş, ailesinin yanından taşınmasından bu yana hiç değişmeyen odasına kaçmıştı. Fakat artık salonda, ailesiyle vakit geçirmeliydi. Annesi, öteki dünyadan bahsediyordu.

"Ay canım annem, heralde ilk onu görürüm. Ölmekten nasıl korkuyordu garibim ama bak şimdi hep beraber onun yanına gidiyoruz. Kesin babamı da bulmuştur, yine kavga ediyorlardır. Kocasını öldükten sonra 25 yıl yaşadı ama öfkesi bir türlü bitmedi. İlla bir yanına uğramıştır."

Babası karşılık verdi. "E böyle sonsuza dek sürecek mi ya? Bari öteki tarafta rahat bıraksalardı birbirlerini. Alt tarafı yanlış bir evlilik yani..."

Efkan da anne ve babasının varsayımlarla dolu konuşmasına dahil oldu ve ortalığı daha da kızıştırmak için "Anne, belli oldu. Babam öteki tarafta seni tanımazlıktan gelirse hiç şaşırma. Şimdi den yol yapıyor gibi geldi bana," diye girdi araya. Annesi eğlenceli

ve zeki bir kadındı. "Sen bizi boş ver de, kendine bak oğlum. Bu dünyada olmadı, bari öteki dünyada birini bul. Yoksa sonsuza dek bir başına kalacaksın..."

Yıllardan bu yana hiç bu kadar bir arada kalıp vakit geçirmemişlerdi. Gece hemen bitmesin diye kimse yatmaya gidemiyordu. Her biri oturdukları koltuklarda sızana dek uykuya direndiler. Önce annesi gözünü kapattı, ardından babası uykuya teslim oldu. Efkan ise İdil'in telefonunu kontrol etmeye devam ederken daha fazla dayanamadı. Tilki uykusu olarak adlandırılabilir bir tedirginlikle gözlerini kapattı. Gözleri tekrar gecenin ilerleyen saatlerinde telefonun sesi nedeniyle açılacaktı. Anne ve babasını uyandırmamak için aceleyle salondan çıktı ve odasındaki çalışma masasına oturdu. Bilinci tam açılmamıştı.

"İdil, sen misin?"

"Oh be, nihayet! Sıçıcım cidden, operatörlerin hiçbirisi dünyanın sonuna hazırlıklı değilmiş!"

"Kaç saattir sana ulaşmaya çalışıyorum, iyisin değil mi?"

"İyi diyelim, iyi olalım Efkan ya. Dünyanın sonu falan geliyor öyle uğraşıyoruz ahaha... Ya sorulara bak, manyak mısın oğlum?"

"Ne bileyim ya, neredesin?"

"Hah, ben de onu diyecektim. Sanem, Fırat, Ilgaz, Olcay, Yağmur, İlker, Sezin falan hep beraber sahildeyiz. Sen de gelsene."

İdil, lise arkadaşlarıyla buluşmuş, okullarının baktığı sahile gitmişti. Efkan telefonu kapatır kapatmaz son bir kez odasına baktı. Tek kişilik yatağı, üzeri yapıştırıcılarla dolu çalışma masası, çalışmaya devam eden inatçı eski bilgisayar ve de kitaplığı olduğu gibi duruyordu. Çocukluğu ile vedalaşır gibiydi. Ardından da anne ve babasını uyandırıp onlara gitmesi gerektiğini anlattı. İkisi de bir daha görememe ihtimaline karşın çocuklarına sıkıca sarıldı. Efkan, evden dışarı çıktığında bir yaz gecesinin en serin saatleriydi.

Efkan, dolunayın da yardımıyla arkadaşlarını bulmakta çok da zorlanmadı. Göktaşının yaklaşmasıyla mı ilgisi vardı? Bilinmez, dolunay neredeyse kızıl renkteydi. Sahil en kalabalık hafta sonlarından bile çok daha kalabalıktı. İnsanların bir kısmı göktaş haberlerine asla inanmıyor, bir kısmı ise yaşanan gelişmeleri an be an takip etmek için gözlerini telefonlarından ayırmıyorlardı. Sahilde, İdil'in telefonda saydığı isimler haricinde bir dolu arkadaş daha vardı. Hepsi de lise tayfasındandı. Efkan, onları gördüğü için de mutluydu. Hepsisiyle tek tek öpüştü, kucaklaştı ve en sonunda kalabalık arkadaş grubunda İdil'in yanına çöktü. Yüksek sesle sordu.

"Siz nasıl hepiniz burada buluştunuz ya?"

Yanıt veren Fırat oldu. Liseden arkadaşları ona Nanay derdi, çünkü soy ismi Tanay'dı.

"İlk Olcay gelmiş, sonra işte ulaşabildiğine ulaşmış..."

"Teşekkürler Nanay, kafalarda soru işareti bırakmadığın için teşekkürler," dedi gülerek, Efkan.

Sadece varlığı bile ortamı hafifletmiş, neşelendirmişti. "Herkes iyi değil mi? Yağmur, sen nasıl izin aldın da geldin buraya ya? Valla dünyanın sonu gelecek!" diyerek, seri halde şaka yapmaya devam ediyordu. Yakın zamanda tatilde gördüğü arkadaşlarına "Sezin, İlker. Sizi hiç özlememiştim ben yaa," dedi. Aklında bir an evvel İdil'i gruptan uzaklaştırmak ve ona açılmak olsa da, dostlarıyla da ilgilenmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa kurduğu tüm ilişkilerden sorumluydu ve sorumluluklarından kaçamazdı. Çalçene arkadaş grubu sakince çimlere uzanmış, göktaş meselesinin gerçekliğini tartışıyorlardı. Çoğunluk yine 2-3 hafta sonra unutulacak bir kıyamet haberi olduğundan eminlerdi.

İdil ise halinden son derece memnundu. Efkan gelir gelmez kafasını onun omzuna koymuş, sırtıyordu. Bir yandan şakalarına gülerken diğer yandan da şarabından içerek esrik bir halde denizi izliyordu. Tam bir gamsızdı. Bu hali dünyanın sonu geldi diye

değildi; her zaman umursamaz ve keyif düşkün olmuştı. Yemeyi, gezmeyi, tembelliği çok sever ve dünyevi zevkleri en doğal hakkıymış gibi hayatının her anında talep ederdi. Kıyamet ihtimaline karşın dahi tavrından ödün vermedi. Kaykıldı ve kafasını Efkan'ın dizlerine koyarak "Saçıma okşasana," dedi. Kedi gibi şımartılmak istiyordu.

Efkan için İdil'in bu tip istekleri gayet olağandı. Aralarında mesafe olan bir ilişki değildi onlarınki, İdil'in istediği zaman sınırları tamamen şeffaf hale getirdiği, istediği zaman ise kalın çizgiler çizdiği bir arkadaşlıktı. Aylarca hiç görüşmeyip doğru dürüst iletişim kurmadıkları da olurdu, günlerce aynı evde kalıp beraber uyudukları da. Bu tamamen İdil'in kontrolündeydi. Efkan ise tamamen edilgen bir konumda kendisine çizilen sınıra göre hareket ederdi. Elini İdil'in saçlarının içine sokup parmak uçlarını kafasının üzerinde dolaştırdı, ardından tek bir tutamı tutarak havaya doğru kaldırdı. Bıraktı. Saçlarıyla oynarken olabildiğince sıradan bir şey yapıyormuş gibi gözükmeye çalışarak arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti.

"Lan hadi itiraf edin, ben bir balta sap olamadım diye hepiniz içinizden sevindiniz değil mi? İtiraf etmeseniz de ciğerinizi biliyorum ben, içimizden biri çok başarılı olur diye gece gözünüze uyku girmez sizin."

Lise tayfasının arasındaki sohbetler genelde bu şekilde seyrederdi. Birbirlerine neredeyse incitmeye varacak sivrilikte sözler sarf ederlerdi. Bu, aralarındaki samimiyetin bir nişanesi sayılırdı. Birbirlerine bu denli saldırdıkça ne denli kopmaz bağlar ile bağlandıklarının sağlamasını yapıyorlardı. Sanem yanıtladı.

"Bir baltaya sap olmana pek ihtimal vermediğimiz için o kadar da sevinmedik. Ama hazır kıyamet kopuyor, herkes itiraf etsin. Dünyanın yok olmasının en iyi yanı, Efkan'ın şarkılarının da dünyadan tamamen silinecek olması."

Kahkahalarla güldü hepsi. Sanem'in bu sözlerinin ardından bu sefer Ilgaz, Efkan'ın bir şarkısının nakaratını gecenin karanlığında çok duygulanmış gibi söyledi. Denize doğru bakıyor, arada ağlıyormuş gibi burnunu çekiyordu.

"Benim güzel sevgilim... Mutluluğu, sen seçmedin... Kaçmakla biter mi sandın? Tüm dertlerin?"

İlgaz, şarkının nakaratını birkaç kez tekrarlamıştı ve her defasında sesini daha da incelterek sözlerin fazla romantik olmasıyla dalga geçmişti. Gerçekte ise lise tayfasının tamamı Efkan'ın şarkılarını çok severdi. Ona, şarkılarını herkese dinletmesi gerektiği yönünde cesaretlendirici konuşmaları da yapmışlardı ancak yine de Efkan'ı ikna edememişlerdi. İdil, yattığı yerden saçlarının okşanmasının verdiği yatışmışlıkla sordu.

"Efkan, sahiden kime yazdın bu şarkıyı ya? Hayır yani tüm aşk hayatını da biliyoruz burada, kime yazmış olabilirsin ki yani?"

"Ya demek ki bilmediğiniz şeyler de var, sanatçı adamım. Gizemlerle doluyum," derken, bu sefer Efkan kendisiyle dalga geçiyordu. "Madem itiraflara geçtik, hadi herkes bir şeyler itiraf etsin. Dünyanın sonu geliyor, kimsenin sırrı kalmasın hadi," diye devam etti. İdil, teklif karşısında yattığı yerden doğrulacak kadar heyecanlanmıştı. Tam onun seveceği cinsten bir oyundu.

"Efkan var ya, tam bir bebecsin. Hadi herkes dökülsün, kapatıyoruz dükkanı. Ben biliyorum, bu sefer o göktaş düşecek. Yüzde yüz, hadi."

Hemen hepsi de bu fikre bayılmıştı ancak hiçbiri de sırrını veren ilk kişi olmak istemiyordu. Her fırsatta birbirini zor durumda bırakmaktan hoşlanan arkadaşların ne zaman, ne yapacağı belli olmazdı. Biraz tez canlılık ederek sırrını söyleyen bir tanesinin, ortamda gizini paylaşan tek kişi durumuna düşmesi hiç de imkansız değildi. Yine de Olcay cesaret namına bir adım attı.

"Sırrımın bir kısmı benle kalacak ama şu kadarını söyleyeyim. Lise yıllarımda buradan bir arkadaşımın annesini düşünerek sık sık mastürbasyon yaptım. Kendisinden özür dilerim."

Olcay'ın itirafı tam bir itiraf sayılmazdı ancak yine de grubu eğlendirmeyi başarmıştı. Kimin annesiydi ki bu? Herkes, birbirinin anneleri hakkında konuştu, hangileri olabilir? Hangileri kesinlikle olmaz üzerine fikir yürüttüler ve en sonunda bunun Efkan'ın annesi

olduğuna hükmettiler. Olcay bu konuda asla ağzını a mıyordu ancak çocuklar böyle olduğunu varsayarak bir hayli eğleniyordu. Nanay Fırat, ortamın yumu amasından cesaret aldı.

"İki sene önce bo andım ama bunu annemler bile bilmiyor, bu zamana kadar hiçbir şey anlamadılar. Bizimkilere tek bir söz dahi etmedim."

Olcay'ın itirafı büyük  a kınlık yaratmıştı.  imlere yayılmış arkadaşlardan kocaman bir "Oha!" sesi  ıktı. "Abi bunu nasıl saklayabilirsin ki?" diye sordular ancak Nanay hiç de ilginç bir cevap vermedi.

"Soran olursa evde dedim, kimse de merak edip 'Siz niye hiç beraber g r nm yorsunuz' demedi. Bugün bile hiçbiriniz sormadı."

Her biri, tam da o an gerçekten de Olcay'ın karısını uzun zamandır görmediklerini fark etti. Hatta tipini dahi akıllarına getiremediler, o denli yabancı biriydi kendileri için. Sanem ve Yağmur, hazır bo andıklarını  renmi ken Olcay'ın eski e i hakkında gerçek fikirlerini dostlarıyla paylaştı ve daha sonra söze Sanem devam etti.

"Ben  niversiteyi tam burslu kazanamadım, %50 bursluydum ama hep sakladım."

Sanem'in itirafı da çok ilgi çekiciydi, çünkü lisede onun gibi  alı kan bir öğrencinin üniversitede %50 bursla okumasına kimse inanmadı. Israrlı soruların ardından Sanem  niversite sınavında  i inin geldiğini ve tuvalete gitmemek için olduğu yerde i ediğini de sözlerine ekledi. Lise tayfası ağzlarını a a a a güldüler buna, çünkü Sanem gibi başarılı bir figürde bu acınası hikaye çok komik duruyordu. Bunun ardından Yağmur, İspanya'da okuduğu zamanlar yolda i emesiyle ilgili bir anısını paylaştı. Pek itiraf gibi olmadığından kimseyi kesmedi. "Yağmur yani bu muydu?" dediler toplu bir halde.

Gece boyunca hepsi bir itirafta bulundu. En son geriye oyunu başlatan E kan ve kucadıdaki İdil kalmıştı. Sıra artık kaçınılmaz olarak onlara geldiğinde, ikisi de " nce sen!" diyerek sırasını

savmaya çalıştı. Fakat kazanan mayışmış haldeki İdil olacaktı, hem Efkan düşününce böylesinin daha mantıklı olduğu kararına varmıştı. Ya İdil ondan önce yapacağı bir itirafla hiç duymak istemediği şeyler söyleseydi, mesela oradan birine aşık olduğunu? Buna müsaade etmemek adına söz sırasını aldı ve olduğu yerde hafifçe doğruldu. İdil de tam yanında, gözlerinin içine bakıyordu. Konuşmadan önce verdiği es biraz uzun olunca arkadaşları sabırsızlanmıştı.

"Hadi ama!"

"Vardır ya illa bir şeyler."

Efkan, arkadaşlarına aldırmaksızın sadece İdil'in gözlerine baktı ve sözleri, ağır bir yükten kurtuluyormuş gibi bir anda ağzından çıktı.

"Ben İdil'e aşığım!"

Sahildeki hiç kimse, ileride bekleyen ve ara sıra arkadaş grubuna yanaşıp tekrar giden köpek bile Efkan'ın bu söylediğine inanmamıştı. Verdiği uzun es molasının ardından gelen bu kısa itiraf kimseyi tatmin etmedi.

"Offff. Abi hadi ama ya."

"İlkokulda mıyız ya, bu ne şimdi?"

Daha da fenası, İdil de inanmamıştı. Arkadaşının şaka yaptığını düşünüyordu.

"Efkan bu mu yani? Ben de sana aşığım, tamam oldu mu? Hadi güzel bir itiraf daha, hemen, şimdi!"

Efkan, hiçbir arkadaşının, hatta parkta yatan köpeğin bile kendisine inanmaması üzerine herkesi ikna etmeye çaba göstermenin anlamsız olduğunu kabul etti. İdil'in kulağına eğilerek, kendisiyle konuşmak için biraz ileriye, sahilin kayalık kısmına gelmesini rica etti. İdil, bu teklifin ardından arkadaşlarına dönerek "Ya cidden çok merak ediyorum ne diyecek. Neyse, gelmezsem polise haber verin arkadaşlar!" dedi. Daha sonra da Efkan'ı takip etti.

Kalabalıktan uzaklaşıp denize yaklaşmışlardı. Kızıl renkli dolunay tüm parlaklığı ile şehri aydınlatıyordu. İdil'in hareketlerinde, içtiği şarapların da etkisiyle bir umursamazlık vardı. Kayalıklarda yürümek için Efkan'ın elinden tuttu ve daha sonrasında da elleri birbirinden ayrılmayacaktı. Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamaya devam ettikleri zamanlarda olsa belki Efkan bu denli rahat konuşamazdı ancak eveleyip gevelemeden konuya girdi.

"İdil, biliyorum şaka gibi geliyor ama ben ciddiyim. Bir süredir, hatta baya bir süredir seni sadece arkadaş olarak görmüyorum. Varlığın ruhumu okşuyor, aklım hep senin yanına kaçıyor."

"Şaka yapıyorsun değil mi? Üff, Efkan komik de değil ki!"

Efkan, aşık olduğu kızın zaten sıkıcı kavradığı ellerini daha da sıkı.

"Ne şakası İdil ya, sence şaka yapmak için doğru bir zaman mı? Sona bu kadar yaklaşmışken sana neler hissettiğimi söylemeden bu dünyadan geçmek istemiyorum."

Durumun ciddi olmasından şüphelense de, yine de bir miktar da olsa "kandırılma" payı bırakan İdil kendisini toparladı. Hala el ele oturuyorlardı.

"Lütfen şaka olsun ya, bana şaka olduğunu söyle, sonra da arkadaşlarımızın yanına dönelim."

"Neden ki? Seviyorum seni ve yeni bir şey değil. Hayatımın her döneminde aşıkılmışım sana, lisede sınıfta gördüğüm ilk andan itibaren... Sadece çok geç fark ettim ve bunun için özür dilerim."

İdil, elini Efkan'ın elinden çekti. Kafasını da ondan çevirerek dolunaya baktı bir süre, sonra da çakırkeyif halinden kurtulup ayrılmak adına elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Bak Efkan, ben senin arkadaşlığına çok değer veriyorum ve bunun bozulmasını istemiyorum."

"İdil bozulsa ne olacak? Ya gerçekten dünyanın sonu gelmişse? Ya hiç vaktimiz kalmadıysa?"

"Efkan nasıl söyleyeyim, inan bilmiyorum. Öyle bir şey hissetmiyorum, sırf dünyanın güya sonu geldi diye... Ya gerçekten dünyanın sonu geldiğini farz edelim, senin derdin bu mu ya?"

"Lütfen hislerimi küçümseme, yalvarıyorum."

"Efkan seni çok sevdiğimi biliyorsun ama ne yazık ki öyle değil! Keşke öyle olsaydı, hatta keşke yıllardır sevgili olsaydık. Bunu ben de düşünmedim mi sanıyorsun? Ama sen benim arkadaşımısın Efkan. Aşklar biter, sevgiliden ayrılır ama arkadaşlarımız hep bizimledir. Baksana, hepimiz kaç yıldır beraberiz. Bu senin sözünü ettiğin o büyük aşktan daha mı az değerli? İşte beraberiz, kıyamet kopana kadar da beraber olacağız. Bu yetmez mi? Lütfen hadi, şaka yaptım de ve yerimize oturalım. Saçlarımla oyna tekrar, sana yalvarıyorum."

Bir süre öylece göz göze bakiştılar. Birbirlerini anlamaya çalışan bakışları bunlar, ikisi de söyleyebilecekleri her şeyi söylemişti. Bundan sonra gözleriyle olan biteni idrak etmeleri adına birbirlerine zaman verdiler. İdil'in kararlı tavırları ve dolunayın altında kurda dönüşen silueti ile ulur gibi konuşması karşısında Efkan'ın diyebileceği pek bir şey kalmamıştı. Bu meydan okurcasına süren bakışmaların ardından "Peki" diyebildi. Ayağa kalkarken tekrar el ele tutuştular ve arkadaşlarının yanına dek de el ele yürüdüler. Nanay Fırat atladı.

"Ooo tamam bu iş olmuş, hadi hayırlı olsun gençler!"

Kendilerini nasıl bir akıbetin beklediğini bilmeyen lise tayfası, kayalıklara giden İdil ve Efkan'ı unutmuştu bile. Fırat'ın sözleri öylece havaya doğru yükseldi ve kayboldu. İdil, hiç vakit kaybetmeden Efkan'ın dizlerine yatmıştı bile. Gözlerini kapattı ve elleriyle Efkan'ın ellerini kendi saçına doğru yöneltti. Efkan da her zamanki rahatlığında gözüküyordu. Yine de açıklama gereği duydu.

"Şaka yaptım oğlum, inandınız mı?"

Daha önce defalarca kez olduğu gibi yine bir göktaş ı daha dünyaya çarpacağı iddia edilirken kısa süre içerisinde tamamen gündemden ık ımış, unutulmuştu. Ya bilim insanları dünyaya yaklaşır gibi olan bir cisim görünce çok heyecanlanıyor, ya da haber servisleri felaket haberlerine bayılıyor. Belki de her ikisi de geçerliydi ancak bunun bir önemi yoktu. Günlerce gündemi işgal eden haberlerin insan aklıyla dalga geçercesine aniden unutulabildiğı zamanlardan geçiyorduk. Ve o zamanlarda Efan hiç beklemediğı kadar gaza gelmiş, zamana karşı yarışırcasına İdil'e olan hislerini anlatmaya çalışmıştı.

Aradan koca altı sene geçmesine karşın Efan o geceye dair asla pişmanlık hissetmedi. Göktaş ı vesile olmuştu da, en azından 'keşke' demekten kurtulmuştu. Ki yaşayıp kendisi de gördü ki, zaman İdil'i haklı çıkaracaktı. Sevgili olmadılar ama böylece hiç de ayrılmadılar. Hayatlarına giren insanlara, iniş çıkışlara ve olan biten her şeye karşın arkadaşlıkları yerinde sabit duruyordu. Hep yan yana olmasalar da, yaşadıkları sürece her ihtiyaç duyduklarında bir araya geleceklerini bilmek ikisine de g verecekti.

Efan hayatının farklı evrelerinde, "Kadınlarla erkekler arkadaş olabilir mi?" sorusuna daima farklı yanıtlar vermişti. Yaş aldıkça, yaşadıkça değışen cevapların ardından geldiğı noktada ise son olarak şöyle bir sonuca vardı:

"Kadınlarla erkekler eğıer arkadaş olabiliyorlarsa, sadece arkadaş kalmaya gayret gstermeliler. Böylesi her iki taraf için de çok daha faydalı olur..."

Bu fikrinde ısrar edip etmeyeceğini kendisi dahil kimse bilmiyordu ancak son yanıtı buydu. Hayat onu bir kez daha değıştiren dek...

DÜĞÜN

Đ

Ziya'yı Kadıköy'de tanımayan yoktur. Kuşkusuz ki bunda doğma büyüme buralı olmasının payı yadsınamaz. Moda sahile yakın ara sokaklardan birinde, İstanbul'a göre ağaçlı bir mahallede oturuyordu. Civardaki evler kentsel dönüşümden henüz nasibini almamıştı; ki Ziya da dev cüssesi, uzun saçları ve neredeyse orta yaşları artık geride bırakmanın verdiği hüzün ile birlikte iki katlı, kahverengi ahşap bir binanın üst katında yaşamaktaydı. Alt katta ikamet eden kadın ise yabancı değildi, annesiydi...

Rahmetli babasından kalma bu müstakil binaya yıllar içerisinde göz koyan çok sayıda müteahhit oldu ancak ne Ziya, ne de annesi buna müsaade edemezdi. Nasıl etsinler? Hayatı zenginlik içinde geçen fakat ölümüne kısa süre kala bir hayli de borcu olduğu ortaya çıkan Ekrem Bey, eşi ve oğluna hiç değilse kafalarını sokabilecekleri bir yer bırakmıştı. Hem Ziya hem de annesi, hafta sonu Kadıköy'ü dolduran kalabalığın önünden geçerken kayıtsız kalamadığı bu nadide ve müstesna evi parayla değiş tokuş edecek kadar kalpsiz değillerdi. Annesinin emekli aylığı, Ziya'nın da yalandan işlettiği tütüncü dükkanı, hayatlarını idame ettirmeye yetiyor da artıyordu.

"Yalandan" konusunu iyice açmak gerekirse; tütüncü dükkanı paravan bir şirketti ve yegane amacı Ziya'yı bir işi varmış gibi göstermekti. Dışarıdan bakanlar eğer çok dikkatli değillerse burayı boş bile zannedebilirdi. En fazla beş metrekarelik dükkanın içinde bir masa, bir sandalye ve masanın hemen önünde 3 poşet tütün, masanın üzerinde ise çakmak, filtre, kağıt ile birkaç ıvrı zıvır bulunuyordu. Ha bir de azıcık da olsa işine özeniyormuş gibi gözükmek maksadıyla yıllar önce cam vitrine konulmuş pipoları da unutmamak gerekiyor. Kadıköy'de gezintiye çıkmış ve vakit geçirmek için çevresinde gördüğü her şeye gereğinden fazla ilgi gösteren avareler haricinde hiç kimse, bugüne değin vitrindeki

pipolara bakmamıştı bile. Hatta Ziya da ilgi göstermeyenlerden bir tanesiydi ve bir kez olsun onların tozunu dahi almamıştı.

Bu "dükkan" demek için insanın kendisini biraz zorlaması gereken yerin has müdavimleriye Ziya'nın mahalleden arkadaşlarıydı. Ziya'ya göre çok daha fırlama ve gözü açık olan dostları, "Ya oğlum bomboş dükkanı bekleyeceğine sizin binayı ver müteahhide" gibi tavsiyelerde bulunurlardı ancak Ziya onları asla iplemez, "Para puştta yakışır," diyerek konuyu kapatırdı. Neyse ki hayatı boyunca da parayla ilgili öyle çok bir derdi olmamıştı da, bu sözünün arkasında sağlam bir şekilde durabilmişti.

Hayatı boyunca derken burada söz konusu olan kısa bir hayat değildi. 40 yılı devirmişti bir süredir ve artık tam olarak kaç yaşında olduğunu gizlemek için özel efor sarf ediyordu. Yaşını çok merak eden olursa cevabı ağzında geveliyor, alakasız konulara atlıyor, tam bir sayı vermemek adına elinden geleni yapıyordu. 40 yaşını aşmasına rağmen saçları zamana meydan okumaya yeltenmişti ancak olmamıştı, başaramamıştı. Özellikle son birkaç senede saçlarının ön kısmı iyice açılmış, kendisini seyrek ama uzun saçlı insanlar kategorisine sokmuştu.

Uzun boyluydu, uzun saçlıydı, "metal" diye tabir edilen kimilerine göre gürültülü bir müzik zevki vardı ve kaba saba görünümüne tezat olacak şekilde tam bir ana kuzusuydu. Ömrü hayatında anasının yörüngesinden bir kez olsun çıkmamış, her daim anacağıının gözünün hizasında olmuştu. Belki askere gitmiş olsaydı biraz olsun annesi Mevlide Hanım'dan uzaklaşma fırsatı yakalayabilirdi ancak anacağıızında biricik oğlunu askere gönderecek göz yoktu. Bastırdı parayı ve böylece Ziya da askerliğini paşalar gibi banka şubesinde tamamlamış oldu. Askerden, yani şubeden gelir gelmez de tütüncü dükkanında çalışmaya, ya da daha doğrusu "durmaya" devam etti.

Para pula ihtiyacının olmamasına rağmen öyle işsiz, güçsüz, bir baltaya sap olmamış gibi ortalarda dolaşmamak için işletilen bu dükkanın, tütüncü olmasının bazı sebepleri vardı. Birincisi, Ziya tütünden iyi anlardı, ikincisi ve daha önemlisi ise tütüncülük yaparak para batıramazdı. Altı üstü ayda 5-10 poşet tütün alıp

onların başında duruyordu. Bu sırada da zaman geçiyor, hatta ne zaman geçmesi, yıllar akıp gidiyordu.

"Bir şöyle güzel gelin bulamadın da, ben de gelinim diye sevedim."

Pazar kahvaltısı için hazırlanmış sofrada her şey Ziya'nın zevkine göre seçilmişti. Gerçi Ziya'nın zevki de yıllar içerisinde annesinin yönlendirmesiyle oluşmuştu ama neyse ne artık, orasını karıştırmanın lüzumu yok... Patates ve biber kızartması, üzerine bol yoğurt, çökelekten yapılan minci, el yapımı çilek reçeli, çilekler hala çok diri, yumurta salatası, salatada soğan olması çok büyük dert değil...

"Anne bir dur da, güzelce kahvaltımızı edelim gözünü seveyim," diye karşılık verdi, Ziya. İnce uzun vücuduna aldırmadan öne çıkan göbeğinin müsebbibi iştahı yerindeydi. Annesi de, biricik oğlunun iştahlı olmasından dolayı memnundu.

"Bugün düğüne gidiyoruz, sen de bana eşlik ediyorsun."

Bu netlik, sanki biraz Ziya'nın iştahını keser gibi oldu. Ağzı dolu bir şekilde "Anne yaa!" dedi. Sonra ağzındakileri yuttuktan sonra devam etti.

"Dükkanı bırakamam valla, sen kendin git gel. Nerede ki düğün? Taksiyle gidip gelirsin."

Ziya iştahla kahvaltısını ederken bu sözleri öyle rahat söylemişti ki, gören de annesine karşı dirayetli duracağını düşünebilirdi. Halbuki annesi Mevlide Hanım bir kez karar verdikten sonra Ziya'nın ona çok fazla karşı koyamayacağı belliydi. Ne zaman koyabilmişti ki? Gece dışarıda biraz fazla vakit geçirse, annesinden gelen telefona "Anne bu gece hiç beni bekleme!" diyerek asla taviz vermeyecekmiş gibi yanıt verir ve kendinden emin tavrı dakikalar içerisinde "Peki Anne, geliyorum," sözleriyle yerle yeksan olurdu.

Annesinin itirazlarına karşın bir kez daha rijit bir tavır takındı.

"Annecim lütfen ama rica ediyorum, kahvaltımızı edelim güzelce. Hem Bediha Teyze'nin kızı mı varmış da, evleniyormuş? Benim niye haberim yok bundan?"

"E olmaz tabii evladım. Kendi dünyandan çıkıp dışarı baktığın mı var?"

Ziya, sadece 2 oğlu olduğunu düşündüğü Bediha Teyze hakkında biraz düşündü fakat kafasını bunla yormak istemeyerek üsteledi. Kararlı tavrı bu kez yakarışa dönüştü.

"Anne ben gelmesem olmaz mı ya?"

Mevlide Hanım, oğlunu idare etmeyi çok iyi bildiği için onun yüzüne dahi bakmadan "E peki oğlum, gelme sen," dedi. O sırada evin penceresinden giren Topak'ı sevmekle meşguldü. Oğlu hiç mi hiç umurunda değilmiş gibiydi. Topak da ortada tam olarak neyin döndüğünü anlayamadığından, Mevlide Hanım'ın kucağına yerleşti ve nispet yaparmışçasına gözlerini Ziya'ya dikti.

Yaşlandıkça rengi siyahtan kahverengiye doğru kayan bu sokak kedisi Ziya'nın asabını iyice bozmuştu. Kolay kolay kaçıp Ziya'dan kurtulamayan iştahı, bu kez aniden masayı terk etti. Zaten kendisi de daha fazla Topak'ın manidar bakışlarına dayanamayacak ve yukarıya, odasına çıkacaktı. Elbette ki her şeye rağmen annesine "Ellerine sağlık," demeyi unutmadı ancak Mevlide Hanım oğlu hiç umurunda değilmiş de, akli fikri kedisindeymiş gibi davranmayı çok güzel beceriyordu. Topak da karnından çıkardığı seslerle bu oyuna eşlik ediyordu.

Siyah şortu, üzerinde siyah tişörtü, seyrelmesine rağmen uzun saçları ve devasa cüssesi ile yatağına uzanan Ziya, odasındaki duvar rafında duran çocukluk arkadaşı Bartemelov'a baktı. Domatic şeklindeki peluş Bartemelov da bildik gülüşüyle Ziya'ya bakıyordu fakat aralarındaki uzun yıllara dayanan dostluğa rağmen Ziya'nın bakışları pek de sıcak değildi.

"Düğün mü kaldı ya? Basın nikahı, geçin. Hay Allahım!"

Bartemelov konuyu anlayacak melekelerle sahip olmadığından gülmekte ısrarcıydı. Ziya ise bakışlarını Bartemelov'dan kaçırdı ve mahalleden arkadaşı Cenkey'ı aradı. Eski dostu Cenkey'a, annesine kahvaltıda nasıl posta koyduğunu son dakika haberi olarak geçti. Cenkey ise sakindi.

"E oğlum anlatma işte ya. Gideceksin paça paça, yorma anneni de, beni de..."

"Hayır canım, ne alakası var? Güzelim Pazar gününü düğünde yiyecek değilim."

"Ziya yapma işte abi, dn m tanıştık biz senle? Hem git işte, karı kız vardır..."

"Yok be oğlum."

"Neyse, ben Mcolar'ın orada olucam. Gelirsen, orada görüşürüz kardeşim."

Çocukluk arkadaşından beklediği desteği alamayan Ziya bir kez daha Bartemelov'a baktı. Bartemelov yine pozitif, kırmızılığı hafif solmuş olsa da sıcak ve sempatikti. Ziya ise biraz da yaşamın olağanlığından bıkmış bir halde emektar peluşa seslendi.

"Bunlar da beni iyice ocuk belledi ha!"

Kendinden emin bir halde şortunu çıkarıp, yandan cepli kargo pantolonunu giydi. Daha önceleri arkadaşları çok defalar kargo pantolon sevdası yüzünden onunla dalga geçmişlerdi ancak söylenenlere asla kulak asmıyordu. Nasıl göründüğü ile ilgilenmez sadece rahatlığını önemserdi; bir cebine cüzdanı, diğerine tütün paketini atabildiği için halinden memnundu. Üzerini giyindi ve çıktı ancak bir sorun vardı. Czdanını almak için aşağıya, annesinin salonuna gitmek zorundaydı.

10 yılı aşkın süredir evin kedilik vazifesini üstlenen Topak ile ilgilenen Mevlide Hanım'a çaktırmadan salona sızmayı başaran Ziya, cüzdanını aldı almasına da, cam vitrinde gözüne çarpan fotoğraf tadını kaçırmıştı. Anne ile babasının birlikte çektirdikleri,

bundan yıllar öncesine ait, siyah beyaz fotoğrafı görünce kararlılığında kısmi bir azalma gözlemlendi, doğal olarak...

Piknikte çekilen fotoğrafta babası mangalın başında oldukça neşeli, Mevlide Hanım ise yüzünün toyluğu ile geçip giden zaman öfke uyandıracak kadar gençti. Nasıl üzebilirdi ki annesini? Altı üstü bir düğüne gidecek, kim bilir belki de beleş rakıları içip mezesini yiyecekti. Bunun için annesini kırmaya değer miydi? Ayrıca Cenkay haklıydı; hiç olmadı karı kızı bakardı. İki duble rakı içip etrafta dans eden insanları izler sonra da yine arkadaşlarının yanına dönerdi.

Yaklaşık 3-4 saniye içerisinde bu gibi düşünceleri kafasından hızla geçiren Ziya, hayatının neredeyse 40 yılında olduğu gibi bir kez daha "Ölümlü dünya, ne gerek var şimdi kalp kırmaya," diyerek annesine teslim oldu. Odasına döndüğünde, gömleğini giyerken bir kez daha Bartemelov ile göz göze geldi fakat bakışlarını hemen çevirdi. Sanki biraz utanmış gibiydi.

Düğün için hazırlanmaya başlamıştı. Yağlanmaya başlamış bir saç ve kargo pantolon, düğünde diğer insanlarda çok iyi bir intiba bırakmayacaktı. Daha kısa bir süre önce o düğüne gitmemek konusunda çok kararlı gibiydi ama fotoğrafı görünce hemen yumuşayan kalbi kendisini biraz daha bakımlı olmaya itti. Banyo lavabosunda saçını alelacele yıkadı, ki bilenler bilir bel ağrıtan ve insanı rahatsız eden bir eylemdir, ardından da "spor ama şık" olarak nitelendirilebilecek bir pantolon giydi. Üzerine giydiği gömlekle de nispeten şık bile olduğu söylenebilirdi, hatta kendi standartlarına göre bir hayli iyiydi...

Düğünün yapılacağı yere vardıklarında, Ziya birazcık etrafa bakarak yine de yeterince şık olmadığı endişesine kapıldı. Belli bir yaşın üstündeki insanlarda görülebilen ve "Aman artık nasıl görünüyorsam görünüyorum," benzeri bir gamsızlık değildi onunkisi. Oldu bitti nasıl görüldüğüne dikkat etmezdi. Liseden sonra bir kez bile kravat takmamış, boyalı pırıl pırıl kösele ayakka-bılarla asla işi olmamıştı. Salondaki takım kıyafet giymiş, klasik şık veya spor ama şık erkekler de umrunda değildi. Fakat abiye kıyafetler içindeki, normalde olsa gözüne o kadar da güzel gelme-

yecek kadınların çekiciliği ise bir hayli hoşuna gitmişti. Annesiyle birlikte, annesine aldırmadan sağa sola bakınarak oturacakları masaya doğru ilerledi.

"Anne, Bediha Ablanın kızı var mıydı ya cidden? Aynı Bediha Abla'dan bahsediyoruz değil mi?"

Mevlide Hanım, oğluna cevap vermek yerine gördüğü tanıdıklarla selamlaşmakla meşguldü. Sosyalleşmenin tadını çıkartıyordu. Yaş aldıkça giderek kısıtlanan sosyal hayatını böyle düğünlerde yeniden canlandırıyor, seçim zamanı esnaf dolaşan belediye başkan adayı gibi yerinde duramıyordu. Ziya bir noktadan sonra annesini takip etmek yerine kendilerine ayrılan masaya oturdu. Basık ve küçük bir salondaydı düğün, masalar birbirine gereğinden fazla yakındı. Ortamdaki aydınlatmada ağırlıklı olarak mavi rengin kullanılması ise minibüslerin LED aydınlatma sistemlerini hatırlatıyordu.

Ziya, tören başlamadan önce davetlilerin çıkardığı gürültüye eşlik eden müziğe kulak kabarttı. Şarkıların çoğu ayrılıkla ilgiliydi ve bir süre "Niye düğünlerde böyle şarkılar çalarlar ki?" diye düşündü. Zoraki geldiği düğünde her gördüğünden, duyduğundan ayrı rahatsız oluyordu. Tek güzel bir ayrıntı vardı; neyse ki düğün içkiliydi. Eh yani, parayla pulla çok bir derdi olmasa bile bedava içkiden de keyif almayacak kadar zengin değildi.

Rakı siparişini verdikten sonra annesi de nihayet yerine oturdu. Yüzündeki gülümseme artık sabit bir ifade haline gelmişti. Küçük sayılabilecek kokteyl salonundaki herkese gülücük dağıtmak için aylık gülümseme kapasitesine ulaşan Mevlide Hanım, şimdi de masayı inceliyordu. Bu bakışları çok iyi tanıyan Ziya, annesinin düğüne yapılan masrafı hesapladığının farkındaydı. Rakısından ilk yudumu aldıktan sonra kafa bölgesinde baş gösteren yanma ile birlikte ortamın renkleri daha bir sıcak gelmeye başlamıştı. "Mücolar ne yaptı acaba? Burası erken biterse belki yakalarım," diye düşündü. Fakat daha gelin, damat ortalarda yoktu.

"Anne altını taktıktan sonra çok oyalanmayız değil mi?"

Erkenden mızızlanmaya başlayarak annesine gece boyunca huzursuzluk çıkaracağına mesajını vermişti. Annesi ise aldırmadı, sadece etrafıyla ilgiliydi. Sevilen bir sima idi; mahalleli de, tanış olanlar da hep yanına gelir, onunla içtenlikle sohbet eder, Mevlide Hanım'ın halini hatırlar sorarlardı. Ziya da annesini çok seviyordu, buna şüphe yok, ancak yapamadığı her ne varsa bunun sorumlusu olarak da yine onu suçluyordu. Hele biraz alkolü fazla kaçırırsın, annesinin eteğinin dibinden ayrılmadığı için en çok kendisine kızardı. Zamanında şehir dışında üniversite de kazanmıştı, belki gitseydi her şey farklı olurdu ama o zaman da annesi aksi yönde bir görüş bildirmeden oğlunu yine yörüngesinde tutmayı başarmıştı.

İlişki meselesi ise daha çetrefilli. Mevlide Hanım, bu gibi konularda yaşına nazaran çok rahatmış gibi gözükrken Ziya ancak yıllar sonra anladı, annesinin her ilişkisinin önüne çaktırmadan taş koyduğunu... Saf gibi sevgililerini "Annem çok rahattır, kafa dengidir," diyerek evlerine getiren Ziya, ne olduğunu anlamadan biten giden ilişkilerinin müsebbibinin annesi olduğunu çok geç idrak edebilmişti. Ki idrak etse ne olur? Kaç yıldır yakınına, yöresine yanaşan kimse de yoktu. Öylece kalakalmıştı annesiyle birlikte ve işin daha kötüsü "Ya annesine bir şey olursa?" idi. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Ziya'nın iç hesaplaşmaları sırasında, masaya Bediha Hanım geldi. Düğün sahibi olmasına rağmen üzerindekiyle öyle çok özenmiş gibi değildi ancak Mevlide Hanım pek aldırış etmedi. Ziya ise hem Bediha Hanım'ın paspallığına, hem de annesinin kayıtsızlığına şaşırmıştı. Bir yandan da "Ya keşke hiç saçımı falan da yıkamasaydım," diye düşündü ama yine de bir gariplik sezmişti.

"Bediha Teyzecim tebrikler, mutluluklar. Anneme de dedim, ya ben sizin kızınız olduğunu bilmiyordum."

"Aaa olmaz mı evladım? Bende kız da çok, oğlan da çok... Hepsiyle uğraşıyoruz işte..."

Bediha Hanım'ı en son ne zaman gördüğünü hatırlamayan Ziya, yaşlı kadının aklının kafasından bir miktar uzaklaşmış olduğunu anlamakta zorluk çekmedi. Annesine "Ya anne delircem, bu kadının 2 tane oğlu yok muydu?" diye sordu ama yanıt alamadı.

Annesi, gelmek üzere olan gelin ile damadın heyecanına kapılmıştı. Ziya ise gözleriyle, ta küçük yaşlarından beri tanıdığı Bediha Hanım'ın çocuklarını bulmaya çalışıyordu. Hadi tamam bilmediği kızları varsın olsun da, bildiği oğulları neredeydi? Kardeşlerinin düğününe gelmiş olmalılardı...

"Anne, kim gelin tarafı? Kim damat tarafı sen biliyor musun?" diye üsteledi, Ziya.

Annesi ise giriş müziğinin çalmasıyla ayağa kalkmış, sahneye gelmesi beklenen gelinle damadı alkışlıyordu. Coşku ve heyecan en üst noktaya ulaşmışken sahnenin bir tarafında genç kadın, diğer tarafında ise genç adam belirdi. Her ikisinin önünde de paslanmaz çelikten yapılmış birer tekerlekli yemek servis masası vardı. Masaların üzerinde ise birer kedi kafesi bulunuyordu. Genç adam ve genç kadın sürükledikleri masalarla sahnenin ortasına yaklaştıkça, salondaki alkışların da şiddeti çoğaldı. Hatta bazıları ıslık çalıyordu. Nihayet ikili sahnenin tam ortasında buluştu ve vakit kaybetmeden kafeslerin kapaklarını açarak uzaklaştılar. Artık sahnede sadece şaşkın ve sakın iki adet kedi vardı. Bir hayli uysallardı. Öylece olan bitene bakakaldılar...

Olduğu yerden kalkmayan ve bir elinde rakı kadehi ile neler döndüğünü anlamaya çalışan Ziya, gördüğü manzara karşısında ilk olarak "Bu yeni nesil düğünlerde de ne yapacaklarını şaşırdılar," diye düşündü.

Ziya, gelinle damadın kedilerini düğüne getirmelerini çok saçma bulmuştu ancak yine de çok şaşırmamıştı. Kedi çılgınlığının nereye vardığını ve varabileceğini, bir Kadıköylü olarak çok iyi biliyordu. "Bu mutlu günümüzde kedilerimiz de bizimle olsun!" diye ortaya atılan fikrin ilk ortaya çıkış anında herkesin nasıl da heyecanlandığını tahmin edebiliyordu. Fakat sahneye getirilen kedilerin masa üzerinde kalması ve genç adam ile kadının sahnedeki çekilmesine ise henüz mantıklı bir açıklama getirebilecek kadar içmemişti. Hele bir de cübbeli bir adamın gelip, kedilerin başında konuşmaya başlaması ise durumu daha da ilginç kılıyordu.

"Sevgili misafirler, bugün burada Bediha Hanım'ın değerli iki kedisi; Güliz ve Patso'nun hayatlarını birleştirmeleri için bir aradayız..."

Nikah memuru olduğu düşündüğü insanın ağzından çıkanlar, Ziya'nın kafasını karıştırdı. İçtiği rakıya baktı, kokladı, sahte olmasından şüphelendi ve annesine döndü:

"Anne, neler oluyor? Sen bir şey anlıyor musun?"

"E nikah kıyılıyor işte..."

Mevlide Hanım oğluna cevap verirken gözünü sahneden ayırmamış ve oldukça rahattı. Fakat durumun enteresanlığı Ziya'yı huzursuz etmişti.

"Annecim... Anne! Anne bana bir bakar mısın?"

Israrları üzerine, Mevlide Hanım ilgisini tamamen oğluna verdi ve konuya kısaca açıklık getirdi.

"Bir şey olduğu yok evladım, Bediha Teyzen oğulları evlenmiyor diye kedilerine düğün yapıyor. Maksat eğlence olsun işte."

Ziya nasıl bir ortama düştüğünü hala idrak edememişti. Ara sıra haberlerde gördüğü "Kendisiyle evlenen kadın", "Oyuncağıyla evlenen adam", gibi başlıkları hep uydurma sanmıştı ama şimdi o haberler kadar absürt bir düğünün tam ortasındaydı.

"Öf anne ya... Gelin, damat birazdan gelecek di mi?"

"Şaka yapmıyorum oğlum, ne gelini? Bediha Teyze'nin kızı mı var?"

"E anne sen benim Pazar günümü Bediha Teyze'nin kedileri için mi harcıyorsun şu an? Tam olarak böyle mi oluyor?"

"Baştan söyleseydim, gelir miydin?" dedi annesi. Oğluna hiç bakmadan etrafına gülücükler dağıtmaya devam ediyordu.

"Anne ben aslında hiç gelmeyecektim de... Neyse," dedikten sonra rakısını fondipleyen Ziya, hemen ikinci dublesini söylerken, davete gelen diğer insanları bu kez daha farklı bir gözle inceledi. Demek Bediha Hanım'ın kafası sandığından daha gidikti ve bunca insan da böyle bir mizansene hiç düşünmeden katılmıştı. "Tamam, Bediha Teyze'nin arkadaşlarını anlıyorum da, bir sürü genç var burada," diye düşünmekten kendini alıkoyamadı. Hepsinin de kandırılmış olabileceğine ihtimal vermiyordu; "Ya Bediha Hanım'a acımış olmalılar, ya da onlar da kaçıklar," diye düşündü. O sırada rakısı da geldi, nasıl bir ortama düştüğünü iyice anlayabilmek için inceleyen gözlerle etrafına bakınmaya başladı. Fakat salondakiler gayet olağan, sıradan tiplerdi. Eğer annesi söylemeseydi, kedilerin evlendirildiği saçma bir düğünde olduğundan hayatta şüphelenmezdi.

12-13 yaşlarında ergenliğe henüz girmiş, sıkılarak etrafını izleyen bir çocuk ve anne babası... Bayramlarda karşılaşıldığında akıllara "Ya biz bunlarla akraba mıyız?" sorusunu getiren, uzak akrabalara benzeyen yaşlı bir karı-koca... Genelde düğünlerde en çok eğlenen, gelin-damadin üniversiteden arkadaşlarına benzeyen genç masası... Sahneye yakın bir yerde konuşlanmış ve her halinden eğlenmeye geldiği çok belli olan dayı kılıkli adam... Sırf aşırı süslenmek için fırsatını bulmuş da kaçırmamak istercesine yoğun makyaj yapmış, yaşlıca bir kadın... Her şey o kadar olağandı ki, salonun ortasında duran kedilere bakarken gözlerine inanamıyordu.

Sarı, kalın boyunlu, her halinden alfa olduğu belli bir tekir ve yanında da burnunun üzerindeki siyah leke hariç bembeyaz eşi. Neydi bu şimdi? Sırf televizyoncular gelsin de, bültenlerini doldursun diye mi yapılıyordu tüm bunlar? Yoksa viral reklam yapmak için ajanslar yeni bir yol mu bulmuştu? Ne de olsa şu sıralar ne kadar saçma sapan şey varsa hemen akabinde "viralmiş" söylentileri yayılıyordu. Ziya ortada dönen bu absürtlükle eğlenmek de istiyor, hatta etrafında olan biteni arkadaşlarına anlatmak için sabırsızlanıyordu ancak bir yanda da sınırlarına hakim olamıyordu. Dönüp annesine "Annecim yaniii..." diyebilirdi. Öfkesini ancak bu kadar belli edebildi ancak annesi kendisini duymadı bile, keyfi yerindeydi. Ziya içinden "Herkes kafayı ayrı yemiş," diye düşündü ve tuvalete kalktı.

Düğün salonundaki kalabalığın arasından geçerek tuvalete giden Ziya, dönüşte tekrar masaya yöneliyordu ki, tüm bu absürtlüğün içinde dahi acayip sayılabilecek bir manzara ile karşılaştı. Çok güzeldi. Dalgalı saçları omzuna kadar düşmüş, geniş omuzlu, beyaz tenli, vücudundan dışarıya gençlik, sağlık hissi yayılan bir kadın. Bakışları canlı, teninin sıcacık olduğu her halinden belli, neşeli siması insanda tanış hissi uyandıran bu kadın, zaten gerçek üstü olan bu düğünü daha da garipleştirdi. Böylesi bir güzelliğin ne işi olabilirdi ki bu deli saçması yerde?

"Tamam, kesin planlı bir organizasyon. Belki de kamera şaka-sı."

Sağa sola bakındı. Ortada nal gibi kameraman da vardı ama tabii tek başına bu bir kanıt sayılmazdı. Yine de gözünü ondan alamıyordu. Siyah, düz bir elbise giymişti. Geniş yakalı, boyu hemen dizinin biraz üzerinde bitiyordu. Özel bir gece için akla ilk gelen, en garanti kıyafeti seçmişti ancak yine de kendisine has havası, sadeliğini zarafet haline getiriyordu. Ya da Ziya içtiği iki duble rakı ve bilinç akışını sekteye uğratacak bir ortam nedeniyle bu gibi düşüncelere dalmıştı. Annesinin yanına gittiğinde bir kez daha "Annecim yaniii" dedi. Annesi bu kez yanıt verdi.

"Ne oldu? Eğlenmiyor musun?"

Üçüncü dublesi geldiği sırada rakısına buz atarken annesinin yüzüne bakmadan cevap verdi:

"Çok acayip, çok..."

Annesine aldırmadan masadan kalkan Ziya, ayakta rakı içmeyi pek sevmese de az önce gördüğü o güzel varlığa yakın olmak adına dans edilen alana doğru gitti. Karşı cins ile iletişim kurmakta hiçbir zaman çok atak olamadığından, konuşmak istediği kadınların etrafında örümcek gibi ağ örer ve beklemeye koyulurdu. Bildiği tek taktik buydu ve işe yaraması için avının oradan geçerken ağına takılması gerekiyordu. Avı ise her şeyden habersiz, dönemin en bilindik Türkçe pop şarkılarıyla dans ediyordu. Hem de yanında gözlüklü, top sakallı bir triple.

"Abi yeter ama gözlerinle yedin vallahi," dedi, birden Ziya'nın yanında bitiveren çocuk. Gençten bir oğlandı. Ziya, ne olduğunu anlayamadı.

"Efendim?"

"Su gibi derler ya, öyle güzel değil mi?"

Ziya, kendisiyle konuşan bu gencecik oğlanın "Su gibi" demesini garipsemişti.

"Su gibi mi? Senin yaşındakiler öyle diyor mu ya?.."

"Ne derlermiş, benim yaşındakiler?"

"Offf ateş ediyor?"

"Hahaha yok, ama istersen öyle diyeyim. Ateş ediyor. Keskin nişancı da değil, yaylım ateşi ediyor."

Saçlarını ortadan ikiye ayırmış, suratı tüysüz gencin bu cevabı karşısında Ziya gülümsemesini saklayamadı. Kanındaki alkol miktarı arttıkça iki tane sokak kedisi için düzenlenmiş bir törende olduğunu unutmuş, yakın arkadaşlarının sıkça söylediği gibi kendisini "akışına" bırakmıştı. Halbuki hiç sevmiyordu akışına bırakmayı, hep hayatının kontrolünü eline almak ve akışın kendisini sürüklediği o belirsiz gelecekte kaçınmak istemişti fakat bugüne dek pek mümkün olmamıştı. O akış kendisini bıraktığı akış da değildi, annesinin akışındaydı ve bir gün de ağzını açıp "Ya ben o yönde akmak istemiyorum," diyememişti. Ki zaten sırf bu yüzden saçma sapan bir yerdeydi ya, neyse. Bunu düşünmeden, yanına yaklaşan çocukla arkadaşlık ederek ayakta durmasını daha anlamlı hale getirmiş oldu. Böylece orada durmuş, kızı izliyor intibası yaratmaktan uzaklaşacaktı.

"Sen nasıl düştün buraya?"

"Düşmek mi? Sırf kediler için düğün yapmak bence 10 numara hareket. Bunu hayatım boyunca anlatırım."

"Çok saçma ama ya! Haddinden fazla..."

"Çok da saçma değil ya bence, inat işte. Bediha Teyze, haklı kere haklı."

"Nasıl yani?"

"Boşver... Sen bu kızla konuşacak mısın?"

Oğlanın pervasızlığı karşısında şaşırmıştı, Ziya. Yeni neslin ne kadar fütursuz olabileceğini bir kez daha fark ediyordu. "Sana ne lan, adama bak!" diyebilirdi.

"Haaa, korkuyorsun yani..."

Ziya sinirlenecek gibi oldu ancak sonra birden vazgeçti. Tıfıl bir çocukla kavga edecek kadar sarhoş değildi, henüz.

"Neyin peşindesin lan sen?" dedi, gülerek.

"Kızdın mı?"

"Sen kimsin de sana kızıcam olm, neyin peşindesin sen?" diyerek üsteledi. Gerçekte hiç sinirli değildi ancak ciddiyetini bozmayarak, bu genç adamı tedirgin edebileceğini düşündü.

"Abi düğündeyiz ya, kasma bu kadar istersen,"

Gerçekten de tedirgin olmuşa benziyordu, genç adam. Ziya da bunu anlamış olacak ki, ciddiyetini bozmadı.

"Adın ne senin?"

"Sarper... Ne oldu ki?"

"Ne olacak lan, adını merak ettim," dedikten sonra ciddiyetine son verdi Ziya ve gülmeye başladı. "Amm da korktun lan Sarper, kartondan aslanmışsın meğer..."

Ortamdaki gerilimin kalkmasıyla Sarper de rahatladı ve Ziya'nın gülmesine eşlik etti. Fakat yine de gerginliğin tamamen unutulması için ilgisini pistte dans edenlere yöneltmeyi tercih etti.

Ziya da çoktan kafasını az önce kendisini büyüleyen güzelliğe doğru çevirmişti. Genç kadın ortadaki cümbüşe kenardan alkışlarıyla eşlik ediyor, yer yer de pistin tam ortasına doğru hareketlenerek dans edip çok da uzatmadan tekrar eski yerine dönüyordu. Her hareketi hem çok doğal, hem de ölçülüp biçilmiş gibiydi... Ziya çoktan onun etki alanına girdiğinden olsa gerek baktıkça hayran olacak farklı bir ayrıntı buluyordu. Fakat yanındaki top sakallı herife de bir o kadar bilenmişti.

"Kılıkuyruk lan bu adam!" diye geçirdi içinden.

O sırada düğüne eğlenmeye geldiği her halinden belli olan dayı görünüşlü adam büyük hareketlerle dans ediyor, gelinle damadın arkadaş grubu kılıklı gençler kendi aralarında bir çember kurmuş, sırayla ortaya aralarından birini alıp dans ettiriyor, Bediha Hanım ise davetlilerin eğlendiğini gördükçe daha bir keyfe geliyordu. Düğün salonunda suratsız sayılabilecek 3 canlı vardı: Bunlardan ikisi, en mutlu günleri olması gereken kediler, bir diğeri ise Ziya idi. Zaten daha sonra kedileri salondan alıp götürdüler, suratsız olarak geriye bir tek Ziya kaldı.

Birazdan Ziya'nın suratı daha da asılacak, hatta tadı kaçacaktı. Bediha Hanım'ın orkestranın yanına gitmesi, müziğe müdahale etmesi ve hemen akabinde başlayacak olan damat halayı olacakların habercisiydi. Kaçık olmasına rağmen toplum içinde gayet normal bir şekilde gezdiği yetmezmiş gibi bir de insanları kendi acayip etkinliğine davet eden yaşlı kadın, şimdi de tüm davetlileri zorla piste sürüklüyordu. Nihayetinde bu acayıplıktan Ziya da kaçamadı ve "Aman Bediha Teyzecim," demesine rağmen kaderine sürüklendi. Ne şans!

Ve yine ne şans ki, siyah elbiseli, beyaz tenli, dalgalı saçlarıyla içinde dalgalanmalara neden olan o kadın, tam da yanına düşmüştü. Hiç beklemediği anda onunla serçe parmakları buluşmuş, ne yapması gerektiğini anlamak için sağına soluna bakınıyordu. Bir-iki-üç-dört, bir-iki-üç-dört, sonra tekrar, sonra bir-iki, bir iki ve en sonunda alkış. Alkışlar... Çok basit gibi gözükse de motor becerileri oldukça düşük olan Ziya için bunu yapmak neredeyse imkansız yakındı. Düğün boyunca izlemelere doyamadığı kadın onun bu

halayı bozan hareketlerine karşın çok anlayışlıydı ve her defasında "Beni iyi izle" demesine rağmen, Ziya'da müspet bir değişim gözlenmiyordu. İri yapısı, seyrek ama uzun saçları, göbeği ve her haliyle dikkat çeken Ziya, hem izleyip hem hareket etmeye çalışırken o kadar komik gözükiyordu ki, kadın en sonunda sinir krizine girer gibi kahkaha attı ve halay dışına çıkmak zorunda kaldı. Ziya da ne yapacağını bilemez bir halde halay çemberinin dışına geçti. Bariz bir şekilde kendisine güldüğü belli olan kadına bakakalmıştı.

O ise karşılık olarak, "Kusura bakma, sinirim bozuldu," diye bildi. Garip sesler çıkartıyordu.

Ziya, en fazla arkadaş ortamında rahat olabilen birisidir. Hiç tanımadığı insanların yanında giderek hareketlerini kontrol edemeyen bir ucubeye dönüşebilir. Karşısında kendisine gülüp duran bir kadın, hem de çok hoş bir kadın olunca ne yapacağını bilemedi. Tabii ki öyle değildi ancak tüm gözler kendisine çevrilmiş gibi hissediyordu. Bu da hareketlerine dikkat etmesine ve rahatsız hissetmesine yol açıyordu.

"Yok önemli değil, olur öyle," derken, Ziya'da da yabancı insanlarla diyalog kurmaya çalışan bir insandaki tedirginlik ve gereksiz iyi niyet vardı. Bunun üzerine kadın kendisini toparladı.

"Ya gerçekten kusura bakma," dedi ve aniden tekrar sinirleri boşalmışçasına kahkaha attı. İki büküm oldu ve bir kez daha kendisine çeki düzen vermeye çalıştı.

"Gerçekten senle ilgisi yok, neyse, Şenay ben bu arada..."

"Memnun oldum Şenay," dedi. Ziya, halen çekingenliğini koruyordu.

"Sen ismini söylemeyecek misin?"

"Ha! Ziya ben."

"Ben de memnun oldum,"

Ziya henüz düzgün bir diyalog kurabilecek kadar rahat değildi.

"Eee... Şey... Ya burada olanlar... Kamera şakası mı?"

Şenay bir türlü gülmesine engel olamıyordu. Ziya'nın sorusuna da mantıklı bir cevap veremedi.

"Bir önemi var mı ki? Bence çok eğlenceli..."

Ziya hemen hak verdi. "Bir önemi yok ciddinden ya," diye geçirdi içinden. Bu denli çabuk ikna olmasında kuşkusuz Şenay'ın çok güzel olmasının da payı vardı, belki bir başkası söylese tam aksini bile iddia edebilirdi.

"Öyle canım, öyle de," dedi ve duraksadıktan sonra devam etti: "Neyse. Eee sen bir şey taktın mı genç çiftimize?"

Ziya'nın bu şakasıyla birlikte dalağını tamamen bırakmıştı Şenay, eliyle ağzını kapatarak kahrkahasına engel olmaya çalışıyordu. Kendine güveni pek de fazla olmayan Ziya, fazla gülmesi nedeniyle kız hakkında "Heralde biraz sarhoş" diye düşündü. Bu düşünce, bir nebze gerginliğinin azalmasına neden olacaktı. Ayrıca kendisi de zaten giderek sarhoş olduğundan, alkolün de etkisiyle günlük yaşamdaki titrek ve utangaç tavrından uzaklaşacaktı.

"Tabii canım, onlar bizim düğünde takmışlardı. Takmasak çok ayıp olurdu."

"Nasıl yani? Hangi düğünde?" sözleri bir anda çıktı Ziya'nın ağzından. Şakayı anlamamıştı. Şenay da Ziya'nın şakayı anlayamadığı anlamadı ve tuvalete gitmek için izin istedi. Çünkü bir türlü kahrkaha krizinden çıkamıyor ve yüzünü yıkaması gerekiyordu. Ziya, bu gerçekliği zorlayan düğün ortamında tanıştığı hoş kadının arkasından bakarken ne düşünmesi gerektiğinden pek emin olamadı. Yine de Şenay'ın yanında dolaşan kılıkuyruğun, onun eşi olup olmadığını düşünmeyi yeğledi.

"Vaay, kızı krize soktun ha. Helal!" derken "L" harfini bastırarak uzatan Sarper'den başkası değildi. Elindeki votka bardağı ve tüm gevşekliğiyle konuşmaya devam ediyordu.

"Eee düğünde keramet vardır diye boşuna dememişler."

Ziya bir yandan yenilenmiş rakısından bir yudum daha alırken artık iyiden iyiye kafasının alev almaya başladığını fark etti. Bu sıcaklık hissi hoşuna gidiyordu. Gördüğü her şey sanki normalde olduğundan çok daha güzelmış gibi gelmeye başladı. Sarper sempatik miydi? Yoksa itici miydi? Henüz karar verememişti ancak onun bir yaşlı gibi "Düğünde keramet vardır," demesi hoşuna gitmişti. Henüz 20'li yaşlarında görünen tıfıl bir gençten beklenmeyecek cümleleri vardı Sarper'in.

"Senin yaştın birileri yok mu ya buralarda?"

"Belki ben seninle arkadaş olmak istiyorum?"

"Teşekkür ederim, benim yeterince arkadaşım var."

"Hadi ya! Dışarıdan çok yalnız bir adama benziyorsun."

Genç adam bunu söylerken ne amaçlamıştı, neyi kastetmişti bilinmez ancak bu son sözleri Ziya'ya dokunmuştu. Alkolden dolayı hissedilir bir biçimde artan özgüveni bir an için sarsıldı ancak neyse ki Şenay'ın görünmesiyle birlikte kendine geldi.

"Sensin lan yalnız, sabahtan beri muhabbet açmak için uğraşıyorsun," dedikten sonra sanki Sarper'le ilgilenmiyormuş gibi genç adamdan kafasını çevirdi ve onun yüzüne bakmadan "Hadi abicim, sen ufaktan uza... Hadi, hadi," dedi.

Dans pistindeki coşku giderek artıyor, Bediha Hanım gözüne kestirdiği herkesi zorla piste itiyordu. Piste itilenlerden bazıları birden büyük bir hevesle dans etmeye başlıyor, bazıları ise ilk fırsatta hemen oturdukları masaya doğru kaçıyor. Şenay'ın yolunu bekliyormuş gibi gözükmemek için önce pistte dans edenleri izleyen Ziya, daha sonra ise yarım gözle annesine baktı. Annesi cephesinde de keyifler yerindeydi. Etrafına kendi yaşlarında birkaç kadını toplamış, konsantre bir halde bir şeyler anlatıyordu. Ziya, her ne olursa olsun onun eğlendiğini görünce mutlu olmuştu. Bu sırada da Şenay geldi. Daha ciddiye.

"Kusura bakma ya, sinirlerim bozuldu çok fena."

"Önemli değil, bence şu an burası insanın sinirlerinin bozulması için en doğru yer."

Ziya normalde bu kadar uzun cümleler kuramazdı. Fakat ortam ve şartlar cümlesinin uzamasına neden olmuştu ve neyse ki şimdilik bu uzayan cümleler hala anlamlıydı.

"Sen burada olmaktan çok mutlu değilsin sanırım."

"Burayla alakası yok, düğün sevmiyorum."

"Ha anladım, sen özel günleri sevmeyengillerdensin?"

Ziya gerçekten de özel günleri sevmeyengillerdendi ancak etkilemeye çalıştığı bir kadın tarafından bir poşete tıktırılmaya refleks olarak karşı çıktı.

"Hayır canım, bana çok sahte geliyor. Gerçi burada kedilerin izdivaçındayız, konu çok daha farklı ama her neyse..."

"Eğer üzerine düşünecek olursak insanın kendisi bile kendisine sahte gelebilir."

"Nasıl yani?"

"Yani hiçbirimiz en saf, en olduğumuz halimizle dışarıda insan arasına... Aman, ne diyorum ben ya. Şu ortamda konuştuğumuz şeylere bak."

Halbuki Ziya halinden hoşnuttu. Hiç efor sarf etmeden kendiliğinden gelişen bir sohbetin içinde olduğu için içerikten bağımsız olarak memnundu ancak tam da muhabbet daha da derinleşir diye umarken ansızın o geldi. Kılıkyruk.

"Canım pistleri boş bırakıyorsun. Buraya oturmaya mı geldik yaa," dedi. Sevimlilik yapmaya çalışıyordu ancak Ziya için hiç de sempatik değildi. Daha en başta yüzünde sinsilik sezdiği bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Belki gerçekten sinsiydi, belki de sadece Şenay'ın yanında dolaştığı için öyle gelmişti.

"Ay değil mi ya? Çok haklısın!" diyerek, adamın kendisine uzattığı eli tutan Şenay, kılkuyluk kılıklı adamla birlikte kalabalığın içine doğru ilerledi. Ziya ise ilk defa bir kadının yanında kendini bu kadar rahat hissetmişti ki, işte yine elinde rakı kadehiyle kalabalığı izliyordu. Sarper de hemen yanında bitiverdi.

"Sence arkadaşlar mı? Yoksa..."

"Bilmiyorum ki, aslında kocası bile olabilir ama yani öyleyse benle bu kadar konu... Lan sen yine mi geldin?"

"Seni yalnız görünce dayanamadım."

"Ulan ben de boş bulundum sana laf anlatıyorum."

"Anlat abi ya, açılırsın. Baksana, ne güzel dans ediyor."

"Sen bakma lan, sen bakma. Senin yaşındaki adamlar gördüğü her şeyi ileride değerlendirmek üzere beynine kaydeder."

"Aşkolsun be abi... Abi bu arada bence var ya..."

"Ne var lan, ne var?"

"Bence kalkıp sen de dans etmelisin."

Bu pervasız sayılabilecek teklif, Ziya'yı sinirlendirdi. Şenay'la sohbetten, Sarper'in kendisine akıl vermesine geçiş çok kısa sürede olduğu için huysuzlanmıştı. Elindeki rakıyı kafasına diktikten sonra, Sarper'e sadece boş gözlerle baktı ve annesinin yanına doğru gitti. Annesi ve arkadaşları bir masada jüri gibi yan yana oturmuş kendi aralarında gülüp eğlenerek, düğün salonunda olup bitenleri izliyorlardı. Ziya, onların masasının önüne gidince tam da jüri önünde değerlendirme bekleyen televizyon yarışmacılarına benzemişti.

"Anne hadi gidelim artık, çok bile durduk."

Mevlide Hanım'ın hemen sağında oturan Neriman Hanım, Ziya'nın annesinden daha önce söz aldı.

"Ya sen daha az önce melek gibi bir kızla konuşuyordun, ne oldu şimdi?"

Mevlide Hanım da, arkadaşının ardından devam etti.

"E bu kadar geldik, bari tam bir şeye benzesin. Azıcık daha bekle oğlum, hadi!"

Mecbur bekleyecekti, Ziya. Annesine karşı koymaktaki genel başarısızlığı alkolle birlikte bastıran duygusallıkla daha da artıyordu. Jürili televizyon yarışmalarında elenmiş yarışmacılar gibi bir şey demeden çaresizce arkasını döndü ve öncelikle kendisine yeni bir içki daha aldı. Hem Şenay'la arasına mesafe koymak için, hem de Sarper denen genç irisinden uzaklaşmak için bu sefer daha önce durduğu yere uzak bir köşede konuşlandı.

Ortalıkta dans eden insanlar normal bir düğünde ne kadar eğlenilirse, o kadar eğleniyordu. "Demek ki insanların kimin evlendiği ile ilgili bir dertleri yoktu, yeter ki bir ortam kurulsun," diye düşündü. Kaç yaşında olursa olsun, kendisini asla bu tip yetişkinlere ait resimlerde hayal etmemişti. Boyu uzun olabilir, saçları dökülebilirdi ancak bunlar artık yetişkin olduğunu düşünmesine yetmiyordu. Bir an için kendini düğünlere getirilen ve ortalarda koşturan çocuklara benzetti. Zaten düğün için diğer yetişkinler kadar şık da değildi. Dertlendi. İçkisinden bir yudum daha aldı. Kanındaki alkol oranı yükseldikçe, giderek daha hızlı içiyordu ki, bu da daha sonraki her bir kadehinin daha hızlı boşalacağı anlamına geliyordu.

"Sırf içki beleş diye de bu kadar içilmez ki!" diye, bir kez daha belirdi genç irisi Sarper. Gereğinden büyük dişleri gülümsemesini daha kocaman ve daha sinir bozucu yapıyordu. Yine de sinirlenmedi bu sefer Ziya, hatta sevecendi.

"E oğlum sen de emzik gibi içiyorsun maşallah."

"Ya siz yaşlılar her şeyi ciddiye alıyorsunuz, bence probleminiz bu."

"Ha problemliyiz yani biz. Biz yaşlılar!"

"Bak yine ciddiye aldın. Yaşlı değilsin ya, tamam."

"Yaşlı değilim ama sana göre de yaşıyım. O yüzden biraz dikkat etsen iyi edersin."

"Harbi mi ya?"

Ziya, bu sefer gülerek yanıt verdi. "Ne oldu? Alındın mı? Rahat ol oğlum, ben de takılıyorum."

Sarper bu yanıtı dolaylı olarak biraz daha rahatlamıştı. Ziya, tamamen zararsız olduğunu itiraf etmişti.

"Kızın yanına bir daha gitmeyecek misin?"

"Şu yanındaki herif ne ayak anlamadım ki."

"O kız, o tiple sevgili olmaz. Rahat ol!"

"Sağol ya paşam, teşekkür ederim. Peki benim gibi bir tiple beraber olur mu?"

Ziya ve Sarper bir süredir birbirlerine bakmadan, etrafı izleyerek konuşuyorlardı. Bu soru üzerine Sarper kafasını Ziya'dan yana çevirdi ve onu baştan aşağıya süzdü.

"En azından bir şansı hak ediyorsun bence!"

"Teşekkürler paşam, sen öyle diyorsan, öyledir," dedikten sonra Ziya, kadehini havaya kaldırır gibi yaptı ve içkisini kafasına dikti. İyiden iyiye "kafası güzel" sayılırdı ancak dışarıdan bakanlar hiçbir şey anlamazdı, çünkü sarhoşluğunu çaktıran bir yapısı yoktu. Yüksek promil alkollü olduğu, ancak Sarper denen genç irisinin sözlerine inanmak için kendisini zorlamasından anlaşılabilirdi. Vücudunu ve özellikle de kafa bölgesini saran sıcaklığın etkisiyle, Şenay'ın ve yanındaki herifin dolaylarına gitti. Giderken de içkisini tazelemeyi ihmal etmedi.

Şenay ile yanındaki kılkuş ne tam dans edilen alandaydı, ne de tam dışarısında sayılırdı. Şarkılara bazen sallanarak, bazen de Türkçe pop şarkıların sözlerine uyumlu hareketlerle eşlik ediyor-

lardı. Ziya da, hemen onların yakınlarında dolaylarında rahatmış gibi dikeldi. Bir süredir kendi benliğinden çıkmış, rahat ve özgüvenli olarak bildiği insanların hareketlerini taklit ediyordu.

Bir eli cebinde, kafasını hafifçe sallayarak ve diğer elindeki içkisiyle etrafına poz kesiyordu. Bir yandan da Şenay'la bir kez daha iletişim kurmak için fırsat kolluyordu. Fakat kılkuyruk arada perdeleme yapıyor, göz göre göre Ziya'yı Şenay'dan uzak tutmak için efor sarf ediyordu. Ziya ise boy avantajıyla yukarıdan Şenay'ı markaja almış göz teması kurmaya çabalıyordu. Başardı da.

Göz teması kurar kurmaz, Şenay sanki eskiden tanıdığı biriyle karşılaşmış gibi büyük bir rahatlıkla Ziya'nın yanına geldi ve giderek yaklaşıp konuşmaya başladı.

"Ben tekrar çok özür dilerim ya, orada sanki sana gülmüşüm gibi oldu. Kafama çok takarım böyle şeyleri..."

Ziya, gürültüden dolayı tam olarak ne dediğini anlayamasa da genel olarak özür dilediğini anladığı için "Yo, yo. Önemli değil," diyerek, konuyu çoktan unuttuğunu belli ederek yanıt verdi. Artık eni konu, içkili ortamlardaki rahat adamdı. Günlük hayatındaki tedirgin, kendine güvensiz, çekingen halini bir kenara atarak devam etti.

"En tumturaklı insanın bile biraz alkol ve müzikle birlikte kendinden geçmesi çok garip değil mi?"

Yüksek müzikli ve gürültülü bir ortam için oldukça uzun olan bu cümleyi elbette ki Şenay anlayamadı ve bu her halinden belli oluyordu. Ziya, sesini yükseltmek üzere tartışmasız gecenin en dikkat çeken kadınına biraz daha sokuluyordu ki, o esnada kılkuyruk arkadan belirdi ve işaret parmağıyla Şenay'ın omuzlarına "pıt pıt" dokundu. Fakat Şenay hissetmedi bile, hala Ziya ile diyalog kurmaya çabalıyordu. En sonunda Ziya kılkuyruğu işaret etti. Kılkuyruk, Şenay'ın kulaklarına eğilmiş bir şeyler söylüyordu. Şenay ise onu başından savar gibi karşılık verdi ve tekrar Ziya'ya yakınlaştı.

"Arkadaşımın kusuruna bakma, böyle yerlerde fazla sahiplenici oluyor da..."

İşte düğün salonunda kartların yeniden karılmasına neden olacak sözler bunlardı. Bir anda Ziya'nın kafasına "Arkadaşımın" kelimesi eko yapmaya, bir yanıp bir sönmeye başladı. Demek arkadaşlardı ha! Bu ne güzel bir haberdi böyle, Ziya bir kez daha babacan bir tavırla "Önemli değil canım," der gibi bir şeyler söyledi. Ortam gürültülü olduğu için artık ikisi de ağızlarından çıkanların bir kısmının havada kaybolduğu bir iletişimin içindeydiler. Ortaya çıkan bu rahatsızlığı, sonunda Şenay'ın "Balkona çıkalım mı?" teklifi sona erdirecekti. Ziya hiçbir şey demeden Şenay'ı takip etti ancak bu esnada hem annesiyle, hem de Sarper'le göz göze gelmeyi başardı. Annesi ne olup bittiğini teftiş eden bir kamera gibi her şeyi kayıt altına alıyor, Sarper ise meraklı ve muzip gözlerle onu izliyordu.

Balkona çıkarken içkisini tazelemeyi de ihmal etmeyen Ziya, açık havada ve gürültüden uzak bir halde tekrar Şenay'ı baştan aşağı süzdü. Kendisinin aksine ne kadar da özenliydi. Eğer sadece fiziksel görünüşten ibaret birer yaratık olsalardı, hiç konuşmamaları gerekiyordu ancak neyse ki başka şeyler de vardı. Ya da var mıydı? Kendisini özgüvenli insan rolüne kaptıran Ziya, aklından geçenler sayesinde bir anda yeniden kırılğan kişiliğine geri döndü ve çareyi elindeki içkiyi kafasına dikmekte buldu.

"Nasıl bu kadar hızlı içebiliyorsun? Ben 2 kadeh içsem sarhoş olurum."

Neyse ki alkol bir kez daha işe yaramıştı da, feleğin çemberinden geçmiş gibi tavırlar sergileyen Ziya geri gelmişti. İki omuzunu havaya kaldırıp gözlerini kısarak kafasını yana yatırdı sadece. "İçiyoruz işte ya" diyordu vücuduyla. Gerçekten de genelde iyi içerdi ama bu gece çizgiyi aşmıştı. Tam da o rolüne kendisini kaptırıp abartılı halde kafasını yana yatırdığında midesinden bir şeylerin ağzına gelmeye çalıştığını fark etti. Fakat izin vermedi.

"Ha işte, ne diyordum. Özür dilerim ya, öyle çok gülünce seni gücendirdim diye çok üzüldüm."

Ziya, bir kez daha omuzunu havaya kaldırıp gözü kısarak kafasını yana yatırdı sadece. Bu kez de "Ne olacak canım" diyordu vücuduyla ve bir kez daha midesindekiler ağzına gelmek için yoklama çekti. Yine izin vermedi ancak artık sadece vücuduyla değil de, ağzıyla da konuşsa iyi olacaktı.

"Ben hiç dans etmesini beceremem, zaten böyle müzikleri de pek dinlemem."

"Damat halayını ilk kez duyuyor olamazsın heralde?"

"Yok" dedi, Ziya. Bunu söylerken "o" harfi biraz gereğinden fazla uzamıştı ve midesinden gelen sinyaller giderek artıyordu. "Yok, duydum tabii ki."

"Neyse canım, yani herkes çok iyi dans etmek zorunda değil tabii."

Ziya, yeniden omuzunu havaya kaldırıp gözü kısarak kafasını yana yatıracaktı ki, son anda engel oldu kendisine. Her ne kadar artık sarhoş sayılsa da, muhabbettin bir yere gitmediğini anlıyordu. Konuyu değiştirmeli, ilgi çekici bir sohbet açmalı ve en azından bir kez daha görüşmelerine neden olacak kadar ilginç biri olduğunu ispatlamalıydı.

"Senin de kedin var mı?"

"Maalesef, çok seviyorum ama hiç cesaret edemedim. Senin?"

"Bizde kedi çok ya, sokaktaki tüm kediler girip çıkıyor. Seviyorum ama saçma yaratıklar."

Ziya'nın saçma derkenki tonlaması, Şenay'ı gülümsetmişti.

"Nedenmiş ki o?"

"E saçma işte. Aynı kedi, beni görünce birden kaçıyor. Korkuyor. Ses etmiyorum. Ertesi gün bir bakıyorum, kendisi kucağıma gelmiş. Dengesiz!"

"Demek ki senle alakalı bir şey yok ortada, zavallı kendi içerisinde neler yaşıyor."

Ziya, Şenay'a hak verecekti ki, kendi içerisinde yaşadıkları artık dayanılır gibi değildi. Midesinin bulanmasına daha fazla karşı koyamayarak izin istedi ve tuvalete gitti. Aceleyle hareket ederken de kafasında sadece "Lütfen bir yere gitmesin, beni balkonda bekliyor olsun," gibi düşünceler vardı. Kafası iyiden iyiye dönerken, nasıl olduğunu bile anlamadan tuvalete vardı. Yüzünü yıkadı. Aynaya, gözbebeklerinin içine bakarak biraz ayılabileceğini düşündü. Tekrar yüzünü yıkadı, kusmak istemiyordu. Çünkü eğer kusarsa, hemen uyumak isteyecekti ve Şenay'la konuşmaya devam etmesi imkansız hale gelecekti. Biraz daha dayanmalıydı. Soğuk suları yüzüne vururken nefes alışlarını sıklaştırarak ayılmak için son bir çaba sarf ettikten sonra tuvaletini de yaparak tekrar balkona doğru hareket etti.

Ziya, ne kadar yüzüne soğuk su vursa da başının dönmesine engel olamamıştı ancak yine de balkona doğru koşar adım gitmeyi başarmıştı. Tuvalete giderken ve dönerken düğün salonunun ortasından geçtiğinin, bu sırada annesinin, Sarper'in ve kılıkuyruğun bakışlarına maruz kaldığının farkında bile değildi. Hatta bir de cila niyetine yanına bira aldığıının da farkında değildi. Çok geç kalmadığını umarak balkona vardı ve neyse ki o, hala oradaydı. Balkonun kenarından gökyüzüne bakan Şenay'ın omuzları ne kadar da güzel gözüktüyordu. Sanki gökteki ayın tüm yansıması onun omuz başlarına düşmüştü. Ziya bir an için sanki yıllardır beraberlermiş gibi arkasından gidip sarılmak ve omzundan öperek "Hadi artık gidelim, çok geç kaldık," demek istedi. Fakat onun yerine, elindeki biradan bir yudum almakla ve boğazını temizleme sesi çıkarmakla yetinecekti.

"Aaa geldin mi? Ben geri dönmezsın sanıyordum."

"O kadar sarhoş mu duruyorum?"

"Yok hayır, öyle demek istemedim. Sadece, ne bileyim. Neticede dönmek zorunda değildin. Dönmeyebilirdin de."

"Olur mu canım, hatta seni yakalamak için koşarak gidip geldim..."

Ziya bu son sözlerini büyük bir rahatlıkla söylemişti ancak ayık olsaydı söylediklerinin henüz yeni tanışmış iki insan için fazla olduğunu kendisi de anlayabilirdi. Şenay da garipsediğini gizlemeydi.

"Anlayamadım..."

"O kadar... O kadar..."

Ziya'nın başı hala dönüyordu. Ne söyleyeceğini bir türlü seçmiyordu. İçeriden gelen müzik sesi kesilmişti ancak bunun bile farkında değildi. Düğünün sonuna geldiklerini anlamasa da, Şenay'a en azından dişe dokunur bir şeyler söylemek için acele ediyordu. "O kadar iyi hissettiriyorsun ki," şeklindeki kelimeler döküldü ağzından.

"Eee, teşekkürler," diyebildi Şenay ve sonra kaşlarıyla omuzlarını aynı anda kaldırdı.

"Şey yani... Bugün buraya annem beni zorla getirdi. Hiç gelmek... Eeeh..."

Konuşurken giderek zorlanıyordu Ziya ve artık sarhoş olduğunu da gizleme konusunda başarılı değildi. Şenay da nihayet Ziya'nın biraz fazla çakırkeyif olduğunu idrak etmişti ancak buna çok fazla takılmadı. Ziya son bir kez yutkundu.

"Buraya hiç gelmek istemiyordum ve bu gece burada tek güzel şey bedava içkiydi. Bedava içki, bu dünyada zengin ol, fakir ol fark etmez. Her zaman güzeldir. Ama şunu söylemek istiyorum... Sen ondan bile güzelsin. Bedava içkiden bile güzelsin."

Ziya nihayet cümlelerin sonuna gelebilmişti de, iyi mi? Yoksa kötü bir şey mi demişti? Tam anlaşılmıyordu. Bir açıdan bakılacak olursa sözleri "Sen beleş içkiden de güzelsin" gibi bir şeye tekabül ediyordu. Şenay bu iltifat olmaya çok yaklaşan sözlerle "Anlama-

dım, pardon?" diye yanıt vermiş olsa da, yine de karşısında ayakta durmakta zorluk çeken bu adamı sevimli bulmuştu.

Ziya tekrar söze girmek istedi. "Eeeee" dedi, durdu düşündü, yutkundu, tekrar nefes aldı ve sonrası ne yazık ki biraz tatsız devam etti. Tüm gece dayanmaya çalışmıştı ancak başaramamıştı. Şenay'ın bakışları arasında koşarak balkonun bir köşesine giden Ziya, yüksek debili ve gürültülü bir halde kusmaya başladı. Yer yer öksürüklerle kesilen ve bir türlü bitmek bilmeyen istifra sürecinin bir yerinde artık Ziya olduğu yerde uyuklamaya başlayacak ve tekrar gözünü açtığı anda ise bir kolunda annesi, diğerinde ise Sarper'le birlikte taksiye yol alıyor olacaktı.

Arada neler olmuştu, Ziya bunu asla bilemeyecekti. Zaten çok da bilmesini gerektiren bir şey yoktu. Şenay, tanıdığı olduğunu düşündüğü için Sarper'e haber vermiş, görevini yaptığından emin olarak içi rahat bir halde düğünden ayrılmıştı. Gecenin en sonunda, tüm davetliler gittikten sonra ise Ziya ancak yerinden kalkarak, annesi ve Sarper'in yardımıyla taksiye doğru yol almıştı. Kustuğu köşede o kadar uzun süre kendisine gelmek için beklemişti ki, balkondan tekrar düğün salonuna geçtiğinde herkes gitmiş, masalar ters çevrilmişti.

Ziya, kaçınılmaz olarak sabah gözünü büyük bir baş ağrısıyla açtı. Bartemelov ile göz göze geldi ve bir önceki gece neler olduğunu hatırlamak için kendisini zorladı. Öncelikle kedilere nikah kıyılma meselesini bir kez daha kafasından geçirdi ve yaşananların bir rüya olması ihtimaline giderek inanmaya başladı. Kedilerin evlenmesi, Şenay gibi güzel bir kadının kendisine ilgi göstermesi, bir gecede o kadar içebilmesi... Hepsi olan bitenin bir rüya olduğunu ispatlar nitelikteydi ancak tam o sırada telefonuna gelen mesaj sesiyle irkildi. Yatağından doğruldu, telefonuna baktı. Bilmediği bir numaraydı.

"Ziya Abi, ben Sarper. Umarım iyisindir, telefonumu kaydet diye mesaj atıyorum. İyi günler."

Haberler kötüydü. Hem gördükleri rüya değildi, hem de kendisine mesaj atan genç irisiydi. Sarper'in varlığını bir kez daha hatırlaması canını sıktı. Bartemelov'a baktı. Sesli bir şekilde "Ne

bekliyordum ki!" diyebildi. Tam bu sırada telefonundan bir mesaj sesi daha geldi ve bu sefer bir başka bilmediği numaradan yeni bir mesaj daha gelmişti.

"Ziya ben şenay, dñn vedalaşamadık. Umarım daha iyisindir. :)"

Đ

BOŞANMA

δ

Her zaman takım kıyafet içerisinde görmeye alıştığınız birini günlük giysileriyle görünce şaşırırsınız. Cumartesi günleri şirkete kot pantolon ve gömlekle gelen müdürünüz gözünüze garip gelir. Ya da paspallığı ile bilinen bir arkadaşınız hiç olmadığı kadar şıksa gözünüz buna hemen alışmaz. Sadece düşünlerde takım kıyafet giyen erkeklerin kendilerine bakmaya doyamamalarının nedeni de tam olarak budur.

Bunları neden anlatıyorum; çünkü daha önce onu hiç takım elbiseyle görmemiştim. 30 yaşına merdiven dayamış olsa da kılık kıyafet seçimi üniversite ikinci sınıf mühendislik öğrencisinden halliceydi. Fitilli pantolon üzeri ekose gömlekle görmeye alıştığım bu adam, sabah saat 7:30'da kırmızı kravatı, kırışmış siyah takım elbisesi ile kapımın önündeydi. Henüz tam ayılamadığım için durumu idrak etmeye çalışırken gereksiz bir neşe ve sabah saatlerine göre fazla sayılabilecek bir enerji ile içeri girmişti bile: Arkadaşımın arkadaşı Cihan Karşlı... Hiç beklemediğim bir anda hayatıma dahil olmuştu.

Hayatımın bekleme dönemindeydim. Bir yandan para kazanmak için evden yapabileceğim birkaç işi bitirmeye çalışıyor, bir yandan da yurt dışına gitmek için belgelerimi tamamlıyordum. İngiltere'ye gidecek ve yeni bir başlangıç yapacaktım. Kız arkadaşımı da bu plana ikna etmek için uğraşıyordum ancak dedim ya; her anlamda bekleme safhasındaydım.

Cihan, hiç beklemediğim bir anda eli kolu dolu gelmişti. Sıcak simit, börek, envai çeşit kahvaltılık, taze sıkılmış portakal suyu ve viski... Evet, viski. Henüz o dakikalarda neden sabahın köründe elinde viski ile geldiğini anlamamıştım ve bir anda kendimi o kadar da samimi olmadığım bu adama kahvaltı hazırlarken bulmuştum. Ben bir yandan çayı koyarken o da menemen yapmaya girişmişti.

Sanki her sabah birlikte kahvaltı yapıyormuşuz gibi rahattı ve ilerleyen günlerde de her sabah benim evimde kahvaltı yapacaktı. Çünkü Cihan Karşı işten kovulmuştu ve bunu eşine söyleyemediği için mesai saatlerini benimle birlikte geçirecekti.

Karşılaştığı en basit durumları bile anlatırken kendisinden geçen ve inanılmaz bir olaymış gibi yansıtan Cihan, son altı ay içerisinde üçüncü kez işten kovulmasından ve bunu gizlemek için mesaiye gidermiş gibi yaparak bana gelmesinden çok normalmiş gibi bahsediyordu. Sanki sıradan bir rutindi.

"Abi şimdi annesiyle, babası bizde. En azından onlar gidene kadar işle ilgili durumu çaktırmamam gerekiyor," dedikten sonra ağzındaki zeytinin çekirdeğini eline tükürdü ve masaya bıraktı. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, boş derste ki bir liseli gibiydi. Karşımda iştahla yemek yiyordu. Ne diyeceğimi tam olarak kestiremiyordum. Yalnız yaşıyordum, zaten geç uyanıyordum ve sabah 8 akşam 6 saatleri arasında birini evimde ağırlamak şu sıralar pek büyük sorun değildi. Fakat o birinin Cihan Karşı olması ise ne yazık ki yorucuydu. Bazı insanların varlığı hafiftir, onlarla ne kadar vakit geçerseniz de farkına varmazsınız. Cihan Karşı ile yan yanayken ise birlikte geçen her saniyeyi hissetmeye başlarsınız. Yaşadığınızı anlarsınız ama tabii kötü manada; yani daha doğrusu yaşlandığınızı hissedersiniz.

Bir kere yalancıydı. "Yalan ağzına yuva yapmış," denilecek cinsten hem de... Daha önceleri, yani mesai saatlerinde vakit geçirmek için evime dadanmadığı günlerde, sadece arkadaşımın arkadaşı olduğu için bilmiyordum. Fakat palavracılıkta Türkiye'nin marka ismi olmuş Teyyo Pehlivan gibi isimlerle yarışabileceğini kısa sürede anlamıştım. Orhan Pamuk ile rakı içmek, milyon dolarlık rüşveti hiç düşünmeden geri çevirmek ve kitap yazması için yayınevlerinin peşinden koşması gibi hikayeleri anlatırken söylediklerinden şüphe edilmeyeceğinden emindi. Gerçi ben de şüphelenmesine neden olacak bir davranışta bulunmuyor, karşımdaki normal bir insanmış gibi büyük bir dikkat ile onu dinliyordum.

Bir diğerk önemli iddiası da şuydu ki, bahis oynayarak geçimini sağlayacak kadar, hatta şanslı yaver giderse daha da fazlasını kazanabildiğiydi. O kadar güven vermez bir hali vardı ki, elbette buna da inanmamıştım ancak her sabah paşalara layık kahvaltı yaptıktan sonra viskisi ile bilgisayarımı açan Cihan Karşı, akşama kadar dünyanın en ücra köşelerindeki takımlara bile para yatırıyor-du. Ve de görmesem inanmazdım; gözlerimin önünde büyük paralar kazanabiliyordu.

"Sen hiç bulaşma bu işlere, bir formülü yok. Formülü olsa herkes çözer," diyor, güya aklı sıra beni kumar illetinden uzak tutuyordu. Benim ise bir süre sonra uzak kalmak istediğim illet, ta kendisi olacaktı. İyi bir eğitim almış, yüksek maaşlı işlere kolaylıkla girebilen Cihan'ın kendisini sürekli kovduracak kadar geçimsiz olmasının nedeni havadan para kazanmakta zorlanmaması olabilirdi. Onun perspektifinden dinlediğim kovulma hikayelerinin hemen hepsine haksızlığa isyan ettiğini söylüyor ve "Abi bir tek ben konuşuyorum. Benim gibi bir iki kişi daha olsa zaten bu kadar göze batmam ama millet korkak," diyerek, toplumsal eleştiri yapmaktan da geri durmuyordu.

İş yerlerinde üstlerine karşı bu denli dobra ve sert tavır takındığını iddia eden Cihan, mesai saatlerinde karısı aradığında ise telefonda sesini miyavlama moduna alıyordu. Miyavlama modu, henüz yeni başlayan ilişkilerde çiftlerin seslerini en az 2-3 ton inceltmesiyle ortaya çıkar. Cihan ise sesini öyle inceltiyordu ki, hatta bazen fare ciyaklıyor zannediyordum. Duyduğum, bildiğim en itici hitaplardan bir tanesi de ondan gelmişti. "Cancağızım" diye sesleniyordu eşine.

"Cancağızım, burada işler çok yoğun. Ben çıkınca arayayım," der, sonra da gerçekten bir işi varmış gibi bilgisayardan Avustralya ligindeki maçları takip etmeye geri dönerdi. Bahis oynarken çok fazla konsantre olmasından dolayı memnundum. Bu sırada benle iletişime geçmeyi bırakıyor, tüm benliği ile maçlara kanalize oluyordu. Arada da totem olarak bana rüşvet veriyordu.

"Şu gol gelsin, hemen hesabına 500 lira geçiyorum."

Totem de cidden işe yarardı ve hemen hesabıma 500 Lira'yı geçirdi. Hayali bir karakter gibi olmasına rağmen gayet kanlı canlı bir şekilde salonumun ortasında sabah 8, akşam 6 mesaisi yapan bu adam bir elinde viskisi, diğerinde fıstığı ile hayatını yaşıyordu. O, herkesin anlattığı ve "Bizim bir arkadaş var, geçimini bahisten sağlıyor," hikayesindeki "bir arkadaş" Cihan idi. Ben bu "bir arkadaş"ın, bu denli berbat biri olduğunu daha önceleri bilmiyordum. Bana sadece çok para kazanmasından bahsedilmişti. Fakat her sabah kapımda takım kıyafetiyle beliren Cihan sayesinde, "bir arkadaş", benim için incelenecek bir vaka olmuştu. Ona sinir oluyordum ama onu merak da ediyordum. Anlattığı hikayelerin yalan olduğuna emindim ama şu yaptıklarını başkası anlatsa, bu olanlara da inanmazdım. Karısına çok düşküncü ama içip çakırke-yif olduğunda ikimizin de ortak tanıdığı olan bazı kadınlar hakkında "Onla da bir geçmişimiz var tabii," alt metinli konuşmalardan hiç çekinmezdi. Onu sevmiyordum ama bir şekilde de ona karşı koyamıyordum.

"Abi iki dakika görün, sonra bi bahane bulup gidersin," diyerek beni ikna etmeye çalışıyordu. Daha henüz çok yakın zamanda hesabıma yine totem kaynaklı bir meblağ yolladığı için her ne kadar istemesem de söylediğini kabul edecektim. Ne olursa olsun, ortada bir evlilik söz konusuydu. Cihan Karşlı'yı sevmeyebilirdim fakat belli ki eşini seviyor ve yuvasını dağıtmak istemiyordu. Gerçi şimdi düşününce "Ne gereksiz bir iyi niyetmiş" diyorum. Hem bana ne, hem de yani kadını Cihan'dan kurtarmak gayet de büyük sevap olarak haneme yazılabilirmiş. Her neyse, basiretim bağlandı diyelim ve bu bahsi kapatalım.

Sırf karısı "İş yerinden hiç arkadaşın yok mu senin?" dediği için, ofisten arkadaşımı gibi iş çıkışı, yani bizim ev çıkışı beni yanında taşıyacaktı. Ben de karısıyla tanıştıktan sonra bir bahane bulup ortamdan topuklayacaktım. Keşke sadece bu kadar olsaydı. Bir de takım kıyafet giyecektim.

"Abi yani ben takım kıyafetle gezerken senin kotla gezmen mantıklı mı?" diye bir de üstelemişti. O an karar vermiştim; bu herifin en sinir bozucu özelliği buydu. En garip durumları çok basitmiş gibi cümle arasında geçiriyordu ki, kendinizden şüphe

ediyordunuz. Ben de şüphe ettim ve hemen akabinde de kendimi bir kafede, takım kıyafetimle, Cihan Karşı ile otururken buldum. Elimde uzun süredir tamamlamayı ertelediğim dosyalar vardı. Kız arkadaşım hala benimle yurt dışına gelmek konusunda net bir yanıt vermemişti ama ben burada oturmuş Cihan'ın oyununa ortak olmuşum. Normalde bira söyleyecektim ancak itiraz etmeme bile izin vermeden viski ısmarladı. Oysa canım gerçekten buz gibi bir bira çekmişti. Neyse ki tartışacak değildim. Üzerimde takım kıyafet, elimde viskim ile arkadaşımın yuvasını kurtarmak için beklemeye koyuldum.

"Sen," dedi. Durdu, sağa sola bakınıyordu. "Senin kendin için daha iyi bir hayat kurgulaman gerekiyor," diye devam etti. İnsanların hayatlarını kurumsal firmalar gibi planlaması gerektiğini düşünen yeni bir insan türü peyda olmuştu. Cihan da onlardan biriydi. O nedenle tam olarak "kurgu" kelimesini kullanmıştı. İyi bir üniversiteden aldığı teknik eğitim, onu her konuda analiz yapmaya itiyordu. Kendi hayatı da bir kurgudan ibaretti; okulu, ilişkisi, arkadaşlıkları her şey planlı programlıydı da, insan olduğunu hesaplayamamıştı. Kumara ve diğer zayıflıklara meyli bu yüzden.

Suratıma bile bakmadan konuşuyordu. Ağzına tuzlu fıstık atıp içkisinden bir yudum alıp etrafı kolaçan etti. Sanki eşini değil de, kanunsuz bir alışveriş yapacağı karanlık güçleri bekliyordu. Öylesine endişeliydi. Az önceki söylediklerine bir yanıt vermedim. Ne diyecektim Allah'ın delisine? Duymamış gibi yaparak ben de sağa sola bakındım. Bu sırada da beklediğimiz isim geldi; eşi, karısı, hayat arkadaşı Filiz. Vaktinde gelmişti ancak çok geç kalmış gibi panik içerisindeydi. Fakat daha sonra anladım ki, genel olarak sakın kalmayı becerebilen bir insan değildi. Doğuştan telaşlıydı. Cihan endişeli, Filiz heyecanlı derken saçma sapan bir buluşmanın tam ortasındaydım.

Filiz beni, "Demek Cihan'la beraber çalışıyorsunuz ha?" diyerek selamladı. İlişkilerindeki güvensizlik, ortamın tüm havasına sirayet etmişti. Sırf ikisi yüzünden ortama yayılan şüpheli dalgalar herkesi etkisi altına almış gibiydi. Bense rahattım, amiyane tabirle bana giren çıkan yoktu. Hatta Cihan'ın debelenmesini görmek bir

yandan hoşuma gidiyordu ancak yine de Filiz gibi güzel bir kadın neden bu herifle birlikteydi ki? "Bazen insanlar sırf kendilerini güvende hissetmek için hiç olmayacak insanlara sığınabilirler," diye kolay bir cevap bularak hemen kendi kendime ikna oldum. Çok da düşünmek istemiyordum.

Filiz bir şeylerden şüpheleniyordu ancak benim sırf iş arkadaşım gibi davranan, hatta sırf bunun için üzerine takım kıyafet gitmiş alakasız biri olabileceğimi aklına getiremediğinden dolayı bir yere de varamıyordu. Cihan'ın işle alakalı her cümlesinin ardından şüpheli sorular soruyor, cevaplardaki tutarsızlıkları yakalamaya çalışıyor ve benimle fazla muhatap olmadan eşiyse didişiyordu. Böyle anlarda, insanların bu denli hastalıklı ilişkileri neden sürdürdükleri üzerine düşünüyordum? Ne gerek vardı ki?

"Sabahları iş yerinde hep beraber kahvaltı yapsanıza," dedi birden, Filiz. Durduk yere ortaya böyle bir cümle bırakmıştı ve ne diyeceğimi bilemiyordum. "Eee, şey... Ben kahvaltı etmiyorum genelde yaa," gibi bir şeyler gevelerken Cihan da "E yapıyoruz zaten canım" dedi, benle aynı anda. Filiz, şüpheli tavırlarının neticesinde nihayet bir açık yakaladığı için keyfe gelmişti. Üsteledi.

"E 'kahvaltı sevmiyorum' diyor adam,"

"Sen bakma ona, öyle der, yine en çok o yer," diyerek geçiştirmeye çalıştı Cihan ancak yine de ikna edicilikten uzaktı. Filiz, bir dedektif gibi sordu:

"Bu sabah ne yediniz peki kahvaltıda?"

Cihan bu soru karşısında sinirlendi ancak kontrolü tamamen kaybetmek istemediğinden dolayı sahte bir neşeli tavırla yanıt verdi.

"Zıkkımın kökü! Kahvaltıda ne yeniyorsa onu yedik işte aaaa amma uzattın ya!"

Ben ise ağzımı açmadan ikiliyi izliyor, söyleyeceğim bir yanlış sözle bu ilişkinin bitmesinde sorumluluk sahibi olmak istemiyor-

dum. Neyse ki Cihan şerbetli bir yalancıydı ve Filiz de en nihayetinde ne kadar huysuzluk çıkartıyor gibi gözüke de ilişkisini sonlandırma niyetinde değildi. Aslında ortada olup biten tamamen bir piyesten ibaretti. Filiz, ilişkisini bir sınavdan geçiriyormuş gibi davranıyordu. Cihan da, sanki eşini çok önemsiyormuş gibi bu sınava tabi oluyor, en nihayetinde genç kadına "Görmüyor musun! Seni seviyorum," mesajını dolaylı olarak vermiş oluyordu.

Şaşırtıcı değildi tabii ki. Kurgu bir hayatın içerisinde, tamamen kurgulanmış bu ilişkide ikisi de kendi rollerini oynuyorlardı. Birbirlerini sevmediklerinden emindim, bu ilişkiyi ayakta tutan ikisinin yaptığı hesap kitaba göre ayrılmanın şu an çok da karlı bir işlem olmamasıydı. Hayatlarını bir şirket yönetirmiş gibi yaşamış, şirket evliliği yapar gibi dünya evine girmiş fakat karakteristik özelliklerinden dolayı Cihan rolünü oynayamadığı için bir çıkmaza düşmüşlerdi. Er ya da geç bu evlilik bitecekti fakat o gün piyes başarıyla sahnelenmişti. Ben de yan roldeki katkılarımla bu evliliğin bir süre daha uzamasına vesile olmuştum. Fakat oradan çıktıktan sonra takım kıyafetle kız arkadaşımın yanına gittiğimde durumu tam olarak açıklayamadığım için kendi ilişkimde kredimden yemiştim.

O gün orada görevimi ifa etmiştim ancak kısa süre içerisinde pişman olacaktım. Hiç aksatmadan hafta içi her sabah salonunda bilgisayarını açarak dünya liglerine bahis yapan ve viskisini yudumlayarak parasına para katan Cihan'ın şansı bir yerde fena halde döndü. Gerçi kendisi kumarın asla şansla ilgisi olmadığını söylese de, üst üste birkaç gün para kazanamaması üzerine bir de ne göreyim? Üstün analiz yeteneği ile dünyada olabilecek her şeyi öngörebileceğini düşünen Cihan Karşlı, viski yerine soğuk çay içmeye başlayacaktı. Durduk yere havadan para kazanan bir insanın hayatına şahitlik etmek de hoşuma gidiyordu fakat binlerce lirayı üst üste kumarda kaybettiğine şahitlik etmek de ne yalan söyleyeyim, ayrı bir zevkti.

Başarı hikayeleri görmeyi seviyoruz. Biz dediğim, yani hepimiz. Başarılı sporcular, üst üste rekor kıran manyaklar, futbol tarihindeki tüm istatistikleri yerle bir eden Messi ve Ronaldo. Borsada aldıkları hisselerle kısa sürede köşeyi dönenler, start-up

projeleri ile voliyi vuranlar ve bir şekilde bu hayatta yükselenler ilgi çekiciydi. Fakat itiraf etmeliyiz ki, sürünen insanları da izlemek ağzımızın sularını akıtıyor. Bir dönem herkesin gözleri önünde ateşli ilişki yaşayan çiftlerin birbirlerini rezil ederek ayrılması, zenginliği son bulan zavallıların fakirlik halleri, kariyeri düşüşe geçen oyuncular, yönetmenler, sporcular, haber spikerleri ve niceleri... Bir arkadaşımız karşımıza çıkıp normalde o kadar da ilgimizi çekmeyen biri hakkında bile olsa "Duydun mu, çok feci haldeymiş," dese, kulaklarımız hemen kabarıyor, dikkat kesiliyor-duk.

Ben de dikkatle ve biraz da zevk alarak izledim bu süreci. Cihan durmadan para kaybediyor, para kaybettikçe kontrolünü de yitiriyor ve daha fazla hata yapıyordu. Dedim ya, onu böyle görmek güzeldi ancak artık evinin kirasını ödeyemeyecek hale gelip Filiz'e bazı gerçekleri açıklama yapması gerekene dek.. Çünkü eşinin bir kez daha işten kovulduğunu öğrenmesi dahi Filiz'i delirtmeye yetmiş, kurguladığı hayattaki başarısızlık onu sinirlendirmişti. Ve tüm bu gelişmelerin neticesinde ben Cihan'ı sadece gündüz vakti değil, geceleri de evimin salonunda ağırlamak zorunda kalmıştım. Mesai çıkışlarında yanına gelen sevgilim evimde arkadaşım dahi diyemeyeceğim garip bir adamı başımdan savamadığım için onu davet ettiğim gelecek planlarımıza kuşkuyla yaklaşıyordu. Bir keresinde "Seninle yarın ülke değiştirsem, evimize saçma sapan insanların gelmeyeceğini garanti edebilir misin?" demişti. Cevap vermemiş, konuyu değiştirmiştım.

Henüz Cihan ve eşi bir boşanma kararı almamışlardı. Sadece Cihan'ın bende kalmasına yetecek kadar bozuktu araları ve artık bu ilişki hakkında "Bana giren çıkan yok," diyemiyordum. Cihan dümdüz bana girmişti ve artık fütursuzca salona yayılmıştı. Yattığı koltuktaki battaniye ve nevresimleri asla toplamıyor, bilgisayarını koyduğu masanın üzerini tamamen kaplıyor ve sırf salonda ses olsun diye televizyonu asla kapatmıyordu. Sanki o evin sahibiydi ve ben de bir süreliğine onun yanına gelmişim. Hayatımın bir sonraki aşamasına geçmeden önceki bekleme safhasında kafamı dinlerim sanırken Cihan Karşlı'yı dinlemek zorunda kalmıştım. Kısmet.

Kahvaltılarımız da eskisi gibi şaşaalı değildi. Karnını doyurmak için ağzına bir şeyler tıkıştırıyordu ve çok fazla konuşmuyordu. "Bu böyle çok sürmez, merak etme," dedi bir keresinde. Ortadaki garipliğin farkına vardığını sanmışım ancak durum hiç de düşündüğüm gibi değilmiş.

"Hayatımda hiç bu kadar üst üste kaybetmedim, sonsuza dek böyle sürmez. Bir yerde tekrar kazanmaya başlarım," diyerek devam etti.

"Ulan ben de çok merak ediyordum senin bahis hesabını," diye geçirdim içimden. Yüzüne ise pek bir şey dememeyi tercih ettim. Bir yandan çok para kazanmasını, bir mucizeye şahitlik etmeyi ve evimden gitmesini, diğer yandan da iyice rezil olmasını diliyordum. O ise kısa zaman sonra "çok" olmasa da, hatırı sayılır bir miktarda parayı hesabına geçirmişti. Mutluydu. Hatta ne mutlusu, daha doğrusu deli danalar gibi salonun ortasında tepiniyordu. Kişnemeye benzeyen garip sesler çıkartıyor, avuçlarını sıkıyor ve "İşte bu be, işte bu be!" diyerek coşkusunu yaşıyordu. İnançlı biri değildi ancak tıpkı futbolcuların gol sevinçlerini taklit edercesine iki elinin işaret parmağını havaya kaldırmış, sanki gökyüzü ile konuşuyordu.

Sevinci öylesine taşkındı ki, aramızda o denli bir samimiyet olmasa dahi yavaşça bana yaklaştı ve "Her şey geride kaldı!" dercesine sımsıkı sarıldı. Ne hissedeceğimi bilemiyordum ancak tek yapabildiğim hareket etmeden benden uzaklaşmasını beklemkti. Neyse ki benden uzaklaştı ancak evden pek uzaklaşmadı. Kumardan kazanılan para hakkında genel olarak ne düşünüldüğünü biliyordum ancak yine de söylenenleri abartılı buluyordum. Neymiş "Kumardan gelen paradan kimse gün yüzü görmezmiş," de, falanmış. Daha önceleri bunun insanları kumardan uzak tutmak için söylenen bir yalan olduğundan şüphelense de, Cihan Karslı'nın artık evimi iyiden iyiye mesken tutması, hiç eve gitmediği için full mesai bahis oynaması ve kazandığı parayla sarhoş olmasından sonra fikrim değişmişti. Kumar parası uğursuzdu. Evin bereketini kaçırdı.

Benim de evimin bereketi ve keyfim kaçmıştı iyice... Cihan'dan mesai yapar gibi iğreniyordum. Sabah bir türlü kendine gelemediği için başlıyordu mesaim. Uyandığı gibi aşırı enerjik insanlardan hoşlanmadığım gibi bir türlü kendine gelemeyen, gözünü açmakta zorlanan, bilinci yarı kapalı olan Cihan gibi tipler de beni deli ederdi. Gece alkol aldığı için nefesinden yayılan koku ile birlikte iyice çekilmez olan Cihan'ın, kahvaltısındaki aşırı iştahlı hali de ayrıca sinir bozucuydu. Neden bilmiyorum ama aşırı iştahlı yemek yiyenler, lokmaları ağzına aceleyle tıkıştırırlar beni çileden çıkartıyordu. Böyle bir görüntüye tahammül edemiyordum ve dolayısı ile yemek yeme saatlerimi Cihan'la denk getirmemeye özen gösteriyordum.

Kahvaltıdan sonraki iğrenme mesaim ise onun bilgisayar başında bahisleri takip ettiği sıradaki aldığı şekillerden kaynaklanıyordu. Totem diye sürekli yeni bir saçmalık uyduruyor, bazen salonun ortasına volta atıyor, bazen de parmaklarını birbirine doluyordu. İşinde gücünde olması gereken bir insanın havadan para gelsin diye böyle taklalar atması inanılmazdı. İğrenme mesaimin en çetrefilli ve tahmin edilemez kısmı ise gece geç saatlerde başlıyordu. Yeterince sarhoş olduktan sonra bahis yapmayı bir kenara bırakmak zorunda kalan Cihan, alkolün de etkisiyle hiç susmamacasına konuşuyordu. Dünya tarihinden, güncel siyasete, para piyasalarından, futbolu yöneten gizli baronlara dek her konuyu kendi açıyor, yalandan benim fikrimi soruyor ve daha sonra da daha önceden düşünüldüğü kenara konulmuş olduğu belli olan fikirlerini sıralıyordu.

Ve en kötüsü de, iflah olmaz bir komplocuydu. Gerçekleşen hiçbir olayı olduğu gibi kabul etmiyor, ardındaki gizli ajandaları sadece yaptığı çıkarımlar ile ortaya seriyor ve aksi yöndeki hiçbir yorumu dikkate dahi almıyordu. Dünyayı yöneten aileler, derin devletlerin gizli güçleri, ilaç şirketleri, şov dünyasını dizayn eden ünlü isimler... Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi ve neyse ki Cihan Karslı bahisten kazandığı parayla viski içerken beni aydınlatma büyüklüğünü gösteriyordu.

Ben ise birkaç kez söylediklerine karşı çıkmaya yeltenmiştim ancak bu sadece Cihan'ın daha coşkuyla çıkarım yapmasına ve

üzerime boca etmesine neden olduğu için pişman olmuştum. En iyisi, onun dünyadaki tüm olup biteni anlatmasını beklemek ve onay vermiş gibi kafa sallamaktı. Hayır, belki dedikleri içerisinde doğru olan bazı teoriler de olabilirdi, paranoyak olması dünyada gizli kapaklı hiçbir şey yapılmıyor anlamına gelmezdi ama yine de gerçeğin ne olduğu ile o kadar da ilgilenmiyordum. Değiştiremediğim, asla tam olarak ispatlayamayacağım konular hakkında oturduğum yerden çıkarım yapmak ve sadece buna güvenerek büyük laflar etmek bana göre değildi.

Her neyse, Cihan'dan iğrenme mesaim bu kadarla da sınırlı kalmayacaktı ilerleyen günlerde. Evliliği çatırdayan ve işsizlik üstü kumarbazlığı ile tam bir Gerçek Kesit karakterine dönüşen Cihan Karşlı, daha da ileri gidecekti. "Abi eve bir arkadaşımı getirsem sorun olmaz değil mi?" şeklindeki sorusunun cevabına aldırış etmeyeceğini ve sadece haber verme amaçlı retorik bir soru olduğunu kısa bir zaman zarfında salonumdaki manzaraya bakarak anlayacaktım.

Manzaradaki "bir arkadaş"ın ismi, Bilge idi. Cihan'ın eski iş yerinden arkadaşı olduğunu öğrendiğim bu kıvrıkcık siyah saçlı, iri kemikli ve uzun boylu hanımefendi, beni görünce olduğundan daha vakar görünmek için kendisini zorluyordu sanki. Cihan ile aralarında hiçbir şey olmadığını, sadece arkadaş olduklarını ispat etmek istercesine hareket etmesi, Cihan ile sadece arkadaş olmadıklarını ele veriyordu. Kot pantolon ve sade bir bluz giymesine rağmen bir hayli şık gözüküyordu ancak konuşmasındaki gizleyemediği kabalık bu görüntüsüne tamamen tezattı. Sesinin desibelini ayarlamıyor, kelimeler ağzından büyüyük çıkıyor ve argo kullanmak için kendisini zorladığı belli oluyordu.

İyiden iyiye kendi evimde yabancı olmuştum, bir sabah mesaiye gelir gibi kapımda beliren Cihan Karşlı'nın varlığı evin tamamını ele geçirmişti. Fakat yine de bu durumdan olması gerektiği kadar şikayetçi değildim. Cihan'ın bana dadandığını duyan arkadaşlarım bile benden daha fazla tepki verirken ben içten içe evimde birini gözetlemenin hazzını yaşıyordum. Modern zamanlarda insanların birbirini gözetleme tutkusunu tatmin edecek çok fazla iletişim aracı olabilirdi ancak ben doğrudan kendi evimde yaşayan bir adamı

izlemenin ayrıcalığına sahiptim. Canlı canlı BBG evi izliyordum. Tabii bir de kız arkadaşım vardı. Evli barklı bir adamın benim evimde kalması yetmezmiş gibi bir de salonumda eşini aldatması, bardağı taşıran son damla olmuştu. Böyle bir "kepazelik" karşısındaki pasif tutumum kredi notumu negatife çevirmiş ve aramızdaki ilişkiyi durma noktasına getirmişti.

Bilge'nin bizim eve yaptığı ziyaretler zaman içerisinde giderek çoğaldı ve ilk zamanlarda gizlemeye çalışıldığında dahi her halinden belli olan hoyrat karakteri artık gizlenemez hale geldi. Aralarında ne olduğunu, ilişkilerinin biçimini tam olarak biliyordum. Her ne kadar Cihan evimde kalıyor bile olsa yine de aramızdaki mesafeyi korumak için onunla asla çok özel konular hakkında konuşmuyor, bu denli çok gördüğüm bir adam hakkında gördüklerim dışında bir şey öğrenmek istemiyordum. Genel olarak gördüğüm ise şuydu; sabah saatlerinde Bilge geliyor, ikili salonun kapısını kapatıyor ve bir süre yalnız kalıyor, daha sonra da Bilge, Cihan'ın günlük rutinine ortak oluyordu.

Cihan ile birlikte viski içiyor, maçları takip ediyor, bazen Cihan'dan fazla heyecanlanıyor ve bekledikleri kupon gelince çılgınlar gibi seviniyorlardı. Müthiş uyumlu bir çiftti gerçekten, fakat bir çift olmamaları ve tüm bunları benim evimde yaparken durumu asla yadırgamamaları ilginçti. Bense genelde odamdan çıkmıyor, kapladığım alanı giderek azaltarak onlardan uzak durmaya çalışıyordum. Fakat bir gün kahve koymak için mutfığa gittiğim sırada Bilge ile ilk kez yalnız kalmak zorunda kalmıştım. Ben kahveyi hazırladığım sırada kendisine su doldurmuş daha sonra da benimle göz göze gelmek için arkamı dönmemi beklemişti. Kahve makinesini çalıştırdım. Arkamı döndüm. Evinden getirdiği pijamaları vardı üzerinde. Bu sefer konuşmasını hiç nazikleştirmeye çalışmadan, kaba bir biçimde konuştu benimle.

"Cihan'ın karısı olduğunu biliyorum ama durum senin düşündüğün gibi değil."

Boş boş gözlerine bakıyordum. Kahve makinesinden gelen sesler sadece mutfığı değil evi de dolduruyordu. Ben sessiz kaldıkça daha da çok gürültü yapıyordu. Amacım Bilge ile samimi, dürüst

bir konuşma yapmak değil, sadece bu durumdan kurtularak durumu idare etmekte.

"Ben... Ben bir şey düşünmüyorum," diyebildim. Kolay ikna olacağına benzemiyordu.

"Bırak şimdi, yeme beni. Aklından geçenleri biliyorum. Cihan evli barklı adam, ben de onu yoldan çıkarıyorum. Her halinden belli oluyor böyle düşündüğün."

Haksız ithamlarla karşı karşıyaydım. Bir kere ahlaki olarak kimseyi yargılamayan ben, böylesi bir suçlamayı hiç ama hiç haketmiyordum. Ne Cihan'ın evliliğine saygı duyuyordum, ne de Bilge ile olan ilişkisine. Bence Cihan gerçek hiçbir hissi olamayacak kadar yüzeysel bir adamdı ve o nedenle evliliği de, Bilge ile olan ilişkisi de üzerine çok fazla düşünölmeyi hak etmiyordu. Fakat hayatını böyle yaşayan bir adamın akıbetini de merak edemeden duramıyordum.

"Bilge, benim kimseyi yargılamak gibi bir durumum söz konusu olamaz. İlişkilerin sadece iki insan arasında kalması gerektiğine inanıyorum."

"Bak, ben hayatta evli barklı adamlarla birlikte olacak bir kadın değilim. Bunu aklına iyi yaz!"

Söylediklerimi dinlemiyor, kendi hakkında düşündüklerini ben söylemişim gibi konuşmaya devam ediyordu. "Anlıyorum, ben.. Benim için hiç önemli değil," diye yatıştırmaya çalıştım. Belki de susmalıydım, çünkü daha da hiddetleniyordu.

"Cihan'la birbirimize aşığız ve o kadın da bunun önünde asla duramayacak. O tamamen bir hataydı Cihan için ve çok yakında tamamen hayatımızdan çıkıp gidecek..."

Bu kez yanıt vermedim, zaman kazanmak için ağır hareketlerle arkamı döndüm ve önce dolaptan bardağı aldım. Daha sonra da oldukça aheste bir biçimde kahvemi doldurdum. Yüzümü Bilge'ye dönmeden, "Kahve içer misin?" diye sordum. Yanıt gelmedi. Fakat tam da o sırada, neyse ki, Cihan geldi. Tamamen kendi dünyasında

olduğu için mutfaktaki gerilimli havanın farkına varmadan heyecanlı bir halde konuşmaya başladı.

"Kızım sen burada ne yapıyorsun? Ben orada kafayı yedim. 2 tane korner gelsin diye sabahtan beri bekliyorum, son dakikaya kadar bir tane korner bile olmadı. Son dakika da üst üste 3 korner oldu. Allahım inanılmaz. Nabzıma baksana..."

Bu söylediklerine benzer hikayeleri daha önce de duymuştum. Son dakikalarda gelen efsane kuponların, inanılmaz gollerin, olmayacak işlerin olmasının heyecanını defalarca büyük bir iştahla anlatmıştı. Gerçi Cihan, ne anlatırsa anlatsın çok coşkuluydu. Kendisini o kadar çok seviyor ve önemsiyordu ki, karşılaştığı her olayın anlatmaya ve dinlenmeye değer olduğuna inancı tamdı. Bu bilinçle yaşıyor ve her ne kadar dışarıdan karikatür gibi gözükse de, asla bir iç hesaplaşmaya girmiyordu.

Bilge, Cihan'ın nabzını ölçmesi için uzattığı koluna şakayla karışık vurarak "Ya bana ne senin nabzından, kaç lira kazandın? Bana onu söylesene," diyerek yanıt verdi. Bana da gülerek "Neyse, sonra konuşuruz yine," derken, sanki az önce çok eğlenceli bir sohbetin ortasındaymışsınız gibi davranmıştı. Daha sonra Cihan'la birlikte salona gittiler ve yine her zamanki kendi rutinlerine döndüler. Bahis, viski, sessizlik, yemek, Bilge'nin evden ayrılışı ve Cihan'ın tek başına salonda içerek sızması. Takip eden günlerde de olan biten hepsi buydu.

Fakat çok uzun sürmedi; büyük bir aşk yaşadıklarını iddia eden Bilge'nin geliş gidişleri önce azalmış, daha sonra da tamamen bitmişti. Cihan da, fabrika ayarlarına geri dönmüştü. Her şey o kadar ani olmuştu ki, Bilge'nin gerçekliğini sorgulamak zorunda kalmıştım. Hatta belki de Cihan'ı da kafamda uydurduğumdan şüphelenmiştim ancak çok fazla gerçektir, salonumun ortasındaydı. Tüm yüzeyselliği ve hiçbir şeyin üzerinde kalmasına izin vermeyen teflon gibi karakteriyle, hayatından son derece memnundu. Diğerleri, başkaları, ötekiler önemli olmadığı için onların varlığı ya da yokluğu da dert olmuyordu. Bu nedenle yemek siparişi verircesine büyük bir rahatlıkla karısını aramaya karar verdi.

Filiz de, kocasının aramasını bekliyor olmalıydı ki, Cihan hiçbir zahmetle karşılaşmadan tekrar evine döndü ve yaşantısına kaldığı yerden devam etti. Ben onun yaşantısında bir kırılma beklerken o bir yandan işe gitmeden yaşıyor, arada gönül eğlendiriyor, daha sonra da eşinin yanına dönüp ilişkilerine kaldığı yerden devam edebiliyordu. Ansızın kendimi bir hayat muhasebesinin içerisinde, Cihan'ı kıskanırken buldum. Hep ince eleyip sık dokumuştum, hayatım boyunca her adımımı ölçüp biçerek atmıştım. Bunun karşılığında hep kendimi istemediğim durumların içerisinde bulmuş, incelik yapmaya çalışırken düşüncesizlikle dahi suçlandığım olmuştu. Cihan Karşlı ise kendisine duyduğu sarsılmaz güven ve inanılmaz hayranlıkla, kimseyi umursamadan gül gibi geçinip gidiyordu.

O kısa bir süreliğine gönül eğlendirip eşine dönerken benim kız arkadaşım sırf Cihan'ın "yasak ilişkisi" hakkında ağzımı açmadığım için bana soğuk davranıyordu. Duruma müdahil olmamın çok daha büyük sorunlara yol açacağını anlatmaya çalışsam da beni dinlemedi. Zaten İngiltere mevzusunun da kafasını karıştırdığını söyleyerek giderek benden uzaklaştı.

Neyse ki Cihan Karşlı artık bende kalmıyordu ancak bir süre daha mesai saatlerinde gelip gitmeyi sürdürdü. İşinin olmaması, Filiz'le küsüp barışması ya da Bilge'nin hayatına şöyle bir girip çıkması onu etkilememişti. Bu süreçte ben yorgun düşmüştüm ama Cihan hayatın her anından keyif alır gibi şen şakraklı. Büyük bir disiplinle bahis oynuyor, arta kalan vaktinde ise eğlenceli olduğunu düşündüğü hikayelerini benimle paylaşıyordu. Ölümüne sıkıcıydı ancak asla bunun farkında değildi. Hatta üstüne, doyulmaz bir sohbeti varmış gibi davranıyordu. Tam bir şuursuzdu. Olduğunu sandığı insanla uzaktan yakından alakası yoktu. Zeki, genel kültüre hakim, ilginç tespitlerini komik anılarıyla süsleyen eğlenceli biri olduğunu zannediyordu. Öyle kendinden emindi ki, kendimden şüpheleniyordum. Ya ben de dışarıdan bakan gözlerin hakkımdaki düşüncelerini yanlış yorumluyorsam? Cihan'ın gereksiz özgüveni ve işlerinin hep rast gitmesi, durduk yere özgüvenimi de düşürmüştü.

Çok geçmeden salonumdaki mesaisine bir ara verecek ve nihayet iş bulacaktı. Filiz ile arasını düzelttikten sonra bahis kariyerini sonlandırarak yeniden iş dünyasına dönmesi sevindiriciydi. Böylece salonumdaki işgali son bulacak ve ben de kişisel alanıma yeniden kavuşacaktım. Canım kişisel alanım Cihan Karşı tarafından işgal edildiğinden bu yana bir türlü kendimle baş başa kalamamıştım. Nihayet yalnızlığın tadını çıkartıyor, sessizliğe teslim olarak kafamın içindeki düşüncelere kulak veriyordum. Özlemiştim. Uzun zamandır bunu yapamadığım için delirecek gibiydim. Elime belli periyotlarda gelen yazı çizi işlerini tamamlıyor ve onun dışında artık yurt dışına gitmek için gün sayıyordum.

Tabii Cihan tam olarak hayatımdan çıkmış da değildi. Daha çok bir zararlı alışkanlık gibiydi ve ancak azaltılabiliyordu. Yine her fırsatını bulduğunda soluğu yanımda alacaktı. Hakkında kendimce psikolojik çözümlemeler yaparak onunla durduk yere empati kurmak istemiyorum ancak evliliğinden kaçtığı ve istemediği bir hayata sürüklendiği gün gibi ortadaydı. Fakat bunu kendisine itiraf edemiyordu ve işin kötüsü bunları söyleyebilecek bir arkadaşı dahi yoktu. Belki de o kadar da samimi olmadığı birinin evine gelmesi ve hayatın olağan akışına ters düşecek davranışlarda bulunması tamamen bir yardım çılgılığıydı ancak öyle bile olsa, tıpkı bir dilenciye görmezden gelir gibi ona kafamı çeviriyordum.

Bir dilenciye yardım etmemek için çok kolay neden bulabiliriz; birincisi gerçekten paraya ihtiyacı mı var? Yoksa zamanla dilencililiği profesyonel bir kariyer haline mi getirdi, bilemeyiz. Bir diğeri, yardıma ihtiyacı olan o kadar çok insan varken bir iki tanesine maddi destek sağlamak vicdanımızı rahatlatmak dışında pek bir şeye yaramaz. Ayrıca toplumdaki yoksulluğu yaratanlar kendilerine tamamen izole bir yaşam inşa ederken zor durumdakilere yardım etme sorumluluğunu bireylere yıkmak hiç de adil sayılmaz.

Aynı şekilde Cihan Karşı'ya yardım etmek için de neden bulmakta zorlanıyordum. Bir kere arkadaşım değildi, ikincisi yardım etmek istesem beni tersleyebilir ve yardıma ihtiyacı olduğunu inkar edebilirdi. Çünkü o mükemmel bir insandı ve daha önce yanlış bir karar vererek evlenmiş olamazdı. Ayrıca böyle bir sorumluluğu da reddediyordum ve bunun yerine sorun çıkarmadan ona evimi

açmayı daha makul buluyordum. O da açık bir şekilde yardım istemek yerine bulduğu en küçük fırsatta dahi soluğu yanımda alıyordu.

Öyle ki, ilerleyen günlerde bir köpekle çıktı karşıma. Golden Retreiver cinsi, boş bakışlı, bol bol tüy döken ve itiraf etmek gerekirse nem kokan bu hayvanın ismi Lapa idi. Cihan, Lapa'yı eşinin çok istediğini ve karşı koyamadığını söylemişti ancak ona inanmıyordum. Bugüne değin herhangi bir konuda bana yalan söylediğini yakalamamıştım ancak yine de profil itibarıyla hiç güven vermiyordu ve bu köpeği de sırf daha sık dışarı çıkmak için aldığını seziyordum. Onun sayesinde her yürüyüşe çıktığında muhakkak bana bir uğruyor, Lapa'nın tüylerini etrafa saçıyor, evimde bıraktığı viski şişesinden bir kadeh içip gidiyordu.

Bir keresinde geldiğinde de yanında sadece Lapa değil, bir de adam vardı. Kapkara kalın kaşları oldukça belirgin olan bu genç adam Filiz'in kardeşiymiş ve ablasını ziyarete gelmiş. Belki de Filiz'de bir sorun vardı ve evde kimseyi istemiyor, onları uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Ya da tüm bunlar bana karşı tezgahlanmış bir oyundu ve Lapa dahi bu oyunun içindeydi. Bilmiyorum, ancak gördüğüm manzarada Cihan salonunda kayınçosu ile viski içerken Lapa da "Benim burada ne işim var," der gibi gözlerime bakıyordu. Ben de Lapa'ya "Ne işin var burada?" dercesine bakıyordum ancak bu bakışı asıl hakeden isim olan Cihan'la göz göze gelmemeye gayret ediyordum.

Belki de çoktan Cihan'ı karşıma alıp ona "Bu kadar sık görüşmemeliyiz," demeliydim ancak bu tip konuşmaları yapmak beni hem geriyor, hem de sinirlendiriyordu. Geriyordu, çünkü karşımdakinin olmadık bir tepkisi karşısında mesele olduğundan da fazla büyüyebilirdi. Sinirlendiriyordu, çünkü saçmalığı ortada olan ve bir insanın konuşmaya ihtiyaç duymadan anlaması gereken şeyleri anlatmak zorunda kalmak dayanılmazdı. Bu nedenle son birkaç aydır salonumun ortasında Cihan'ı, kaçamak yaptığı kadını, köpeğini ve en son da kayınçosunu ağırlamıştım.

Neyse ki kayınço hikayesi çok uzun sürmedi. Genç irisi bir zaman sonra memleketine döndü ve onun ortadan kaybolmasıyla

birlikte Cihan da daha seyrek uğrar oldu. Nihayet rahat bir nefes almıştım ancak yine de tedirgindim. Tam olarak hayatımdan çıkmayacağını hissediyordum ve her telefonum veya kapı zilim çaldığında, geriliyordum. Cihan Karşlı'nın hayaleti hayatımın ortasında geziniyordu. Sanki hiç yokmuşçasına kaygılarıma yeni bir tanesi eklenmişti. Bazen günlerce ortalarda gözükmeyişinde "Tamam, bu sefer galiba kesin bitti," deme gafletine düşsem de her defasında farklı bir saçmalıkla zili çalmayı başarıyordu.

Şimdi geçmişe dönüp baktığımda, Cihan Karşlı'nın bana dadanması hepi topu 8 ay falan sürmüş ancak içindeyken çok daha uzun ve hiç bitmeyecek gibiydi. Kapımda son kez belirdiğinde, yanında bu kez Filiz vardı. Gizli ilişkisi, köpeği, kayınçosu yetmemiş bir de üstüne karısı ve elinde bavullarla kapımı çaldığında, bu kez gerçekten sinirlenmiştim. Hangi durumda ne hissetmesi gerektiğini asla bilemeyen Cihan ise yüzünde gülümsemesi ile son derece rahattı.

Durumun rahatsız ediciliği, Cihan'ın "Abi bizim evi pire basmış, ilaçlama yaptırdık. Bu hafta sonu sendeyiz valla," dediği sıradaki rahatlığının yarattığı sinir bozukluğu ile yarışıyordu. Kendi varlığının yarattığı ağırlığa bu kez bir de evlilik kurumunun resmiliği eklenmişti. Bilge geldiğinde öyle olmamıştı mesela, çok daha rahattım. Fakat bu kez evlilik kurumu ile birbirlerine bağlanmış bu iki insanın ilişkisi, etraftakilere de daha fazla sorumluluk yüklüyordu. Etraftakiler dediğim, sadece ben vardım ve sorumluluğum gereği rahat etmeleri için misafirlerime odamı vermiştim. Halbuki Bilge geldiğinde salonu onlara bırakmış, bir daha da yüzlerine dahi bakmamıştım.

Ödüm kopuyordu. Filiz işle alakalı bir soru soracak ve Cihan'ın yalanları benim yüzümden ortaya çıkacak diye ölesiye korkuyordum. Cihan ise son derece rahattı, hatta evde Filiz olmasına rağmen çaktırmadan bahis sitelerini açıp kupon yapıyor, bir kupon tutturdu mu da sevincini sessizce benimle paylaşıyordu.

Hiç beklemediğim bir anda Filiz, "E sen işinden memnun musun?" diye sordu. İçten içe korktuğum başıma gelmişti. Onun

gözünde ben Cihan'ın eski iş yerinden arkadaşıydım ve ne diyeceğimi tam bilemeyerek yanıtladım.

"Normal... Nasıl olsun, iş işte."

Heyecanlanmıştım ve dikkat edildiği takdirde sesimin titrediği dahi fark edilebilirdi. Ancak Cihan benim aksime oldukça rahattı ve bu hali tavrından yalanla yaşamaya ne kadar alışık olduğu çok rahat anlaşılabiliyordu.

"E Cihan çok şikayetçiydi de ondan sordum, siz aynı bölümde miydiniz?"

İşin garibi Cihan'ın ne iş yaptığını bile bilmiyordum. Mühendis-ti ancak ne mühendisi olduğundan dahi tam emin değildim. Ezbere cevapladım.

"E tabii Canım, Cihan'la biz..."

Daha cümlemi tamamlamadan araya girdi.

"Gerçi Cihan'ın bölümünde başka kimse yoktu benim bildiğim kadar."

Filiz'in araya girmesiyle, aniden cümlemin sonunu değiştirmek zorunda kaldım.

"Farklı bölümlerdeyiz... dik yani. Cihan zaten tek başınaydı."

Birtakım yalanlar söylüyordum ancak ne olduğu hakkında dahi fikrim yoktu. Cihan ise konu kendisiyle hiç alakalı değilmiş gibi gamsız bir halde bizi izliyor, adeta benim orada kıvranmamdan keyif alıyordu. Neyse ki bu sırada kapı çaldı ve sohbet yarıda kesilmek zorunda kaldı. Fakat gelenin kız arkadaşımın olması durumu daha da iç açıcı bir hale getirmemişti. Tam da "Bilge" mevzusunu atlatmak üzereydik ki, bu sefer de Cihan salonda yine bir kadın ile birlikteydi. Her ne kadar ben "eşi" olduğunu söylesem de, kız arkadaşım dinlemiyordu bile.

"Neden bu adam sürekli sizde ve niye salonunu onun hizmetine açyorsun? Sen ne zaman bir yetişkin gibi davranacaksın?"

Duyduğum son cümleleri bunlar oldu ve söylediğim hiçbir söz sevgilimi ikna etmek için yeterli gelmedi. Daha doğrusu artık eski sevgilimi... Nihayet bardağı taşıran son damla gelmiş ve geleceğe dair benim de içinde olduğum bir hayal kuramadığımı itiraf etmişti. Her şey bir anda olup bitmişti. Kapının eşliğinde ayaküstü bir konuşmayla terk edilmiştim. Son zamanlarda giderek ilişkimize olan inancım tükenmekteydi ama yine de hiç beklemediğim anda gelen bu ayrılık, bir boksörü yere düşüren son yumruk gibiydi. Nakavt olmuş, salona bir daha dönmek üzere odama geçmiş ve olabilecek en hızlı şekilde cenin pozisyonunu almıştım.

Neyse ki çabuk geçti çünkü öyle olmak zorundaydı. Tam da hayatımın geçiş döneminde olan biten her şey kısa süre içerisinde bir anıya dönüşecek ve gençlik yıllarımdan acayipliklerinden biri olarak kişisel tarihimdeki yerini alacaktı. Kısa süre içerisinde cenin pozisyonumdan çıkmış, artık İngiltere'ye taşınmak üzere eşyalarımı toplamaya başlamış ve tam da bu sırada Cihan'ı son bir kez daha karşımda bulmuştum.

Filiz ve kendisi için daha iyi olanı yapmaya karar verdiğini anlatıyordu. Yani daha doğrusu Filiz'in boşanmak istediğini söylemişti, yoksa kendisi gibi yüce bir şahsiyetten ayrılma kararının alınmasını "daha iyi olanı yapmak" şeklinde nitelendirecek değildi. İlk defa onu bıkkın ve yılgın görüyordum. İtiraf etmeliyim ki, evimin salonundayken yaptıklarının ayağına dolanıp rezil duruma düşmesini görmeyi çok istemişim. Kader ise ancak aylar sonra, hiç beklemediğim anda onu bu bitik haliyle karşıma çıkarmıştı. Hep böyle olur zaten, tam konsantre bir halde olmasını istediğiniz hiçbir şey gerçekleşmez ancak biraz bakışlarınızı kenara kaydırın, patadanak hemen oluverir.

"Abi yani tam da her şeyi yoluna koymuştum, hiç beklemiyordum. Çok hazırlıksız yakalandım."

Bu ve buna benzer cümlelerle, yaşadığı sarsıntıyı anlatıyordu. Üzülmemi, haline acıمامı bekliyor olabilirdi ama o konuştuğça ben mest oluyordum. Devam etti.

"Bana karşı bir şey hissedemez olmuş, geleceğinden emin değilmiş. Ya bir insan geleceğinden nasıl emin olabilir ya? Burası

Türkiye! Kim böyle bir garanti verebilir? Bari düzgün bir bahane bulsaydı, gam yemezdim."

Hiçbir söylediğine karşılık vermiyordum. Söylesin, konuşsun, cerahatini döksün gitsin diye bekliyordum. Konuştukça, coşuyor. Coştukça konuşuyordu ve ilginçtir, söyledikleri giderek şekil değiştiriyordu. Eve geldiğinde boşanma kararını alan tamamen Filiz idi ancak Cihan sadece birkaç saat içerisinde kendi kendine konuşurken gerçekliği öyle bir büktü ki, ilişkiyi bitiren bizatihi kendisi oldu.

"Biliyorsun abi, kaçıyordum zaten. Ayaklarım geri geri gidiyordu, sırf onu görmemek için sana geliyordum."

Bunu tam olarak "Filiz'i görmemek için sana bile katlandım," dermiş gibi söylemişti ama aldırmanmışım. Bugüne dek hiç de gereği yokken olmadık insanlarla empati kurmuş, onları anlamaya gayret etmişim. Bu sefer ise, öyle bir gün değildi. Cihan'ın karşımda kıvrınmasını, daha iyi hissetmek adına kendisini yalanlara inandırmasını izlemek gayet hoştu. Ta ki şu söylediklerine kadar:

"Abi şimdi anlaşmalı boşanmak istiyor. Neymiş evi o almışmış da, hakkım yokmuş da, falanmış filanmış. Yasada var, her mal paylaşılacak. Ben öyle elime verilene razı olamam ve senin de bu süreçte yanımda olmanı istiyorum."

Kan beynime sıçramıştı. Bugüne dek öyle veya böyle tahammül ettiğim Cihan Karslı'ya nihayet tokat atmak istemişim ama kendime mukayyet oldum. Sırf evlenmek için evlendiklerinin ve kurumsal ilişkilerini ayakta tutmak için gereksiz yere efor sarf ettiklerinin farkındaydım ancak yine de bu tip hesapları karşımda hiç utanmadan yapabilmesi asabımı bozmuştu.

"Abi ben hiç böyle işlere girmem," diyebilirdim.

Cihan ise dizginlerinden boşalmıştı. Müstakbel eski eşinden davada neyi nasıl koparacağını düşündüğü için ben umurunda bile değildim.

"Niye lan? Kefil mi ol dedim sana, davada şahitlik edeceksin."

"Neye şahitlik edecekmişim ya?"

"Kadınlık vazifelerini yerine getirmedi işte bu kadın, ben her zaman evine bağlı ve evliliğini yaşatmak isteyen bir adam oldum ama sen şahitsin abi... Bir gün yüzümü güldürdü mü ya?"

"Abi seni de, evliliğini de sikeyim. Gram umurumda değilsiniz, lütfen bu konuda tek bir söz daha söyleme. Rica ediyorum."

Nihayet ağzımdan doğru kelimeler çıkmıştı. Bu sözlerimin onda ne hissettirdiğini görmek için gözlerimi ona dikmiştim ama hiç beni duymamış gibi bir şeyler söylemeye devam etti. Az önce sanki küfretmemişim gibi konuşmasını sürdürdü ve çok kısa süre içerisinde kendimi boşanma davası için mahkeme salonunda buldum. Hakim karşısında ne diyeceğimi düşünüp bir yanlış yapmamak adına cümlelerimi kafamda tekrar tekrar tartıyordum. Cihan'ın isteği davayı mümkün olduğunca uzatmak ve en sonunda Filiz'in pes etmesini sağlayarak, malları eşit olarak ikiye böldürmekti.

Ben ise hayatım boyunca düşündüklerimi söyleyemediğim, aklımdan geçenleri net bir şekilde ifade edemediğim, yani kısacası basiretsizliğim yüzünden hiç sevmediğim bir adamın ve hatta bir kadının boşanma davasındaydım. İnsanların türlü bahanelerle nikahlardan kaçmayı başardığı bir dönemde, ben boşanma davasına davet edilmiş ve bundan bile kaçamamıştım. Bu ilişkinin tek kerizi bendim ve hakime söyleyeceklerimi düşünürken ben daha ne olduğunun farkına varamadan, bir de baktım ki dava sonuçlanmıştı. Filiz ile Cihan, tek celsede boşanmıştı.

İlişkilerini hiç merak etmediğim bu iki insan artık ne olduysa, dava başlamadan hemen önce kendi aralarında anlaşmış ve akabinde de dünya evinden çıkmışlardı. Dünya eviymiş. Bu tipleri dahi kabul eden bir eve karşı saygım daha da azalmıştı. Ancak görünen o ki, mahkeme öncesindeki sürpriz anlaşma sonrasında Filiz ile Cihan'ın keyfi son derece yerindeydi. Ben orada bir devlet daire-sinde ve boşanma davasının ortasında olmanın huzursuzluğunu

yaşarken onlar yine tüm rahatlığı ile beni bir şeyler yemeye davet ettiler.

Hep beraber adliyenin yakınındaki pastaneye gittik. Karnım tok olduğu için tatlı yemenin daha iyi bir karar olacağına hükmettim ve supangle söyledim. Ben bir yandan tatlımı kaşıklarken, Filiz ile Cihan da dur durak bilmeyen neşeli tavırlarıyla şakalaşarak konuşuyorlardı. Filiz birden sustu ve bana baktı.

"Sen işe gitmeyecek misin bugün?" diye sordu.

Supanglemden bir kaşık daha aldım ve "Yakında Londra'ya taşıyorum," dedim. Tıpkı daha önce Cihan'a ettiğim küfür nasıl havada uçtuysa, Filiz de verdiğim yanıtla hiç ilgilenmedi. Aslında o kadar umurlarında değildim ki, üstelemediler bile. Biraz daha oturup hep beraber bir daha görüşmemek üzere yollarımıza dağıldık.

Onlar, "Öyle olmadığım için şükrettiğim" insanlardı.

Δ

YAŞLILIK

Δ

Yaşlılar dünyanın kamburudur... Bir zamanlar bu düşünceye çok inanmış, sıkı sıkı sarılmış ve hatta ateşli bir şekilde savunuculuğunu yapmışım. Böyle bir inanişaya meyletmemin başlıca nedeni politikacılarıydı. Dünyayı yaşanmaz bir yer haline getirmiş, bizleri, yani gençleri hem doğal kaynaklardan uzaklaştırmış, hem de o kadar da doğal olmayan zenginliklere ulaşmamızı ise neredeyse imkansız hale getirmişlerdi. Hayatlarımızın büyük çoğunluğunu birilerini zengin etmek için harcarken karşılığında karınlarımız ancak doyuyor, geleceğimiz ise belirsizliğini koruyordu.

Sadece politikacılar da değil. Bir yere yetişmeye çalışırken gamsız bir yavaşlıkla ilerleyen yaşlılar da beni çileden çıkartıyordu. Omuzlarından çekip beni daha fazla yavaşlatmalarına engel olmak istiyordum. Bu kadar mı? Hayır. Hiçbir işi olmadığı halde sırf bedava diye toplu taşıma araçlarını dolduran yaşlılara da bilenmiş bir haldeydim. Vakitleri o kadar boldu ki, hepsi de en şık halleriyle ve büyük bir amaçsızlıkla şehri dolaşıyorlardı. Kıyafetleri gençliklerinden kalmaydı ancak bir o kadar da yeni duruyordu. Hepsinin kendisine has bir tarzı vardı. Bir de şimdiki zamana bakalım; herkesin üzerindeki kıyafetler birbirine benziyor ve fabrikada üretilmiş giysiler, insanları giderek aynılaştırıyordu...

Modern çağ hepimizi muazzam bir sıkıcılıkla birbirimize benzetmişti. Zaten gençlerin üzerindeki en büyük baskı da bu değil mi? Her birimiz farklılaşmaya çalıştıkça aynılaşıyor, kendimize özgün bir yol seçmeye çalışırken ya geçmişten birilerinin tekrarı ya da ucubeye dönüşüyorduk. Halbuki yaşlılar öyle miydi? Onlar kendi çağlarında ve gençliklerinde öncülerdi, yenilerdi, ilginçlerdi ve en önemlisi, savaş sonrası dönemde dünyada bolluğun arttığı yıllara denk gelmişlerdi. Bugünlerdeyse içecek su bile bulamama tehlikemiz var! Yaşlılar öyle

hayatlar yaşamışlardı ki, neredeyse bize bir kaşık su bile bırakmamışlardı.

Sadece bu kadar da değil, yaşlandıkça daha da muhafazakarlaşan ve gençlere getirilen kısıtlamaları da alkışlayan elbette onlardı. Nerede okuduğumu hatırlamıyorum ama tüm dünyada böyleymiş, yapılan araştırmalara göre insanlar yaş aldıkça daha katı ve muhafazakar oluyormuş. Araştırmaya da gerek yoktu aslında, dünyadaki yönetimlere ve onlara oy verenlere şöyle bir göz gezdirsek yeter. Yaşadığımız tüm sıkıntılarda yaşlıların payı vardı ve onlara olan öfkem bir zamanlar öyle bir hale gelmişti ki, büyük şehirlerden sürülmeleri gerektiğini düşünüyordum.

Evet, cidden bu kadar aşağılık bir düşünceyi büyük bir özgüven ve hararetle savunuyordum. Tam da gençliğe yaraşır bir aptallıkla! Bence yaşlılar metropollerden sürülmeli ve büyük şehirler tamamen gençlere, hayatı hızlı yaşayan bizlere bırakılmalıydı. Fakat bu düşüncelerim bir sabah aniden değişecekti. Daha doğrusu fikirlerimden ziyade hiç beklenmedik bir şekilde bizzat kendim, bedenim değişti.

Şöyle anlatayım efendim, ben henüz 20'lerinin başlarında, genç, çevik, atletik vücuda sahip bir üniversite öğrencisiydim. İsmim Berkant, göbek adım yok, soyadım ise Ergi. Bundan yaklaşık birkaç ay önce kız arkadaşım ile birlikte dışarıda eğlendiğimiz, içkinin su gibi aktığı bir gecenin ardından sevgilim Cemre'yi evine bırakmış sonra da kendi evime dönerek salonda bir bira daha açmışım. O birayı içmeyeceğimi biliyordum ancak hazır bu kadar içmişken asla efendi gibi yatağa gidip uyumak gibi bir adetim yoktu. Muhakkak biraz daha içmeli ve uyumayı ben değil, uyku beni seçmeliydi. Bu nedenle gece vakti açtığım bira şişelerini her defasında sabahları en fazla yarısına kadar içilmiş bir halde bulur, daha sonra da lavaboya boşaltırdım.

Gereksiz detaylara giriyorum, farkındayım. Her neyse. Yine o çok içtiğim, sızdığım ve sabahına attan düşmüş gibi uyandığım bir geceyi geride bırakmışım. Öğlen saatlerinde gözümü açtığımda kuru bir erik gibiydim, dilim damağım ve iç organlarım birbirine yapışmıştı. Kendimi zorlayarak yataktan kalktım, önce tualete gittim ve o aynaya bakınca yaşlı bir adam gördüm.

Aynadaki görüntü sanki çok doğalmış gibi hiç aldırış etmeden tuvaletteki işimi gördüm ve sonra da kana kana su içerek tekrar uykuma döndüm. İkinci kez uyandığımda yine bedenim dinlenmemişti. O kadar saat uyumuştum ancak haybeye uyumuş gibiydim. Bu kez gözlerim açık bir halde ve vücudumun dehidre olması nedeniyle randımsız çalışan beynimle hiçbir şey düşünmeden biraz daha yatakta vakit geçirdim. Gördüğüm rüyayı anımsıyordum, aynada yaşlı bir adam siması görmüş ve gayet normal karşılaşmıştım. Yaşlılardan ve yaşlılıktan bu kadar korkan birisi için bir kabus sayılabilirdi.

En nihayetinde saat akşama doğru yaklaştığında son bir gayretle ayaklandım ve her şeye sıfırdan başlamak için düş almak üzere hareket ettim. İşte dostlarım, yaşlılıkla ilgili tüm fikirlerimin değişmesi de tam olarak çıplak bir vaziyette düş almaya gittiğim o sırada vuku buldu. Birçoğunuzun da anladığı üzere, sabah tuvalete giderken aynada gördüğüm o suret bir rüyanın parçası değil, aksine tam olarak hakikatin cam gibi yansımasıymış.

Ne olduğunu, nasıl olduğunu gördüğüm hiçbir doktor açıklayamadı. Günler boyu süren tahliller, vücudumdaki araştırmalar, bulgular, hiçbiri bir yere varmadı ve ben Berkant Ergi, gencecik üniversiteli adam, bir sabah tamamen yaşlı bedenimle uyanıp öylece kalakaldım. Yüzüm tamamen buruşmuş, saçım ve sakallarım beyazlamış, ellerimin üzerinde kahverengi benler çıkmıştı. O gün aynanın karşısında uzunca bir süre kendimi incelediğimi hatırlıyorum. Neyse ki hafızam hala iyiydi ve her şeyi muntazam bir biçimde kafi derece tahayyül edebiliyordum.

Nasıl olduğunu bir türlü anlayamasam da, bir şekilde başıma gelenleri kabul etmemin ardından ilk olarak ailemi aramış ve onlardan yardım istemiştım. Onlar da tıpkı benim gibi bir süre inanmakta güçlük çekmiş, gerçekleri inkar etmiş ve daha sonra da beni modern bilimin kollarına atmışlardı. Doktorlarım asla net bir şey söylemedi; beni ender rastlanan bir tıp vakası olarak ele alıp tıpkı bir deney faresi gibi üzerimde çalıştılar. Bu incelemeler sırasında kendi aralarında fısır fısır konuşuyor, benimleyse fikirlerini paylaşıyorlardı. Bu da beni ziyadesiyle sinirlendiriyordu. Bir gün ağzıma, gözüme soktukları boruları fırlattım ve "Sizin bu yaptığınız fevkaladesiyle ziyanlıktır, bu ne terbiyesizliktir!" diye çıktım. Kelime seçimlerim dikkatinizi

çekmiştir; aniden gelen ihtiyarlıkla birlikte bu tür kelimeler de daha çok dilime gelir olmuştu. "Bilhassa", "veçhe", "fasarya" gibi kelimeler tıpkı bedenimin birden buruşup eskimesi gibi ansızın belleğimde kendilerine bir yer edinmişlerdi.

Yaşlı bedenim, zihnimi de yaşlandırıp beni, yani Berkant Ergi'yi tamamen ele geçiriyordu. Konuşmalarına kendim de şaşıryordum ve oturup düşündüğümde basbayağı huysuz ve aksi bir yaşlıya dönüştüğümü fark edebiliyordum. Demek ki daha önceki, yani bedenimin de zıpkın gibi genç olduğu zamanlardaki düşüncelerimde haklı olmalıydım. Yaşlılık insanda huysuzluk ve aksiliği getiriyordu. Fakat artık o bedene sahip olmadığından mütevellit, eski kendimdeki kusurları çok net olarak görebiliyordum.

Bir kere neydi o eğlence düşkünlüğüm? Eğlenmek hayatın olağan akışını ara sıra değiştirmek değil de bir vazifeymiş gibi davranıyordum. Ne aptallık! Cuma veya Cumartesi oldu mu evde durduğum her dakika ziyandaymışım gibi hissediyor, kendimi birilerinin planlarına ortak ediyor ya da kendim bir plan yaparak mutlak suretle eğlencenin peşinden koşuyordum. Böyle gecelerde sanki vücudumun sınırlarını görmek istercesine alkol tüketiyor, çok fazla içmekle övünüyor ve her gece bir sonraki sabah hatırlamayacağım anılara sahip oluyordum. Ne yazık!

Yaşlı bedeniyle birlikte gençleri yargılamak ve eleştirmek de doğal olarak yüklenmişti bilincime. Önce kendi geçmişimden başlamıştım, ki o kadar da uzak olmadığı için yaptığım her hareket, attığım her adım yanlışmış gibi gözüme batıyordu. Hem ayrıca o yaşlılara takındığım tavır da aklıma geldikçe midemi bulandırıyor. Dünyada içine doğduğum konfor için eski kuşakları asla takdir etmiyor ve her türlü eksik gedik için de onları suçluyordum. Peki dünyanın eksiği geddiği için sen ne yapıyordun Berkant Ergi? (Yani genç bedenli Berkant Ergi'den söz ediyorum.)

Adına "hayattan zevk almak" denilen bir dizi eylemin peşine takılmış ve canını sıkın her şey için de kendisinden önceki kuşakları suçlayan bir arsızdım. Tıpkı diğer tüm arkadaşlarım gibi. Hepimiz arsızdık. Her şeyin en iyisine layık olduğumuz konusunda muazzam bir inanışa sahiptik. Fakat her şeyin en iyisi çok fazla insanda olduğu

anda bizim için artık sıradan, klişe ve en nihayetinde artık o kadar da iyi olmuyordu. Çünkü bizim için önemli olan her şeyin en iyisine sahip olmak ve ona çok fazla kimsede rastlanmamasıydı. Özel olmak, özel hissetmek adına ipe sapa gelmez işlerin peşinde koşuyor ve sadece hisler üzerinden tanımlıyorduk kendimizi.

"İyi hissediyorum", "Kötü hissediyorum", "Hayal kırıklığına uğradım", "İnanılmaz hissediyorum"... Hep iyi hissetme zorunluluğu bir yerden sonra iyi hissetmediğimiz anda birilerini suçlamamıza neden oluyordu. Nedeni ise oldukça basitti; "Eğer iyi hissetmiyorsam, birileri beni kötü hissettirmiştir," diyorduk ve böylece tüm sorulara yanıt verdiğimizizi zannediyorduk.

Fakat bedenimdeki ani yaşlanmayla birlikte bir şey hissedemez olmuştum. Mantıklı bir şekilde düşününce çok üzülmem gerekiyordu; herkesin hayatta bir kez sahip olduğu gençliğini ben her ne olduysa pas geçmiştim. Ancak yine de hakkını verecek derecede üzülmeyi bırakın içinde bulunduğum bu garip durumu haddinden fazla olağan karşılıyordum. Bu kayıtsızlığımı, kız arkadaşım Cemre de çok şaşırmıştı.

Şok olmaması için durumu ona daha önce telefonda anlatmıştım ama o yine de şaka olduğuna inanmak istemişti. Şaka olmadığını gördüğünde ise beni uzun bir müddet tek bir kelime bile etmeden incelemiş ve en sonunda da şaşkın bir halde ağzını açmıştı.

"Ben delirmek üzereyim Berkant, sen nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun? Doktorlar bir şey demedi mi?"

Doktorlar bir şey değil, çok fazla şey söylemişti de hiçbiri, diğerini tutmuyordu. En başta bu yaşlı olma halinin geçici bir durum olduğunu düşünsem de kısa bir süre sonra kalıcı olacağını kabullenmiştim. Bu kadar kolay kabullenebilmemin nedeni yaşlılıkla birlikte bende hasıl olan olgunluktu. Kız arkadaşım ise halen 20'li yaşlarının başında olduğu için ilk şoku atlatmasının hemen ardından beni hayatında sadece "ilginç" olarak konumlandırdı.

İlginçtim ben onun için. Dikkat çekici garipliğimi çok sevmişti. Artık bir olayı vardı şu hayatta, sevgilisi aniden yaşlanan çocuğun kız

arkadaşı olma fikrini cazip bulmuştu, sahiplenmişti. Öyle ciddi bir ilişkimiz yoktu ancak birden bana hayatının aşkı gibi davranmaya ve her ne olursa olsun, beni asla terk etmeyeceğini söylemeye başlamıştı. İstemediğim halde beni teselli ediyor, olur olmadık insanlarla sürekli olarak benim durumum hakkında konuşuyor ve bana şehre gelen bir uzaylı gibi davranıyordu.

Arkadaşlarım da farklı değildi. Doktorlar bir yandan üzerimde çalışmalarını sürdürürken hayatıma normalmiş gibi devam etmek adına üniversiteye dönmüş ve okulumda da rahatsız edici bakışların odağı olmuştum. Sadece bakışlar olsa yine iyi; fotoğraf çektiirmek isteyenler, aptalca soruları çekinmeden soranlar ve duyacağımı umursamadan etrafımda konuşanlar... Gençler beni inanılmaz yoruyordu ve en fenası da çok kısa bir süre önce en az onlar kadar yorucu olduğumu biliyor, gençliğimden, yani birkaç hafta öncemden utanıyordum.

"Güneşte çok mu kaldın acaba? Güneşin yaşlandırıcı etkisi olabilir mi?"

"Hayır, zannetmiyorum."

"Sağlığın yerinde mi peki?"

"Şimdilik yerinde gözüküyor."

"Cinsel anlamda nasıl hissediyorsun? Eskisi gibi mi?"

"Hiçbir şey eskisi gibi değil..."

"Ölmekten korkuyor musun?"

"Eskiden ne kadar korkuyorsam o kadar."

"Ama eskiden gençtin..."

"Kimin ne zaman öleceği hiç belli olmaz."

"Ama yaşlı bir insan ölüme çok daha yakındır."

Geçirdiğim ani değişimi bilen insanlarla bir araya gelmek huysuzluğumu daha da artırmıştı. Her defasında benzer soruları sorduktan sonra konu illa ki dönüp dolaşıp ölüme geliyordu. Evet, ölmekten korkuyordum. Çünkü anlatılan onca şeye rağmen öldükten sonra ne olacağından tam olarak emin değildim. Hiçbir şey de olmayabilirdi, büyük sürprizlerle de karşılaşabilirdim. Ölümünden sonrası için en kendinden emin gözükenin bile aslında o kadar da her şeyden emin değildi. Bunu içten içe sezebiliyordum ancak eskiden ölüm üzerine düşünmemek gibi bir lüksüm vardı. Çünkü gençtim!

Hala da genç sayılırdım, neticede dünya üzerinde geçirdiğim sene sayısı hala yirmi beşti fakat bir illete tutulmuştum... İlet diyorum çünkü üzerine etraflıca düşününce aksine kanaat getirmek çok güçtü. Türk bilim kadını Muazzez İlmiye Çığ ile ilgili bir haberi anımsıyorum. 100 yaşını aşmasına rağmen hala hayatta olmasıyla ilgili "Artık bu hayatta görmek istediğim bir şey kalmadı," diyerek, yaşamaktan sıkıldığını söylüyordu. Canlıların ortak ve en büyük korkusu ölüm desek çok da abartmış olmayız. Bu gerçeikle birlikte bir insanın neden ve nasıl böyle düşündüğünü anlamak zor olabilir, ancak sadece yaşlanmayınca...

Beden olarak artık vücudunuz size sürekli sorun çıkarıyorsa ve her bir yanı dökülmeye başladıysa, bir yerde "Eh yeter" demeniz işten bile değildi...

Sadece bu kadar mı? Hayır; etrafınızda artık sizinle ortak anıları olan, yaşadığınız şehirleri benzer dönemlerde görmüş ve aynı hikayelerle, filmlerle, kitaplarla haşır neşir olmuş insanlar pek kalmadığında hayat eskisi kadar tat vermiyor olmalı. Etrafınızda sizden çok daha genç, yaşam dolu, enerjik, değişen kültürle beraber kendi dillerini oluşturan, sizden farklı değer yargıları olan gençler ve bir de siz... Değişmeye çalışsanız, buna bedeniniz izin vermez, zihniniz ayak diretir. Aynı kalsanız ve buna rağmen gençlerle iletişim kurmaya çalışsanız, bu sefer de o gençler sizi yadırgar. Eski kafalılıkla suçlanırsınız.

Bu açıdan bakıldığında Muazzez İlmiye Çığ'ın en nihayetinde artık ölmeyi arzulamasını anlamak mümkün... Etrafında kendi kuşağında kimse kalmamış ve diğer kuşaklardan insanlarla iletişim kurması için

gereken enerjisi de bedeninde yok. Benim tarafımdaysa; bir kere yaşlılığa henüz girmiş ve bedenimin birden çökmesine adapte olamamıştım. Nasıl alışabilirdim ki? Berkant isimli en yaşlı insan haline gelmiştim. Ölüm düşüncesini yıllar içerisinde sindirmem gerekirken öteki dünyaya doğru kocaman bir adım atmıştım. Ve zihnim de fazla gençti. Ancak buna rağmen, yine de bedenimin görünümünden ve özel durumumdan dolayı gençlerle iletişim kurmam giderek zorlaşıyordu. En çok da kız arkadaşımla...

Cemre benimle birlikte bir derdi sahiplenmiş, yanımda durarak kahraman kız arkadaş payesiyle mutlu olmuştu ama bu bedenimle onu mutlu etmem imkansızdı. En başta bir aradayken garip duruyorduk, kızım yaşında gibiydi ve elimi tutması, benimle öpüşmesi günler geçtikçe acayip bir hal alıyordu. Fiziken benden kaçındığını hissediyordum, ki ben de zaten öyle bir yakınlaşmayı düşünecek halde değildim.

Aslında hiçbir şey düşünecek halde değildim. Keşke devlet beni malulen emekli etse de gidip Ayvalık'ta emekli hayatı yaşamaya başlasaydım. Bunu gerçekten çok isterdim.

"Niye bu kadar kahverengi giyiniyorsun? Yaşlandın diye hemen kahverengi tuşuna basıp açmak zorunda değilsin."

Cemre'nin, değişiminin ilk günlerindeki anlayışlı tavrı giderek değişiyordu. Beni incelemeye ve en kötüsü de irdelemeye başlamıştı. Elim tutarken gözü elimin üzerindeki benlere takılıyor ve ağzından "Yaşlanmak istemiyorum," benzeri sözcükler kaçırıyordu. Daha sonra kendince durumu toparlamaya çalışsa da, aradan bir müddet daha geçtiğinde bu sefer onu yine beni incelerken buluyordum.

"Tarz yaşlılar var, onlardan neden olmuyorsun? Sana özel bir tarz yaratalım, bence cool bile olabilirsin."

"Teşekkürler Cemre ama şimdilik bunu düşünecek bir halde değilim."

"Ne düşünüyorsun ki? Özel olarak düşündüğün bir şey mi var?"

"Uzun zamandır ne düşünmem gerektiğini düşünüyorum."

"Peki sonuç?"

"Sonuç... Geçirdiğim hızlı ve ani değişime yetişmek için biraz beklemek istiyorum sadece..."

"Bekleyelim tabii ama hayat da akıp gidiyor Berkant..."

Hayat akıp gidiyordu. Ben, ailem ve çevremdekiler için bir gecede yaşlanmam kısa sürede haber değeri taşımaktan dahi çıkmıştı. Artık enikonu yaşlı olarak kabul ediliyor, kendi arkadaşlarımdan dahi gereksiz yere hürmet görüyordum. Yakın arkadaşlığı birbirine küfür derecesine varacak şekilde samimiyette konuşmak olarak belleyen dostlarım, farkında olmadan bana önce "Abi", daha sonra da "Berkant Amca" demeye başlamışlardı. Başlarda bunu bir tür şaka sanmışım ama gördüm ki, buruşan boyun derim ve çizgi çizgi olmuş suratımla birlikte onlarda saygı uyandırıyordum.

"Berkant Amca, sakıncası yoksa sendeki kitaplarımı alabilir miyim?"

Bunu diyen benim çocukluk arkadaşımdı. Bu yaşımıza dek yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmemişti ancak sırf dış görünüşüm nedeniyle aramıza mesafe girmişti. Ayrımcılıksa, bu da en büyük ayrımcılıklardan bir tanesiydi. Kız arkadaşım benle sadece baş başa görüşmek istiyor, arkadaşlarım ise buluşmalarına beni çağırıyor ve benim bundan çok daha sonraları haberim oluyordu.

Kendimi açıklamak zorunda hissettim. "Abi ben sıkıcı mı geliyorum size artık?" diyerek, açıkça sordum Ilgaz'a. "Abi" dememi dahi yadırgadığı anlaşıyordu.

"Abi, lafın gelişi abi diyorum. Yoksa benden küçüksün biliyorum ama aramızda en fazla 5 ay var, ne öyle bakıyorsun?"

"Yok abi, ben öyle... Şey... Yok bu arada, sıkılmıyoruz da..."

"Da'sı ne abi? Zaten saçma sapan bir şey yaşıyorum, bir de siz zorlaştırmayın ne olur."

Normalde fikirlerimi bu denli açık seçik ifade etmez, rahatsız olduğum bir şey varsa onu görmezden gelerek içimde tutar ve hatta mümkünse asla açıklamazdım. Şimdiyse, ağzıma geleni söylüyordum. Bununla ilgili bir yazı okumuştum; beynin orbitofrontal korteks adı verilen kısmı insanların sosyal ilişkilerini kontrol ediyor ve bu zar sayesinde sosyal bir varlık olarak nerede, ne dememiz gerektiğini biliyormuşuz. Ve işin kötü yanı yaşlılarda orbitofrontal korteks giderek incelmişti için, pervasız, aklına her geleni söyleyen ve kendisi dışındakileri o kadar da umursamayan varlıklara dönüşüyormuşuz.

Muhtemelen korteksim de bedenimle birlikte deforme olmuştu ve artık her aklıma geleni, "Kim ne düşünür?" demeden söyleyiveriyordum.

"Abi amcamdan yaşlı görünüyorsun, görünüşünü bir türlü göz ardı edemiyorum," dedi, Ilgaz.

"Aferin oğlum, şöyle açık konuşun," diye cevap verebilirdim. Bunu kesinlikle gizli bir agresiflikle söylememiştim. Haklıydı. En nihayetinde kostümlü partide yaşlı kostümü giymemişim, vaziyet öyle gösteriyor ki ilelebet yaşlanmışım. Doktorların herhangi bir merhem bulacağına olan inancımı da çoktan yitirmiştim. Beni sadece nadide bir araştırma konusu olarak almış, bitmek tükenmeyen testlerle bedenimi oyun parkına çevirmişlerdi.

Tadım kaçmıştı. Ailemin yanına gidemiyordum, halime neredeyse benden fazla üzülmüyorlardı. Annemle babamdan daha yaşlı gözüktüyordum ve çocuklarını bu halde, yani babaları gibi görmek onları derbeder ediyordu. Cümle aralarında "Çok yakışıklıydın!", "Filinta gibiydin,", "Taşı sıksan suyunu çıkarırdın!" diyerek gençliğime haketmediği bir paye veriyorlardı. En fazla şundan birkaç ay öncesi olmasa ben de inanacaktım dediklerine ancak taşı sıksam suyunu çıkaramayacağımı da çok net hatırlıyordum.

Daha da fenası, neymiş? Onlara çok fazla karıştıyormuşum. Yatma saatlerine, sofraya, eve giriş çıkış saatlerine söylendiğim için beni iyice huysuz bellemişlerdi. Hadi ailem böyle, kız arkadaşımın yanında da mutlu değildim. Cemre, benim için bir süredir ertelenen bir ayrılık konuşmasıydı sadece... İlk zamanlar onun aşırı yakınlık göstermesini

tam anlayamamıştım ancak tam da bizim yaşımızdaki, yani 25 yaşı kastediyorum, gençlerdeki yüzeysellik, onun tüm hayatına sirayet etmişti. Beni ben olarak görmediği ve yaşananları sadece kendi hayatı için oluşturmak istediği çerçeveye sığdırdığını çok iyi idrak ediyordum.

Üniversiteye dahi gitmek istemiyordum, arkadaşlarımı da huzursuz ettiğim aşıkardı. İlk başlarda okulda birilerinin beni öğretmen sanmaları hoşuma gitmiş, hatta bazı öğrencileri kandırarak eğlenmişim ancak bir yerden sonra bu da sıkıcı bir hal almıştı. Başıma gelen bu felaketten sonra tek yapabildiğim parklara gitmek ve banklarda oturarak etrafı seyretmektir. Parklardaki banklar, benim doğal yaşam alanımdı. Bunun dışında şehirde her yerde, herkese batıyor gibiydim. Evde, okulda, otobüste, bulunduğum her yerde kendimi fazlalık gibi hissediyordum.

Oysaki, banklarda oturduğum zaman tam yerimi buluyordum. Herkes de beni, yani yaşlı bir adamı orada görmek istiyordu. Bankta oturduğumda etrafta dolaşanlar beni yadırgamaz, hatta bazen yanıma oturanlar sohbet açardı. Ha, yaşlı olduğumdan dolayı ve bir kere konuşmaya başlarsam susmam diye yanımdan yöremden uzaklaşanları da fark ediyordum ancak sorun değildi. Ben de eskiden tam olarak aynısını yapıyordum. Hiç beklemediğim bir anda sosyal hayattan dışlanmış bir yaşlı tarafından alçıya alınma tehlikesiyle yaşadığımız için bu konuda sürekli tetikteyim.

Ancak bazıları da vardı ki, bir yaşlı ile sohbet etmekten büyük zevk alıyorlardı. Büyük ihtimal, onları tanımadığım için ve yakın zamanda da dünyayı terk edeceğimden dolayı bana akıllarına gelen her şeyleri söylüyorlardı. Belki eskiden olsa "Yuh, bu da anlatılır mı hiç tanımadığın birine?" diyeceğim çaptaki itiraflar, hatıralar parklarda, bahçelerde hiç düşünmeden bana aktarılıyordu.

Erkek arkadaşımı aldatanlar, okulu uzatmasına rağmen ailesine söylemeyenler, madde bağımlıları, intihara meyilliler... Hepsinin ortak noktası, buluşma adresi haline gelmiştim.

Genç ve oldukça güzel bir kız "Bilmiyorum ama sizinle konuşurken kendimi çok rahat hissediyorum," diyordu. Halbuki normalde

benim yaşlarımdaydı ve eğer aniden çökmemiş olsam, kendisiyle daha da yakınlaşmak isteyebilirdim. Ancak şu halimle bir şey yapmaya kalksam sapık ilan edilirdim. O nedenle büyük bir sabırla, incir çekirdeğini doldurmayacak dertlerini uzun uzadıya önüme sermesine ses etmedim. Bazen asabım bozuluyordu, hepsinin derdi "mesaj" denen zıkkımdı.

"Ben o mesaja cevap almayınca, 3 gün yazmadım..."

"O yazmayınca, ben de yazmadım..."

"Ben hemen cevap veriyordum, o geç cevap veriyordu..."

Kendi kuşağım diye demiyorum ama cidden bu çocuklara tahammül etmek için sabır gerekiyordu. Benim de vücudum bu denli hızlı kan akışına sahipken şüphesiz ki aynı mallıktaydım ancak tablo şu an önümde çok açık bir haldeydi. Birbirleriyle kurdukları iletişimde önemsedikleri sadece tek bir şey vardı, o da kendi beklentileri. O beklentilerin karşılanıp karşılanmamasına bağlı olarak da iyi veya kötü hissediyorlardı.

Bu ve buna benzer uyduruk dertlerine karşılık zat-ı alimse yaşadığından hiç bahsetmiyor ve onlar konuşurken içimden sürekli olarak "Şuna başıma ne geldiğini söyleyeyim de, bir dert görsün..." diye tekrar ediyordum. Fakat şüphesiz ki bu mantıklı olmazdı; birilerinin daha bana ucubeymişim gibi yaklaşmasını ve durmadan sorular yöneltmesini istemiyordum. Kafam şişene dek bu tip sohbetlere katlanıyor, daha sonra ise mahalledeki kahveye gidiyordum.

Evet, kahve... Hiçbir yerde istenmeyen yaşlıların ortak buluşma noktası. Emekli olmalarının ardından varlıkları evrene fazla gelen onlarca erkek burada buluşuyorlardı. Elllerinde gazeteleri, ki kır sakallı bu adamlar basılı medyayı ayakta tutan son jenerasyondur, ağızlarında teneke varmış gibi hızla içtikleri çayları ve tüttürdükleri sigara ile hayattan beklentisizliğin merkezi konumundaydılar. Ben de gazetemi alıp kahveye gider, onların muhabbetlerini dinler, çok fazla lafa karışmadan bir kenarda vaktimi geçirir ve birileri canımı sıkana dek kahvede beklerdim.

En çok anlaştığım isimler Cemal Amca ve Hüseyin Abi idi. Benden yaşça çok büyüktüler ancak görüntülerimiz aynıydı. İletişim kurduğumuz sırada ben pek ağzımı açmazdım, onlar da bu sessizliğimden güç aldıklarından olsa gerek anlatırlardı da, anlatırlardı... Öyle banklarda sohbet ettiğim gençler gibi hayatın sillesini yemiş gibi davranmazlardı. Kahve ortamında bulunan "Evrende kendine bir yer bulamamış" her bir erkek gibi, onlar da kafayı birine, bir kuruma, bir siyasi isim veya ünlüye takıyor, sürekli onlar hakkında bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyorlardı. İstisnasız hepsinin "takık" olduğu birileri vardı...

Cemal Amca, geleneksel Türk tiyatrosundaki "Eşinden nefret eden adam" tiplemesinin ta kendisiydi. Karısından şikayet ediyor, hiç istemediği halde ailesi yüzünden nasıl evlendirildiğini anlatıyor ve yaşından beklenmeyecek şekilde evlilik kurumunu kötülüyordu.

Aykırı düşünceleriyle dikkat çekmeye çalışan hevesli bir gençmişçesine sık sık "Ne yani, birini sevmek için illa devlet önünde imza atmak mı gerekiyor?" diyordu. Çocuklarını, ki iki çocuğu vardı ve ikisiyle de arası çok iyi değildi, asla evliliğe zorlamadığını ve hatta evlenmemeleri için uyardığını gururla aktarıyor, hayat arkadaşından her Allah'ın günü şikayet edecek yeni bir hikaye çıkarmayı başarıyordu.

Hüseyin Abi ise gamsız, neşeli ve alaycı bir karaktere sahipti. Bir gözü ile kahvenin bir köşesinde açık olan televizyona bakar, diğer gözüyle de masalarda oynanan oyunları takip ederdi. Aynı anda hem televizyona, hem masadakilere laf yetiştirebilmek gibi bir yeteneği vardı. Her konuyla ilgili fikri ve bu fikri seslendirecek, hatta aksini savunan varsa tartışmaktan kaçınmayacak kadar da enerjisi bulunuyordu. Eğer ortamda o yoksa, kahve her zamankinden çok daha sessiz oluyordu.

Bu ikisi dışındakiler ise sadece hayatta kalacak kadar enerji harcayan yaşlılardı. Yavaş hareket eder, yavaş konuşur, yavaş oyun oynarlardı. Ruh hallerinde fazla değişim göstermez ve de ne yazık ki ara sıra bazılarının ölüm haberi gelirdi. Böyle olduğunda kahvedeki tanışlardan bazıları cenazeye gitmek için seferber olur, bazıları ise cenazeye gitmemek adına öyle bir haberi hiç almamış gibi davranma-

ya gayret ederlerdi. İkinci gruptakiler, ölümden en çok korkanlardı sanıyorum. Ölüm kelimesi dahi açıldığında rahatsız olduklarını belli eder ve konuyu değiştirirlerdi.

Fakat ilk gruptakiler, yani cenazeye gitmeye hevesliler ise bir nevi Azrail'in PR işlerini yürütüyorlardı. Her gün bir tur ölümden bahse-der, hepimizin er ya da geç öteki dünyaya gideceğinin altını çizer ve bu dünyanın boş olduğunu vurgularlardı. Cenaze namazlarında en önde yer alır, ölenlerle olan kısıtlı anılarını uzun uzadıya ve çok mühimmiş gibi anlatır, hani dilim söylemeye varmıyor ancak ölenlerden adeta rol çalmaya uğraşırlardı.

Bunun nedeni kuşkusuz ki bir merhum adayı olmalarıydı. Dünyanın değişmez bir kuralı, herkes elbette ki şu hayatta potansiyel bir ölüdür ancak bilhassa bazı yaşlılar, belli bir yaştan sonra tüm plan programlarını ölüm mefhumuna göre yaparlar. Ebedi istirahatlerini gerçekleştirecekleri mezar yerini seçiyor, hayatlarının en fazla kaç yıl daha süreceği üzerine konuşmaktan zevk alıyor ve sık sık ölümlerini gündeme getirerek, etraftakilerden peşin olarak ölüm ilgisi dileniyorlardı. Kahvede en sevmediğim ve de en kaçındığım tipler bunlardı, çünkü yanlarında asla hayattan zevk alamazdınız. Bir de hiç beklemediğiniz anda sizi kolunuzdan tutar, o kadar da samimi olmadığınız insanların cenazelerine götürerek son görevinizi yapmanız için manevi baskı uygularlardı.

Kahvenin o nemli ve yoğun havası, sigara dumanı sinmiş kadife perde ve çuhaların yarattığı atmosferle birlikte bu amcalar iyice dayanılmaz bir hal alıyorlardı. Sırf onlar yüzünden kahve ziyaretlerinden tat alamıyor, beni alçıya alacaklarını hissettiğim an bir bahane bulup oradan uzaklaşıyordum. Fakat gidecek çok bir yerim de yoktu, yaşlılığın getirdiği yalnızlığa karşın çok hazırlıksız yakalanmışım. İnsanların neden sırf kendilerini çekecek birileri olsun diye ürediklerini, çoluk çocuğa karışıklarını anlamıştım ancak ne yazık ki üreyecek kadar bir vaktim olmamıştı.

Yaşlı bedenimle sürdürdüğüm hayatımın bir noktasında tüm bu olan bitene karşı çıkmayı, eğer sağlıklı yaşarsam bana dayatılan bu kaderi tersine çevirebileceğim hissine de kapıldım. Böylece yaşlı görünsem dahi fit olacağım için çevremden, özellikle de gençler

tarafından saygı göreceğimi varsaymışım. Cümlelerin gelişinden de anlayacağınız üzere olaylar öyle gelişmedi. Her sabah parkta üzerine eşofman çekmiş, ellerini kollarını abartılı bir şekilde sallayarak hızlı bir biçimde yürüyen yaşlıların arasına katılmışım ancak gençler için fit görünmem hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ayrıca neden bilmiyorum, sabah boğazına kadar eşofman çekmiş yaşlı görüntüsü de hakikaten çok komikti. Bir ömür boyu bedenini hor kullanmış onlarca insanın kurtarma yazılısından medet umar gibi sağlıklarını geri kazanmaya çalışmaları trajikomik sahnelere yol açıyordu.

Yine de sabahları spor yapmaya devam ettim. Böylece sabah parkta edindiğim yaşlı dostlarımla hızlı bir şekilde yürüyerek güne başlıyor, öğlen parkta banklarda oturuyor, akşam ise kahvede vakit geçirerek günlerimi geçiriyordum. Hayatımın yaşlı kısmına adapte olmak zor değildi. Cemal ve Hüseyin dışında da yaşlı arkadaşlar edinmiş; yaşlı dostlarımla vakit geçiriyor, bazı haftalar hep birlikte Eminönü'ne peynir almaya gidiyor, bazı haftalar ise sırf vakit geçsin diye şehri otobüslerle baştanbaşa dolaşıyorduk.

"Peynir bu kadar para vermek kanıma dokunuyor," diyordu Cemal Abi. Haklıydı da, neredeyse kıymanın kilosundan daha pahalıydı ve daha önceleri bu konuda bir fikrim olmasa da, artık peynir fiyatlarına isyanda ben de en önde bayrak sallıyordum.

"Yok canım, bu adamlar beceremedi. Normal bir ülkede olsa sadece şu peynir fiyatları yüzünden yer yerinden oynardı, hükümet falan kalmazdı," diyerek arkadaşlarımın suyuna gidiyordum. Siyaset konuşmaya onlar kadar vakıf değildim. Arkadaşlarım doğal, organik yaşlılardı. Bense aniden yaşlandığım için uyum göstermek adına daha fazla çaba göstermeliydim. Halen ailemden harçlık almama rağmen emekli maaşlarından şikayet ediyor, bu paranın emekliye hakaret olduğunu söylerken öfkemi kontrol etmekte güçlük çeker gibi davranıyordum.

Kıyafet seçimlerim de giderek arkadaşlarıma benzemeye başlamıştı, artık bir yere gideceksem mutlaka takım kıyafet giyişiyordum. Çünkü öteki türlü arkadaşlarımın yanında "soytarı" gibi hissediyor, gençlik dizilerinde torunlarıyla vakit geçirmek için genç giyinmeye çalışan ihtiyaçlara benziyordum.

Nihayet yaşı bedenime uyum sağlayan alışkanlıklarım kız arkadaşım Cemre'nin de dikkatini çekmişti. Zaten bir süredir görüşme sıklığımız giderek azalmıştı ve nihayet benle konuşmak istediğini söyledi. Onu, her zaman gittiğim parka çağırdım. Belki dünyada geçirdiğim sene sayısı sadece yirmi beşti ancak yine de çok fazla ayrılık konuşmasına şahit olduğumdan, neyle karşılaşacağımı biliyordum. Tam da beklediğim gibi ifadesiz bir suratla, kafasında daha önceden hazırladığı konuşmaları sıralamaya başladı. Mahkemede okunan gerekçeli kararı açıklıyordu.

O sırada onu asla sevgilim gibi göremiyordum zaten, sanki bu bankta sık sık yaptığım gibi derdini dinlediğim gençlerden bir tanesiydi. Ayrılmak istediği adam benim için tanıdıkta ama artık ben olmadığım için rahattım. Bir zamanlar daha genç bir bedendeki benden, o zaman her şeyin ne de güzel olduğundan bahsediyordu.

"Sen çok değiştin,"

"Evladım... Yani, biraz izin ver de... Değiştim yani."

"Evladım mı?"

"Şey yani... Ağzımdan kaçtı, özür dilerim."

"İlişkimiz için de biraz çaba gösterebilir, başka bir değişim için daha çabalayabilirdin."

"Offf lütfen ama Cemre, böyle şeyler için ben çok yaşlıyım."

"Hayır Berkant, sen sadece 25 yaşındasın."

Kağıt üzerinde haklıydı tabii ki ancak durum öyle değildi, en azından benim için.

"Evla... Cemre! Ben eski ben değilim lütfen. Anlıyorum ne demek istediğini ve bence de olması gereken bu."

"Ne yani? Yaşadıklarımızın hiç değeri yok muydu?"

"Ne değeri vardı bilmiyorum ama bir geleceğimiz yok."

"Ya ne oluyor ya Berkant, buraya ben ayrılmaya gelmiştim."

"Özür dilerim, evet dinliyorum."

Hem genç, hem de yaşlı olduğum için bazı çıkarımları yaparken hiç çekinmiyorum. Mesela, 20'li yaşlarındaki insanların yaşlılara karşı büyük bir umursamazlık içinde olduğunu çok iyi biliyorum. Ki zaten bu umursamazlıkları da, en büyük silahları sayılır. Kurşun geçirmezler sanki. Zamanında, yani bundan birkaç ay önce, ben de öyleydim. Eğer anne babam değilse etrafımdaki diğer yaşlılara sadece kafa salları ve söylediklerine asla kulak asmazdım. Ebeveynimi dinleme nedenim de; hem tabii en nihayetinde o kadar doğurmuşlar, bakmışlar, bir vefa borcum vardı... Hem de ekonomik olarak onlara bağımlıydım.

Cemre de artık beni umursamıyordu. Ona söylediğim tüm sözler bir yaşlının ağzından çıktığından dolayı "eski", "önyargılı" ve demode geliyordu. O nedenle artık Cemre'ye teslim olmuş ve sadece onu dinliyordum. Biraz daha bir şeyler anlattı ve akabinde de gözyaşları içinde benden ayrılmak istediğini söyledi. Tıpkı diğer gençleri dinlediğimde yaptığıma benzer şekilde içimden "Aman ne büyük dertlerin var!" dememe rağmen, Cemre ile uğraşmamak adına bir şey demeden ona sarıldım. Bir süre bankta öylece kaldık ve büyük ihtimal dışarıdan görenler "Ya ne güzel dede-torun" diye iç geçirdiler. Ancak biz çok da köklü olmasa bile yine de bir ilişkiye son vermiştik.

O günden sonra da bir daha Cemre'yi görmedim. Görmek de istemedim. Genç bedenimle tanıştığım kimseye yer yoktu hayatımda. Belki birlikte yaşlansak, çok güzel anıları biriktirsek daha farklı hissederdim ancak şu halleriyle ancak sinirlerimi oynatıyorlardı. Çocukluk ve üniversite arkadaşlarımla aramalarına dahi cevap vermiyordum. Önceleri yalnız kalmamak adına kendi yaşlarındaki insanlarla tanışmak adına gayret göstermeye çabaladım. Eski hayatımdan kalma Cemreler, Ilgazlar, Tuğçe ve Efeleri silmiş yerlerine Neriman, Bahtiyar, İsmet ve Cavit gibi isimlere yönelmiştim.

Fakat bir süre sonra onlardan da sıkılacaktım. Nerimanlar veya Bahtiyarlar ile buluşmaları da beklediğim gibi geçmeyecekti. Yaşlılar, yaşlılarla gönül ilişkisi kurmayı yıllar içerisinde yaşayarak öğrenmişti. Ben ise onlarla, genç bedenimle edindiğim alışkanlıklarla

birlikte buluşuyordum. Bir araya geldiğimizde bana vakit kaybetmeden çok net sorular soruyor ve bunların çoğunluğu da maddiyatla ilgili oluyordu. Haksız sayılmazlardı, belli bir saatten sonra hayatlarına alacakları insanın hala maddi zorluklarla uğraşmasını istemiyorlardı.

Yaşlılarla arkadaşlık kurmak, özel bir kulübe üye olmaya benziyor. Oraya girmek için bazı şartları yerinize getirmelisiniz, yoksa kapıdan içeri adımınızı atamazsınız. En nihayetinde kulübün içindekiler oraya gelmek adına yıllarını vermişler ve gelecek olan diğerlerinden de bunu bekliyorlar. Eğer her elini kolunu sallayan içeri girerse, en sakın geçirmeyi umdukları yaşlarda başlarına gereksiz yere dert alabilirler. Bana baktığınızda, o özel kulübe girmek için gerekli olan "yaş almak" kriterini bile karşılayamıyordum. Hadi onu bedenimin görünümü ile kapatabilirim desem de, hala ailemden para almam da durumumu daha da zorlaştırıyordu. İçine düştüğüm ani olgunlukla kendime itiraf etmiyordum ki, ne gençlerle ne de yaşlılarla bir arada kalabilirdim.

Ben yaşlı bedeni ve dünyada sadece 25 yıllık deneyimi ile arafta kalmış bir zavallıyım. Neyse ki, durumumu hızlıca tespit edebilecek kadar akli melekelerim yerimdeydi ve metanetle karşılayacak kadar da olgunluğa sahiptim. Yapabileceğim bir şey yoktu, hayatımın bundan sonrasına kahvedeki arkadaşlarımla yüzeysel dostluklarla devam edecek, parkta sanki çok mühim düşüncelerim varmışçasına uzakları seyredecek ve en nihayetinde evime dönüp kendime uğraşacak meşgale edinecektim.

Çiçekler iyi fikir olabilirdi. Evin içinde güneşin yerini tespit ederek, toprağa değerek ve sesini çıkarmayan, sadece su isteyen bu canlılarla iletişim kurmak iyi hissettirmeliydi. İnsan enerjisi varken insanlarla uğraşabiliyordu. Hayat enerjisi düşmeye başladıkça yine kendi enerjisine uygun hayvanlara, sonra da çiçeklere merak salıyordu. En sonunda da kendisi toprak oluyor ve üzerinde çiçekler yetişiyordu.

Ben de eğer hayatımda bir mucize daha olmazsa bu yolu seçmeye karar vermiştim. Kısa süre önce aldığım çizgili pijamalarımla yatağa giderken aşağı yukarı gelecekte benim adına neler olacağını bilmenin huzuruyla doldum bir anda. Uyumadan önce de geçmiş günleri, gençliğimi düşündüm. Çok da uzak olmadığından, her şey cam gibi

karşımdaydı ancak çok da bir anım, hatıram yoktu. Hemen akabinde
vurdum kafayı yattım. Olması gerektiği gibi...

Δ

ÖLÜM

Δ

"Daha iki gün önce birlikteydik, nasıl olabilir? Nasıl?"

Cenaze için kiraladığımız minibüsün gelmesini beklerken kafamda bu soru yankılanıyordu. Nasıl olabilir? Aklım almıyordu. Düşününce saçma... Hayatını kaybeden hemen herkes, ölmeden kısa bir süre önce birileriyle bir arada olur, onlarla vakit geçirirdi. Sadık ile 2 gün önce oturup sabaha kadar muhabbet etmemiz, güllüp eğlenmemiz, kuruyemiş kasesinden aldığım fıstığı havaya fırlatmam ve ağzıyla yakalaması, onun öteki dünyaya intikal etmesine mani olacak değildi. Olamamıştı da.

Gayet normal bir şekilde telefonum çalmıştı, arayan da Sadık gibi gözükiyordu. "Alo" derken sonundaki 'o' harfini uzatmış ve sevimlilik yapmaya çalışmışım. Güya Sadık'a sevimlilik yaptığımı düşünüyordum. "Sadık'ı kaybettik," dedi, telefondaki tanımadığım bir ses. Anlamamıştım. Sadık'ı gerçekten kaybettiğimizi, ondan haber alamadığımız için bana ulaştıklarını sanmışım. Halbuki öyle olmadığını çok kısa bir süre sonra anlayacak ve ne düşüneceğimi bilmez halde öylece kalakalacaktım. Olup biteni, telefonda söylenenleri idrak edememiş-tim. Aslında idrak etmem gereken de çok bir şey yoktu. Sadık kalp krizi geçirmişti ve ben de cenazesi için Antalya'ya gitmeliydim.

Bir dostu sonsuza dek bir daha göremeyecek olmak, kolayca kabul-lenilebilecek gibi değildi. Halbuki taş çatlasa şundan 30 sene önce arkadaş grubumuzdaki kimse dünyada yoktu. Milyonlarca yıllık dünyada şu kadcarcık zaman geçirdikten sonra nasıl da alışmıştık var olmaya. Sanki bir daha hiç yok olmayacakmış gibi yaşarken aramızdan birisi ayrılıp ölümlü olduğumuzu hatırlatınca afallamıştık. Evet, evet. Cidden afallamıştık. Her birimizin yüzündeki ifadeyi en iyi anlatan sözcük afallamaktı.

Sadık'ı ve birbirini tanıyan arkadaşları olarak oldukça kısa bir süre içerisinde bir araya geldik. Cenazeye gelmesi gereken herkesi aramaya çalışıyor, her yeni telefon konuşmasında acı haberi verirken biz de yeni baştan kahroluyorduk. Kendi aramızda konuşuyor, normalleşiyor, ölümü unutuyor sonra yeni bir telefon konuşmasına kulak verdiğimiz sırada yeniden ağlama krizine giriyorduk.

"Kapıyı açmayınca çilingir çağırmışlar..." (Ağlamamak için kendimizi zor tutuyoruz.)

"Gece kalp krizi geçirmiş," (Aramızdan bazılarının hıçkırık sesleri duyuluyor.)

"Öylece yatağında ölmüş," (Nihayet birimiz sesli bir halde ağlamaya başlıyor ve daha sonra da diğerleri onu takip ediyor...)

Perişandık. Ancak yerine getirmek zorunda olduğumuz yaşamının gerekleri de bize ölümün soğuk yüzünü unutturuyordu. Bir yandan tarifsiz bir acı çekiyor, diğer yandan da bizi Antalya'ya götürecek minibüsün şoförüyle pazarlık yapıyorduk.

Kiraladığımız aracın arkasında "Düğünlere ve cenazelere gidilir," yazıyordu. Tarih boyunca insanları bir araya getiren en büyük etkinliklerden ikisine de gidiyordu Mehmet Abi. Düğüne eğlenmeye gidenleri de, ağlayarak cenaze yollarına düşenleri de o taşıyordu. Acımızı paylaşıyormuş gibi üzgün ve asık suratlıydı. Gerçekten üzülmüş müydü? Yoksa düğün ve cenaze ortamlarındaki tecrübesini mi konuşturuyordu? Bilemiyorum.

"Abi yani bir şeyler daha yapamaz mısın?" diye cenazemizi unutmuşçasına pazarlık ediyorduk. Mehmet Abi de, mahcup bir halde yanıt veriyordu.

"Yapabileceğimi yaptım vallahi. Keşke elimden daha fazlası gelse..."

Oradaki "ama" çok şey anlatıyordu. "Keşke elimden daha fazlası gelse ama yani cenazeniz var diye sizi hiç para kazanmadan Antalya'ya götürüp getiremem güzel kardeşim," demek istiyordu. Haklıydı da. Genç bir adamın ani ölümüne üzülebilirdi ancak bu, onun cenazesi

için amme hizmeti vermesini gerektirmiyordu. Yine de söylediği fiyattan bir parça daha indirim yaptı ve akşam saat 10'da yola çıkmak için sözleştik.

Yola çıkmadan önce, bazılarımız gibi, çanta hazırlamak için evime gittim. Çok sevdiğim bir arkadaşım bu sabaha karşı son nefesini vermişti ve ben de evde şifonyerimin çekmecesini açmış, kaç tane i amaşı almam gerektiğini düşünüyordum. "Antalya sıcaktır şimdi, bol bol alayım. Sık sık değiştiririm," diye düşündüm. Ölümün keskinliğine tezat olacak düşünceler gibiydi bunlar ama bir yandan da hayat devam ediyordu. Antalya'da leş gibi kokmak istemezdim. Belki Sadık öldüğü için sadece çok iyi yönleriyle hatırlanacaktı ancak ben halen hayattaydım ve haklı olarak kötü bir kokuyla anılmak tehlikesini göze almak istemiyordum.

Nihayet çantamı hazırlayıp minibüsü beklemek için Yoğurtçu Parkı'na gittiğimde, saatin 10 olmasına daha vakit vardı. Buna karşın cenazeye gideceklerin hemen hepsi oradaydı. Banklara, yerlere oturmuş minibüsü bekliyorlardı. Herkes bir şeyler düşünürmüş gibi gözlerini uzaklara dikmiş, kimsenin ağzını bıçak amıyordu. Arada zge'nin sesli ağladığı oluyordu ama yine de kendisini frenlemeye çalışıyordu. Çünkü eğer birisi yüksek sesle ağlamaya başlarsa, bu kısa süre içerisinde grubun tamamını etkisi altına alabilir ve bir anda herkes salya sümük gözyaşları içinde kalabilirdi. Grup halinde birbirimizi kolluyor, gözetiyorduk. En az hasarla bu cenazeyi atlatacak ve sonra da hayatımıza devam edecektik.

Bir an gözüm Zeynel Abi'ye takıldı. O an fark etmiştim aramızda olduğunu. Sadık'ın hep alışveriş yaptığı tekelin sahibi olduğunu biliyordum ama cenazesine gelecek kadar yakın olduklarından haberim yoktu. Kendinden geçmişçesine tespih sallıyordu. Sadece benim değil, yanındakilerin de dikkatini çekmişti tespih sallaması, hipnoz etmişti bizi adeta. Sağ elinin işaret ve orta parmağının arasında gidip gelen tespih bir anda fırladı ve Erdem'in ayağının dibine düştü. Erdem de hemen yerden aldı ve Zeynel Abi'ye geri verdi.

"Kehribardır bu tespih ha, ona göre."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Tespit diyorum, kehribardan yapılmış çok özel bir tespihtir baron. Mişmiş renkli bak, bunu her yerde bulamazsın."

Erdem, bu laflara karşılık veremedi. Boş boş baktıktan sonra az önce yerine geri döndü. O ve birkaç kişi daha, Sadık'ın ressam arkadaşlarıydı. Sadık da ressamdı ancak hep maddi zorluklar içinde olduğundan, birkaç senedir resim öğretmeni olmak için KPSS'ye giriyordu. Arkadaşları ise onun kadar geçim sıkıntısı yaşamayan, aileden zengin, hippy kılıklı çocuklardı. Erdem de kılık olarak çok da farklı değildi. Ressam Bob'a benziyordu. Kabarık ve kıvrıkcık saçları, yırtık pırtık üstü başı ile bizden ve özellikle de Zeynel Abi'den apayrı bir dünyada idi. Ancak bunun pek de önemi yoktu, çünkü Tekel'ler kapsayıcıdır. Dükkana giren her kesimden insan orada bir olur ve bunda da Zeynel Abi gibi tekelcilerin de payı vardır.

"Çocuklar ben gelmesem iyi olacak ya, düşündüm de, dükkanı boş bırakmak olmaz," dedi aniden Zeynel Abi. Kimileri duymadı, kimileri de umursamadı bile.

"Sadık çok iyi adamdı, ailesine sabır dileklerimi iletin," dedi ve gitti. Ortam zaten garipti, daha da garip bir hal alıyordu.

Sonra da uzaktan Mert görüldü zaten... Ağlaya ağlaya yaklaşıyordu bize doğru. Altında beyaz pantolonu, üzerinde Hawaii gömleği ve arkasında sürüklediği tekerlekli bavulu ile yanımıza geldi. Bavulun tekerlekleri kaldırım taşlarına çarptığında çıkan gürültü ile ağlama sesleri, bir anda ortamın dingin havasını tamamen dağıtmıştı. İnce, uzun, atletik vücutlu, jöleli saçlı ve pervasızdı.

"Neden haber vermediniz? Niye hemen aramadınız? Sadık! Sadık! Allahım neden?!"

Bildiğim kadarıyla Sadık'ın o kadar da yakın bir arkadaşı değildi ancak tam bir cenaze evinin yaşçısı performansı sergiliyordu.

"Dedim ona, çağırma dedim. Sürekli ölümden bahsediyorsun, şakasını bile yapma. Çağırdı ya! Resmen çağırdı!" derken, sanki Sadık'ı azarlıyordu. Grubun geri kalanı şaşkın; ölüm şokunun ardından bir de Mert gerçeğiyle yüzleştiği için karmaşık duygular içerisindeydi. Öldüğü için gıyabında Sadık'ı azarladıktan sonra yeniden ağlamaya

kaldığı yerden devam etti ve daha ne olduğunu anlayamadan da geldi bana sarıldı. Tensel temastan pek hoşlanan biri değilim ve hele bir de pek tanımadığım birisi söz konusuysa, bu beni aşırı rahatsız eder ancak o an için ağzımı açamadım. Cenazeye gitmek için toplandığımız sırada, salya sümük ağlayan adamın tekine "kişisel alan" konusunda bir açıklama yapacak değildim. Yapmadım da...

Yalnız bir konuda haksız sayılmazdı; Sadık cidden ölümden çok fazla bahsediyordu. Cenaze yolunda olduğum için de böyle düşünüyor olabilirim ama sanki iki lafından biri ölümle ilgili gibiydi. Her lafın arasına "Yarın ölüyorum belki abi belli mi olur?" gibi cümleleri sıkıştırır, ayrıca durmadan da bir hastalıktan şikayet ederdi. Dizi ağrırdı, omzu tutulurdu, karnında bir ağrı olurdu, halsizlikten şikayet ederdi, baş ağrısı tutardı... Genç yaşta bu kadar marazlı olduğundan dolayı hep dalga geçerdik ama asla böyle bir sonla karşılaşacağımız aklımıza gelmemişti.

Nasıl aklımıza gelebilirdi ki? Güleçti, hep neşeliydi ve uyumluydu. Hiçbir şeye kafa yormayan bir gamsız değildi ancak hiç etrafına dert anlatmazdı. Kimileri bu konularda çok rahat olur, en ufak derdini bile elinde megafonla sokak sokak gezerek anlatmaktan çekinmez. Sadık ise onca maddi zorluğa, duvarını boyadığı barlardan parasını alamasına veya kendisini kullanmaktan çekinmeyen bazı arkadaşlarına rağmen bir kez bile suratını ekşitmemiş, olan biten her şeyi "normal" karşılamıştı. Ben, mutluluğun seçim olduğuna düşünenlerdenim. Kimileri mutlu olmayı seçiyordu ve Sadık, seçimini mutluluktan yana yapmıştı. Onun o genç yaşına rağmen bahtiyarmış gibi bir vakarla gülümseyen neşeli suratı aklıma geldikçe daha da üzüliyordum. Neşeli insanlar bu kadar çabuk terk etmemeliydi bizi.

Minibüs hareket etti. Yola çıkınca şoför ışıkları kapattığı an, yolculuğun telaşından kurtulup tekrar yaşadığımız gerçeklikle yüzleşmiş, sessizleşmiştik. Ölüm haberini almamızdan bu yana o denli yorulmuş-tuk ki, araç içerisindeki herkesin kafası omuzlarına düşmüştü. Mert hariç. Aramıza geldiği sıradaki ağlama gösterisi geride kalmış, aracın en arkasına kurulmuş ve yolda giden diğer araçlardan, en ön koltukta konuşulanlara dek herkese, her şeye laf yetiştiriyordu. Belki de acısını bastırmak, hasıraltı etmek için bu denli çenesi açılmıştı. Bu da bir ihtimal ama en nihayetinde basbayağı zevzeklik ediyordu.

"Eti, et ürünlerini tamamen çıkardım hayatımdan. Kalbe, mideye, bağırsağa... Her şeye zararlı bunlar. Yemeyeceksin, şekeri keseceksin. Ekmeği haftada bir iki, kahvaltıda yersen ye... Onun dışında ağzına koymayacaksın. Koymayacaksın abicim!"

Hemen yanındaki Fatih, Sadık'ın çocukluk arkadaşıydı. Neredeyse 6 yaşından bu yana zamanının büyük bölümünü bir arada geçirdiği arkadaşını kaybetmişti. Yine de sakindi, durgundu ancak şok geçirmiş gibi de değildi. Mert'in anlattıklarını ilgiyle dinliyormuş gibi yaparken kendisini zorladığı belliydi. Mert'in sağlıklı beslenme ile ilgili söylediklerine kafasını sallıyor, belirli periyotlarda "hı hı" diyerek onu oyalıyordu. Mert aniden üstündeki gömleğin önünü açtı ve arka tarafta ayağa kalktı.

"Bakın, nasıl ama? Yağ yok. Böyle miydim ben? Hayır. Eti bıraktım, şekeri kestim, ekmeği azalttım. Gram yağ kalmadı. Yemeyeceksin, bu kadar basit."

Özge de sohbete dahil olmuş, sorduğu sorularla Mert'in daha bir hevesle anlatmasına vesile oluyordu.

"E spor da yapmışsındır heralde, başka türlü nasıl yağ yakacaksın?"

"Bir saniye!"

Mert birden izin isteyerek kulaklığını gösterdi ve telefonda konuştuğunu işaret etti. Bu ilk değildi. Yolculuk boyunca konuşurken birden telefon geliyor, o da kimseden çekinmeyi aklına getirmeden yüksek sesle konuşuyordu. Hatta öyle ki, kulaklığı pek belli olmadığından telefonda mı konuşuyor? Yoksa bize bir şeyler mi anlatıyor? Bazen karıştırabiliyorduk.

"Hayır canım, o ayakkabı onun altına gitmez. Saçmalama. Bir kere o ayakkabının ucu sivri, geniş paça pantolonla olmaz," benzeri bir şeyler diyordu. Eğer bilinçli olarak yapıyorsa, çok başarılı olduğunu söylemek yalan olmaz. Sadık'ın ölümünü tamamen unutturacak derecede bir gösteri sunuyordu bize. Telefonu kapattıktan sonra yine Özge ve Fatih'e döndü. Fakat konu tamamen bambaşkaydı, bu sefer canı Sadık'tan bahsetmek istemişti.

"O kızıdan ayrılmıyacıktı abi, o kız onu çekip çeviriyordu. Araştırması bile var bunun, yalnız insanların kalp krizi geçirme riski daha yüksek. Bizim de hatamız oldu, çok ihmal ettik. Ah Sadık, çok yalnız bıraktık biz bu adamı."

Az önce neşeyle nasıl kilo verdiğini anlatan adam bir anda yine haykırarak ağlamaya başlamıştı. Daha da fenası, "O kız" dediği kız da arabanın içerisindeydi. Mert gürültülü bir biçimde gözyaşlarını bırakırken o da ön tarafta hıçkırıklarını bastırmak için çabalıyordu. Tuğçe... Sadık ile ayrılmaları hepimiz için sürpriz olmuştu ancak Mert'in dramatize ettiği gibi bir durum söz konusu değildi. Beraberce oturup ayrılmaya karar vermiş ve dostça yollarını ayırmışlardı. O kadar...

Ayrıca minibüste sadece Tuğçe de yoktu, Sadık'ın bir başka "eski" sevgilisi Gizem de oradaydı. Mert'in suyu bulandırmasıyla Tuğçe hıçkırıklara boğulmuş, hemen ardından da Gizem'in de ağlama sesi duyulmuştu. Böyle olunca da haliyle "Acaba aralarında hala gizli bir rekabet mi var?" şeklinde düşünmekten kendimi alıkoyamamıştım. Sonra da kendime kızdım. Neler düşünüyordum. Gerçi ne düşünebilirdim ki? Sadık ölmüştü işte, gözlerini dünyaya kapayalı henüz 24 saat bile olmamıştı. Fakat büyük ihtimalle bir gün bir bakacaktık ki, aradan yıllar geçecekti. Dedemden deneyimliyim, daha dün gibi ama aradan 20 sene geçmiş. İnanmakta hala güçlük çekiyordum.

Mert yol boyunca asla susmadı. Gecenin karanlığında bir tek minibüsün ve Mert'in sesi yankılanıyordu ancak rahatsız edici olan araçtan çıkan sesler değildi. Konudan konuya atlıyor, arada telefonda hiç alakasız şeylerden bahsediyor, sonra da bir anda ortaya hiç beklenmedik sorular yönelterek konuyu aniden değiştiriyordu.

"Bu araba kaç yaşında acaba, bana hiç sağlam gelmiyor... (Bağırarak.) Şoför Bey, kaç yaşında bu araba?"

"Sadık'ın ailede kalp sorunu olan var mıydı? Biliyor musunuz?"

"Afyon'a kadar yol güzel, ondan sonrası virajlı."

"Gariban gitti, en çok da ona yanıyorum. Bari öğretmen olsaydı ama bu ülkede öğretmenliği de bitirdiler ki..."

"Kardeşi var mıydı ya Sadık'ın?"

"İkram mikram kek bir şey yok mu ya? Kaptan, mola vermeyecek miyiz?"

Çok geçmeden Afyon'da bir dinlenme tesisine girdik, mola verdik. Yaklaşık 4-5 saat karanlıkta gittikten sonra Mehmet Abi ışıkları açınca hepimiz gözüne lamba tutulmuş tavşan gibi olmuştuk. Yol boyunca birbirimizi görmemiştik ve şöyle bir aydınlıkta bakınca, bazılarımız ne fena haldeydi. Normalde sinemada filmin sonunda ışıklar açılınca da insan bir tuhaf olur, yanındaki arkadaşını gördüğü an istemsizce gülümser ama bu sefer durum farklıydı. Ağlamaktan gözleri şişmiş bir grup insan tesise doğru incekken Mert birden herkesi durdurdu ve grubun doğal lideriymiş gibi konuştu.

"Arkadaşlar bakın herkes kimle oturuyorsa, onu kollasın. Yanında-kindenden mesul olsun. Burada birinizi unutursak, bir daha geri dönemeyiz. Aracın yerini de iyi belleysin, sağınıza solunuza iyi bakın. Yarım saat duralım, sonra çıkarız yola."

Aslında Hawaii gömlekli, fazla atletik bu adamın manik hallerinin sinirlerimizi zıplatması gerekiyordu ancak herkesin gözünü zor açtığı o ortamda kimse aldırış etmedi. Bir tek Sadık'ın ressam arkadaşları kafasını salladı, o kadar. Sonra da her birimiz önce tuvaletlere, sonra da tesisin çeşitli köşelerine dağıldık. Ben de ilk olarak, bacaklarımı açmak için minibüsün çevresinde birkaç tur attım. İstanbul'un rahatsız edici sıcaklığından sonra yüzüme vuran Afyon'un serinliği çok iyi gelmişti. Her ne olursa olsun yol boyunca yalnız kalmadığım için kafamı dinleyememiştim ve bu nedenle bir süredir Sadık'ı aklımdan çıkardığım için vicdan azabı çekiyordum. Temiz havada biraz daha turlayarak Sadık'ı bir görevmiş gibi düşündükten sonra da tesisin restoran kısmına geçtim.

Burada karşılaştığım manzara yine evlere şenlikti. Bizim ekip tamamen farklı masalara dağılmış, Mert'in önünde kocaman bir tabak makarna ve yanında taze fasulye, karşısında ise Erdem vardı. Mert'in şu iştahına göre böyle fit olması inanılmazdı ama aslında daha da inanılmaz olan, kimsenin boğazından bir şey geçmezken bu adamın

dur durak bilmeden yemek yemesiydi. Hem yemeğini yiyor, hem de Erdem'le konuşuyordu.

"Resim yapmak terapi gibi, ben de yapıyorum ama bu işten para kazanmak cidden çok zor. Bak Sadık'a, resimden doğru dürüst hiç para kazanamadı. Öğretmen de olamadı. Öyle ziyan oldu gitti..."

Erdem, Mert'in bu uzun cümlelerine kaçamak cevaplar veriyor, sadece kafasını sallıyordu. Bakışları şaşkın, suratı sevimliydi. Mert ise ağzını şapırdatarak devam etti.

"Ha belli olmaz tabii, bak adam öldü gitti. Yarın bir bakarsın ünlü olur, tablosuna milyon dolar veren var. Gerçi ben ne yapayım öyle geç gelen şöhreti, kusura bakma ama ben öldükten sonra gelen şöhretin Allah belasını versin. Umarım öyle bir şey olmaz. Sen ünlü olmak ister misin?"

"Yoo.. Yani olursa, olmam demem ama... Öyle bir isteğim yok."

"Ha yani istemem, yan cebime koy diyorsun. Zor ya valla Erdem, ben elma şekeri yiycem. Sen de ister misin?"

"Teşekkür ederim."

"Yani?"

"Sağol. Bir şey yiyecek halde değilim."

Erdem, nispeten makul bir insan olduğundan bir şey yiyecek halde değildi. Mert ise hepimizin en fazla su veya çay içtiği bir ortamda, yemeğin üzerine bir de elmalı şeker almıştı. Hawaii gömleği ve elindeki elmalı şekerle artık iyiden iyiye yerli filmlerdeki komedi karakterine dönüşmüştü. Ki zaten hali tavrı ve absürtlüğü de tam olarak insanda filmde, sit-com'dan fırlamış intibası uyandırıyor. Yarım saat dolunca, minibüsteki yerlerimizi aldıktan sonra da bu absürtlüklerine bir yenisini daha ekleyecekti. Hepimiz koltuklarımıza kurulmuştuk ancak Mert yoktu ve tam olarak kimsenin de arkadaşı olmadığından, telefonunu da bilmiyorduk.

Yaklaşık bir 15 dakika bekledikten sonra koşa koşa geldi, girdi minibüse.

"Gençler kusura bakmayın ya, burada ne çok otobüs var. Hepsi de birbirine benziyor. 10 dakikadır sizi arıyorum..."

Şoför dahil kimse bir şey diyemedi, tamamen tepkisiz kaldık. Yolun geri kalanında da artık herkes uykuya yenik düştüğünden dolayı bu enerji yüklü adam, Mehmet Abi'nin yanına, muavin koltuğuna oturdu. Bir yandan uyurken bir yandan da Mert'in, Mehmet Abi ile konuşmaları kulağıma geliyordu. En son hayal meyal hatırladığıma göre at yarışlarının etik olarak doğru olup olmadığını tartışıyorlardı. Ya da bilmiyorum, belki de ben rüyamda görmüş olabilirim. Keşke hepsi rüya olsaydı hatta, tüm bu yolculuğu ve Sadık'ın ölümünü de rüyamda görmüş olsaydım ancak maalesef gerçektir.

Sabahın ilk ışıkları ile birlikte Antalya'ya giriş yaptık. Sadık'ın ailesi Meltem Sitesinde oturuyordu; hem Konyaaltı Plajı'na hem de üniversiteye yakın bir yerlerde. Ancak 15 tane insan henüz kuşluk vaktinde cenaze evine giremeyeceğimiz için civarda açık bir yer bulduk ve hep beraber oraya oturduk. Sadık'ın apansız ölümü, yol ve bir de üzerine Mert bizi fena hırpalamıştı. Neyse ki henüz daha sabahın erken saatleriydi de, bir de Antalya sıcağına maruz kalmamıştık. Şimdilik...

Oturduğumuz kafede yine bizden hiç kimse kahvaltı edemezken Mert bu öğünü de es geçmemişti. Bir kahvaltı tabağı söylemiş ve bu kez tatlı niyetine elma şekeri değil, dondurmayı tercih etmişti. Sabah vakti enerjik olan insanlar zaten normalde de sinir bozucudur çoğu kişi için ama Mert bir de uzun bir yolculuk ve cenazeye rağmen kıpırdı.

"Yemek yemeliyiz. Siz de yemelisiniz. Hepimiz yemeliyiz. Sadık da burada olsa, tam olarak aynı şeyi söylerdi."

Sadık'ın çocukluk arkadaşı Fatih bu kez araya girdi.

"Sadık hayatta böyle bir şey demezdi, büyük ihtimal bu konuda hiçbir şey söylemezdi."

"Ya belki kendisi direkt fikrini söylemezdi ama sorsaydık, tam olarak bunları söyleyeceğinden eminim."

"Sen ne kadardır tanıyorsun Sadık'ı?"

"Bir 6-7 ay oldu sanırım... Ama tabii az diye düşünmeyin, yoğunluk olarak hiç de az değildi."

Bu konuşma üzerine Fatih daha fazla bir şey söyleme lüzumu görmemişti. Mert de yemeğini kimseye aldırmadan yemiş, üzerine dondurmasını bitirmişti. Hatta dondurmadan o kadar memnun kalmıştı ki, kendisi için 3 top daha söylerken etrafındaki herkese de yemesi için ısrar etmişti. Neyse ki bu fasıl çok uzun sürmeyecekti de, cenaze merasiminden sonra Mert'e bir daha bu kadar uzun süre maruz kalmayacaktık.

Saatler 9'a yaklaşırken artık yavaştan Sadıkların evine gitme vaktiydi. İşin en can sıkıcı kısımları yakında başlayacaktı. Hiç de gitmek istemiyordu ayaklarını o cenaze evine ve sonra da camii ile mezarlığa. Vedalaşmak istemiyordum Sadık'la, hazır değildim böyle bir ayrılığa. Hiç de hazır olmayacaktım ama yapacak da bir şey yoktu. Hep beraber ayaklandık. Bu sırada Mert bir kez daha herkesi uyarma yetkisini kendisinde gördü.

"Arkadaşlar, bakın buradan eve anladığım kadarıyla baya bir mesafe var. Bir kere buradan çıktık mı, geri dönemeyiz. Arkanıza, eşyalarınıza iyi bakın. Bir şey unutmayalım lütfen..."

Tam sözlerini bitirmişti ki, aynı anda mekanın garsonlarından bir tanesi içeriden bağırdı.

"Burada şarjda bir telefon var, sizin mi bu arkadaşlar?"

Mert gülererek elini kaldırdı ve tüm atletikliğiyle koşar adımlar eşliğinde içeri doğru hareketlendi.

"Ah ya, benim tabii. Abi çok sağ olasın," deyip de koşarak telefonunu aldıktan sonra devam etti: "Bunun da şarjı hemen bitiyor. Sürekli şarja takmak zorundayım..."

Hayretler içinde Mert'i izlemeye devam ediyorduk. Hiç değilse kafamızı dağıttığı için çok da kızamıyordum. Zaten birazdan işin en can sıkıcı kısmı geliyordu; Sadık'ın acılı ailesi ile yüzleşecektik. Başkalarının aileleri, her zaman bana garip gelmiştir. Kendi ailemize gözümüz alışıyor da, başkalarının anne babasını ne zaman görsem yadırgardım. Sadık'ın anne ve babasına dair hiçbir fikrim yoktu, daha önce görmemiştim ve ilk kez onları böyle bir vesile ile görmeyi imkanım olsa asla tercih etmezdim.

Meltem'de, birbirine benzeyen yüksek binalardan birinin önüne geldik. Verilen adrese göre doğru yerde olmalıydık, ki apartman kapısındaki yoğunluktan da öyle anlaşılıyordu. Ölüm veya cenaze olan apartmanlardaki sıra dışı hareketlilik hemen fark edilirdi. Dügünlerde pervasız bir şekilde "herkes duysun" motivasyonuyla gürültü yapılırken cenazelerde ise kalabalıklar sanki ayak parmaklarının uçunda hareket ederdi. Biz de çok gürültü patırtı yapmadan apartman girdik. Bazılarımız 8. kattaki cenaze evine asansörle çıkarken ben ve birkaç kişi daha merdivenleri tercih eden cengaverler olduk.

Evin önüne geldiğimizde, neyle karşılaşacağımız az çok belli olmuştu. Kapının önünde onlarca ayakkabı vardı. İçeriden ağlama sesleri duyuluyordu. Bizi genç yaşlarda, tıfil bir oğlan karşıladı. Sadık'ın kuzeniymiş. Sadık'a benziyordu ama bir yandan da hiç benzemiyordu. Galiba yıllar içinde Sadık'ın çevresel şartlardan dolayı geçirdiği değişime uğramayan haliydi. Zaten bizi götürdüğü odada da, Sadık'ı andıran birkaç kuzenini daha görecektik. Hepsi de işinde gücünde, normal yetişkin insanlardı. İstanbul'dan gelen bizler ve merhum arkadaşımız ise hiç yetişkin gibi değildik, muhtemelen bizden daha küçük bu adamların yanında çocuk gibi kalmıştık.

Oturduğumuz odaya giderken önünden geçtiğimiz salona şöyle bir göz gezdirdim, oturabilecek her yere birileri oturmuştu. Görünüşe göre sadece akrabalar buradaydı. Metanetli görünüyorlardı. Bizleri, yani Sadık'ın arkadaşlarını daha küçük bir odaya aldılar. Sanırım Sadık'ın annesi de, hemen yanımızdaki odadaydı. O odanın kapısı kapalıydı ve içerisinden gelen ağlama sesleri yürek dağlayıcıydı. Cenaze evine gelene kadar bütün amacımız bir an evvel cenaze evine gelmekti ancak o küçük odadaki koltuklara oturduktan sonra birden amaçsızmış gibi kalmıştık. Öylece duruyorduk.

O sırada yüzü düşmüş, gözleri yorgun yaşlı bir adam geldi yanımıza. Sadık'ın babasıymış. Sıradan hepimize hoş geldiniz dedi, biz de sıradan ayağa kalkıp "Başınız sağ olsun" diye karşılık verdik. En baştakiler "Başınız sağ olsun"u çok net bir biçimde söylerken, ilk birkaç kişiden sonrası adamcağızı çok tutmamak için ağızlarından "başsolsun" gibi bir şey çıkarmaya başladı. Ta ki Mert'e gelene kadar. Yas evinde bir hayli dikkat çeken gömlek ve pantolon kombini ve tüm atikliği ile birlikte ayağa kalktı ve herkesin fısıldarmış gibi konuştuğu bir ortamda, yüksek sesle devam etti:

"Beyefendi Sadık harika bir insandı, inanın onu kaybettiğimiz için nasıl üzgün olduğumuzu tahmin bile edemezsiniz. Keşke sizle bugün böyle tanışmasaydık ama yine de teşekkür etmek istiyorum böyle bir evlat yetiştirdiğiniz için. Pırlanta gibi bir insandı..."

Sonsuza uzanan bir konuşmaya başlamıştı Mert. Sadık'ın babası kafasını eğerek bu sözlerden dolayı mahcup oldukça o daha da coşuyordu.

"Borç mu lazım? Hemen verirdi... Bu arada kendisine bir miktar borcum var, onu da size en yakın zamanda vereceğim efendim..."

İçeriden gelen yüksek desibelli ağlama seslerine aldırmadan konuşuyordu. En sonunda adamcağız kurtulamayacağını anlayınca, "Yoldan geldiniz, açsınızdır. Mutfakta pide var, yiyin isterseniz," diyerek konuyu dağıtmak zorunda kaldı. Bizler de sırayla "Teşekkürler, sağ olun," derken en sonunda yine "teşsaol" gibi seslerle tok olduğumuzu ifade ettik. Tabii ki, Mert hariç. Neyse ki zayıflığı ile ters orantılı iştahı sayesinde mutfığa gitti de, biraz kafa dinleme imkanı bulduk.

Mert gidince şöyle bir halimize baktım. Aile evine girince hiçbirimiz dışarıdaki kendimiz gibi değildik. Ya da bana öyle geliyordu, bilmiyorum. Bence aile evinin ortamı herkesi aynılaştırıyor, o çatı altına girince herkes birbirine benziyordu. Sadık'ın resim bölümünden arkadaşları mesela... Üçü de hırpani kılıklıydı. Erdem ve Orhan'ın saçları, sakalları karışmış, Gülin saçının bir perçemini boyamıştı ve şimdi hep beraber Sadık'ın kuzenleriyle ayak parmaklarımızı büzerek oturuyorduk. Özge zaten anında evin kızı rolünü kapmıştı, cevvallik

edip mutfağına gitmiş ev sahipliğı yapıyordu. Tuğçe ile Gizem de yan yana oturmuştu. Belki normalde asla yan yana gelmeyecek olan bu iki insan, cenaze evinde nasıl da yan yana oturuyordu. Çünkü böyleydi, düğünler ve cenazeler en alakasız insanları bile bir araya getirebilirdi. Bu nedenle de siyasetçiler düğün veya cenaze olunca asla kaçırmaz, ön sıralarda yer kapmak için acele ederlerdi.

Ortamın sessizliğini, Sadık'a benzeyen kuzenlerden bir tanesi anlamsız bir soru ile bozdu.

"İstanbul'dan geliyorsunuz değil mi?"

Bu manasız soruya kimseden yanıt gelmeyince, ben cevap vermek durumunda kaldım. "Evet, İstanbul'dan geliyoruz," dedim ancak doğal olarak muhabbet akmadı. Biraz daha sessizlikten sonra Sadık'ın kuzeni sohbeti sürdürmek adına bir kez daha çabaladı.

"Sadık'ın yanına hep gelmek istiyordum, bir türlü kısmet olmadı... Siz geldiniz."

Yine olmamıştı. Zaten muhabbet etmeye çok uygun bir ortam yoktu, zorlamasa daha iyiydi ama ev sahipliğı yapmak adına uğraşıyordu. "Keşke başka türlü olsaydı," diyebildim. Sonra da yere baktım, ki sanıyorum benimle İstanbul'dan gelen herkes sohbet sırası onlara gelmesin diye yere bakıyorlardı. Böyle ortamlarda insanların kelime seçimleri çok önemliydi ve kimse de riske girerek yanlış bir söz söylemek ve yok yere utanmak istemiyordu. Mert sağ olsun, tüm utanmaları tek başına o topluyordu. Elinde lahmacunla, hiç cenaze evinde değilmişçesine cıvı cıvı bir halde odaya girdi.

"Pidenin tadına bakın derim gençler, kaçırmayın. Hiç İstanbuldakiler gibi değil."

Neyse ki Sadık'ın, Sadık'ı andıran kuzenlerinden bir tanesi "Sigara içmek isteyen varsa balkonda içebilir," dedi de, tütün mamullerini ara sıra tüketmeme rağmen bir bahaneyle odadan kaçmış oldum. Benle birlikte Erdem ve Özge de geldi. Sekizinci kattaki evin Konyaaltı Plajı'nı gören, küçücük balkonunda yan yana dizildik. Erdem'in bize tütün sarmasını bekledik.

"Kim bilir bir daha hangi cenazede bir araya geleceğiz?" dedi, Özge. Üçümüz de birbirimize bakmadan manzarayı izliyorduk.

"Lütfen yani, bir de gelecekteki cenazeyi düşünmeyelim," dedi, Erdem. Bu sırada içerideki ağlama sesleri balkona kadar geliyordu. Sadık'ın annesi güçlükle yatıştırılıyordu. Bizse, her şey normalmiş gibi davranarak akıl sağlığımızı koruma gayretindeydik.

"Antalya'da hayatta yaşanmaz, yaz vakti bu sıcakta napıyor bu insanlar?" diyerek, konuyu değiştirmeye çalıştım. Ne Erdem, ne Özge bir cevap verdi. Bir süre daha öylece manzaraya baktık. Sigaralarımız bitince de içeri geçtik ve daha sonra da camiye hareket etmek üzere hep beraber ayaklandık. Sadık ile vedalaşmak için çok az bir zaman kalmıştı. Bir önceki gece kalbi duran arkadaşımızın toprağın üzerindeki vakti dolmak üzereydi. Bundan sonra toprağın altına girecek ve sonsuza dek orada kalacaktı.

İstanbul'dan gelenler olarak kfile halinde evin hemen yakınındaki camiye doğru yola koyulduk. Yakıcı öğlen güneşinin altında yürüyorduk. Tam camiye girmek üzereyken Mert elini kaldırdı ve grubun erkeklerini bir kenara çekti. Camiye yakın bir yerde, grup halinde halka oluşturmuştuk. Yine ne söyleyeceğini çok merak ediyordum.

"Beyler, yanlış anlamayın diye burada söylemek istiyorum. Ben aniden yola çıktığım için boy abdesti alamadım... Yani ayıptır söylemesi cenabetim, o yüzden namaza duramıycam. Yoksa başka bir nedeni yok, lütfen aklınıza bir şey gelmesin."

Kimsenin aklına bir şey geldiği yoktu ancak Mert durduk yere hepimize çok fazla bilgi vermişti. Orhan ile Erdem birbirine bakıyordu. Ben de grupla alakam yokmuş gibi davranmak için biraz uzakta durmuştum.

"Abi benim bu konularda hiç bilgim yok," diyebildi, Orhan. Konseptte tamamen yabancı olduğu her halinden belli oluyordu.

"Yakın zamanda seks, mastürbasyon falan vukuat oldu mu hocam? Onu söylesen yeter bana..."

"Şeyy... Ne kadar yakın zamanda?"

"Yakınlığı önemli değil ya aslında, duş aldın mı sen buraya gelmeden önce?"

"Eee, evet. Aldım. Neden ki?"

"Tamam, sen abdestini al, namazını kıl işte ne güzel. Ben kılamam, sakıncalıyım."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi son olarak Orhan.

Mert'in hiç de lüzumu olmayan bu çıkışının ardından, tekrar camiye doğru yol aldık. Kısa süre içinde de Sadık'ın tabutu geldi ve camideki kalabalık namaz pozisyonunu aldı. Mert hariç. O, uzaktan bize bakıyor, renkli gömleği ile ıslıl ıslıl parlıyordu. Camiye sanki yanlışlıkla gelmiş benziyordu.

Sadık'ın annesi hemen tabutun başındaydı ve güçlükle ayakta duruyordu. Ağlamaktan bitkin düşmüş, gözü hiçbir şey görmüyor gibiydi. Yer yer tabuta sarılıyor, krize giriyor ve yanındakiler tarafından sakinleştiriliyordu. Eşi, yani Sadık'ın babası ise vakarını asla bozmamıştı. Cenazenin bir tören merasimi olduğunu hiç unutmadan, yapması gerekenleri noksansız yapıyordu. Cenazeler için "son görev" tabiri kullanılır, oğlu için tam olarak son görevini yerine getiriyordu.

Nihayet imam mikrofonu eline aldı ve genzinden gelen sesiyle, ölümle, dünya ile ve yaşam ile alakalı birtakım sözler sarf etti. Ölümün her an hepimizin başına gelebileceğinin ısrarla üzerinde duruyordu. Sadık da hemen onun yanı başında, ölüm başına gelmiş biri olarak duruyordu. Camilerde sık rastlanan kötü ses tertibatında ölüm gibi ağır bir konu, atmosferle birlikte sanki daha da ağırlaşıyordu. Sus pus olmuş imamın sözlerini dinleyen kalabalıkta çok fazla insan eminim o an için "Evet, bundan sonra daha sık ölümü hatırlayacağım, daha başka bir insan olacağım," gibi kararlar almıştır. Ancak muhtemelen de sonrasında yine eskisi gibi yaşayarak, ölümü göz ardı edeceklerdi.

En nihayetinde imam sözlerini tamamladı, namazı kıldırdı. Namaz esnasında ben ve benim gibiler, etraflarındakilerin hareketlerini tekrarladı ve namaz biter bitmez büyük bir hareketlilik başladı. Herkes tabutu elden ele cenaze aracına götürmek için sıraya girmiş, Sadık'ın

son yolculuğunda ona yol arkadaşı olmak adına uğraş veriyorlardı. Bu tip adetlere yabancı olduğum için biraz geride kaldım ancak şaşkınlığımı kısa sürede atarak, ben de bir süreliğine tabuta omuz vermeyi başardım. Sonra da İstanbul'dan geldiğimiz araçla yine hep beraber mezara doğru yola çıktık.

Mezarlığın sessizliği insana huzur veriyor. Bunu her mezarlık ziyaretimde düşünürdüm. Bu defasında da aynı kaniya vardım. Cenaze aracından önce geldiğimiz için Sadık'ın gömüleceği mezarın civarında bekliyor, sağa sola bakınıyorduk. Çiçeklenmiş mezarlar, ağaçlık alan ve diğer mezarları ziyarete gelmiş sessizce dua eden insanlar... Aralarda mezarları sulayıp para kazanmak için dolaşan çocuklar vardı, onlar huzur dolmanın yanında ceplerine girecek 3-5 Lira'nın hesabını yapıyorlardı. Çalışmak için enteresan bir yer seçmişlerdi, yaptıkları iş de mezar başında dua eden insanlara su taşımaktı.

Mert uzaktaydı ancak görebiliyordum. Bizden uzaklaşmış, bir başka mezarın başındaki kalabalığa katılmıştı. Tutamadığı çenesiyle birlikte her yere sızabilir, herkesle konuşabilirdi. Yine de bizden uzak olmasından dolayı memnundum. Bir ağacın altında gölgede durmuş, olan biteni tekrar gözden geçiriyordum. Bir kere ortada çok büyük bir haksızlık vardı. Sadece 28 yaşındaydı Sadık, ölmemeliydi ancak bu konuda itiraz edebileceğim herhangi bir merci yoktu. Hani en olmadı Allah'a isyan edilebilirdi ama bunun bir geri dönüşü olacağını sanmıyordum.

Üniversiteye henüz başladığım yıllar yeraltı edebiyatını merak salmıştım. Bukowski, Burroughs gibi isimleri ilgiyle takip etmiş, okumuştum. Hepsini kitaplarında çok ağır takılıyor, bir insanı yerle yeksan edecek keyif verici maddeyi tabiri caize kulaklarına damlatıyorlardı. Ancak sonuca bakınca, yeraltı edebiyatının birçok ismi de 70 - 80 yaşını görmüştü. Bu bana inanılmaz ve ayrıca sahtekarlık gibi geliyordu. Ya Bukowski yazdıklarındaki kadar içmiyordu, ya da bu kadar içmesine rağmen sağlığına aşırı derecede önem veriyordu. Sabahları uyanır uyanmaz içtiği maydanoz suyu ile karaciğerini yeniliyordu. Bilemiyorum. Ancak bildiğim tek şey, uzun zamandır sigarayı bırakmak için mücadele eden arkadaşım Sadık, birazdan toprak olacaktı. Hazmedemiyordum.

Cenaze arabasının gelmesiyle birlikte, camideki hareketliliğin bir benzeri yaşandı. Birden herkes arabaya doğru yöneldi ve son görevlerinin son aşamalarını yerine getirmek için tabuta bir kez daha omuz verdiler. Bu sefer ben çok uzakta kaldığım için bakmakla yetiniyordum. Çok da içimden gelmiyordu o kalabalığa karışmak; arkadaşşıma son bir omuz verme metaforu başta çok manalı gibi gelmişti ama mezarlığa gelince birden anlamını yitirmişti benim için. Son yolculuğun son anları daha da zorlaşmış, artık ölümün keskin gerçekliği ile baş başaydık. İstedğimiz sözlerle anlatalım, bağırıp çağıralım, ya da yüz yılları aşır bugünlere gelen ritüellere sığınalım. Birazdan Sadık'ı arkamızda bırakacak ve sonra da yeniden yaşamak için kendimize nedenler bulmaya devam edecektik.

Cenaze aracından tabutu getirenlerin en önünde Mert yer alıyordu. Cenabet olarak bunu yapmasında bir sakınca yok muydu? Pek bir bilgim yoktu. Ancak yine de o kadar da samimi olmadığı birinin cenazesinde bu kadar ön plana çıkmaya çalışması komikti. El birliği ile tabutu daha önceden kazılmış mezarın yanına getirdiler ve kapağını açtılar. Bakamıyordum. Yüzleşmek istemiyordum. Arkadaşıma, kefene sarılmış halde görmek istemiyordum. Kafamı başka tarafa çevirdim.

Sadık'ı mezara yerleştirirken bu konuda deneyimli isimler ve Mert ön plandaydı. Canhıraş bir biçimde acele edercesine hızlı hareket ediyorlardı. Mezarın içine giriyor, çıkıyor, cansız bedeni tahta parçalarla destekliyor ve üzerine toprak atılması için hazır hale getiriyorlardı. Mert de oralarda bir şeyler yapıyordu ama bu konuya vakır olduğundan emin değildim. Beyaz pantolonu toz toprak olmuştu, Hawaii gömleği ise sırsıklam... Yüzü gözü de kıpkırmızı olmuş, sinirlenmişti. Bugüne dek hep zevzekliğini görmüştük ancak ilk kez bu kadar agresif olduğuna şahit oluyordum. Demek ki onda da iş yapan insan siniri vardı; bir işe kalkıştığında aniden herkese hükmetmeye başlayan cinsten.

"Hocam ne yapıyorsun, üzerime atıyorsun... Dur! Dur!" diyerek azarladı yaşlı bir adamı.

Herkes sırayla mezara doğru kürek sallıyor, dostumuzu toprağın altına gömüyorduk. Ben toprak atma ritüeline de katılmadım. Haberi ilk aldığım andan itibaren tuttuğum gözyaşlarıma artık engel olamı-

yordum. Sadece ben de değil, hippî ressamîlar, Özge, Tuğçe, Gizem ve özellikle de Sadık'ın çocukluk arkadaşı Fatih. Hep vakarını korumuştû ancak bu sefer o da dayanamamış gözyaşlarını bırakmıştı. Ağlarken arada göz göze geliyor "Ne bu şimdi? Biz niye buradayız? Arkadaşımız gerçekten öldü mü?" der gibi bakıyor, sonra da elimizle gözlerimizi kapatarak kendimizi ikna etmeye çalışıyorduk.

Toprak atma esnasında Mert birkaç kez daha düşme tehlikesi geçirdi. En sonundaysa mezar tepeleme toprak ile dolduruldu. Sadık'ın annesi eliyle toprağa şekil veriyor, toprağa dokunurken sanki oğluna son kez dokunuyordu. Babası ise yine de sakindi, sadece gözleri kızarmıştı. Fakat ona baktıkça ben daha da fena oluyor, onun bu ağırbaşlı duruşu karşısında eziliyordum. Cenazelerin ilginç bir safhası bu ama her defasında oluyor. Kim ne kadar ağlamış diye insan etrafına bakıyor ve çok ağlayan ya da itidalli birini görünce de kötü oluyordu.

Buraya kadar iyi kötü getirmiştim de, en fenası galiba bu ayrılık kısmıydı. Sadık'ı tamamen toprağa verdikten sonra artık son aşamaya gelmiştik. Dualar okunacak ve ondan sonra da her şey bitecekti. Tam da bu aşamada artık ölüm düşüncesiyle baş başaydım. İmam elinde mikrofonu ve yanında portatif ses sistemiyle tam teçhizatlı bir halde duasını okurken ben sadece ne kadar daha ömrümün kaldığını düşünabiliyordum. Ne yapıyordum? Yaptığım her ne varsa birden bırakıp sadece ölümümü beklememek için ne gibi bir nedenim vardı ki?

Bugüne dek kendime iyi bakmış mıydım? Sağlıklı mıydım acaba? Son zamanlarda sağlıklı yaşam ile ilgili o kadar çok şey okuyordum ki, kafam karışmıştı. Bir gün gönül rahatlığı ile yediğim bir besin, ertesi gün ölümcül olarak lanse ediliyordu. Hayat koşturmam arasında sağlıklı kalmak için mutlaka fazladan bir mesai ayırmalıyım. Sadece bu da değil, belki fiziken sağlıklı kalmamı sağlayabilirdi bu mesai ancak bir de akıl sağlığım için de çaba göstermeliydim. Düşünürken yorulmuştum.

"Sağlıklı yaşlanmak mümkün mü?" diye haber başlıklarını çok görüyordum. Altında da sağlıklı yaşlanmak için yapmamız gerekenleri sıralıyorlardı. Zeytinyağı, ceviz, yürüyüş, stresten uzak durmak gibi maddeler yine en baştaydı. Sanki bunun da bir sonu yokmuş gibi bir illüzyon yaratılmaya çalışılıyordu. Sanki sağlıklı yaşlanabilecek ve

akabinde de ölümsüzlüğe yelken açacakmışız gibi davranılıyordu ama en nihayetinde ölecektik. Her ne kadar sağlıklı yaşlansak da bir yerden sonra burnumuza borular takılacak ve sonunda yakın akrabalarımız "Yeter artık, ölsün de hem kendi kurtulsun, hem de biz kurtulalım," diye bekleyecekti.

Gitmek üzere hareketlendiğimizi anlayınca bu düşüncelerimden uzaklaştım. Sadık'ın annesi mezarlıkta kalmakta ısrar ediyordu, "Oğlum," diyerek ağlaması can yakıcıydı. Fakat en nihayetinde Sadık'ı ebedi istirahatgahında bırakmak zorundaydık. Biz İstanbul'dan gelenler olarak yavaş adımlarla mezarlığın kapısına doğru yöneldik, şoför Mehmet Abi bizi bekliyordu. Herkesin ortak fikri bir an evvel İstanbul'a dönmekti. Toz toprak ve kan ter içinde kalmış olan Mert ise öyle demiyordu.

"Gençler bu kadar geldik, bir de son kez eve gidelim. Vedalaşalım, öyle gidelim. Böyle hemen kaçarmış gibi olmaz."

Hiç de yakışmıyordu ciddiyet. Zaten üstüne başına bakınca da az önce mezardan çıkmış gibi bir hali vardı ancak ikna etme konusunda enteresan bir kabiliyeti olduğu da yadsınamazdı. Neticede dediği mantıklıydı ve Mehmet Abi'nin "Çocuklar yalnız geç kalıyoruz, benim çok vaktim gidiyor," demesine rağmen Sadık'ın ailesinin evine doğru yola çıktık.

Defin işleminden sonra cenaze evine döndüğümüzde bariz bir rahatlama vardı. Sadık'ın toprakla kavuşmasının ardından sanki herkes bir sakinleşmişti, eve gelip çıkanlar sabaha göre daha az gergindi. Bir tek Sadık'ın annesi hariç, sanırım. Sanırım diyorum, çünkü kendisi ortalarda yoktu. Sadık'ın, Sadık'a benzeyen kuzenleri bizi bir kez daha küçük odaya aldı. Evdeki misafir ağırlama telaşı gözle görülür bir biçimde fark ediliyordu ki, bize de yemek yiyip öyle yola çıkmamız yönünde baskı yapıldı. Buna ilk olarak evet diyecek olan, evet, tabii ki Mert'ti.

Pidelerimiz geldi, yanında ayrılanlarımızı aldık. Hiçbir şey yapmamıştık ama sanki büyük bir iş başarmış gibi yorgunduk. Yol boyunca Mert haricinde hiçbirimiz ağzımıza lokma koymamıştık ve acıktığımızı zı ancak fark edebiliyorduk.

"İnanılmaz gerçekten, hocam bunun içine kuyruk yağı mı koyuyorsunuz?" diye sordu, Mert.

Sadık'ın, Sadık'ı andıran kuzeni "E tabii, onun lezzeti ondan," diyerek yanıt verdi. Mert'in iştahı karşısında kayıtsız da kalamamıştı.

"Ben size bir paket yaptırayım, yolda da yersiniz," diyebildi.

Grup halinde nezaketen itiraz ettik ama Mert "Ya hocam sen bakma bunlara, hayır derler, yolda da ayı gibi yerler. Sen yaptır bir paket, ben arabaya götürürüm," dedi ve ekledi:

"Mehmet Abi de var, şoför. Adamcağız hiçbir şey yemedi. Biz burada yiyoruz, o orada aç kalıyor garibim"...

⌵

